

Giới thiệu Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thế

Cô đường đường là một Bổng thần đức cao trọng vọng nổi tiếng lãnh huyết ở thần giới vậy mà vì một phút ngu người bị lão cha thối nhà mình đá vào trận pháp không gian, tiến vào thế giới trong cuốn tiểu thuyết mặt thế mà cô vừa đọc xong.

Cha già, ngài có cái lí do nào hợp lí hơn việc tìm con rể không hả???

Xuyên qua cũng được đi. Nhưng cha à, sao lại cho con gái ngài nhập vào cơ thể nữ phụ bị ngược đãi trong truyện vậy? Bộ ngài còn ghi hận vụ con phá đám ngài cùng mẫu thân đại nhân ân ái à?!

Cái gì?! Nữ phụ là trùng sinh??? Nè nè, sao lại có cả nữ xứng mang theo hệ thống trò chơi thế này!!! Mẹ nó, lỗ hổng ở đâu mà nhiều thế???

Chờ đã! Sao đồ chết tiệt kia cũng ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1:Mở đầu

Thần giới, Hàn gia.

“Cha, ngài gọi con có việc gì sao?” Một giọng nói thanh thúy như pha lê vang lên kèm theo đó là tiếng lật sách.

Chủ nhân giọng thanh thúy ngân vang ấy chính là vị mẫu nữ của chúng ta. Mái tóc màu ngọc bích mềm mượt như tơ được búi gọn lên, vài cọng xoà lên bờ vai nhỏ gầy tinh xảo. Làn da trắng không tì vết kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt trắng viền xanh ngọc bích thừa hưởng của mẹ, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn cùng đôi môi đỏ tự nhiên, đáng người nếm nếm. Cô chính là một mỹ nhân không có bất kì khuyết điểm nào, nam nhân nào nhìn thấy cô cũng bị vẻ đẹp của cô hút lấy không thể rời mắt.

“Con còn dám hỏi ngược lại ta hả? Nhìn lại mình xem bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa có lấy một mống bạn trai. Nhìn lại em trai con xem, đến cả cháu trai cũng có luôn rồi!!!” Một giọng nói đầy tức giận rống to vang khắp Hàn gia biệt viện.

Hàn Thiên Nguyệt vẫn bình thản đọc sách xem như không nghe thấy lão cha nhà mình rống cái gì. Bộ không có bạn trai là lỗi của cô chắc, tại đám nam nhân ở thần giới này quá kém thì có. Mới bị cô lừa một cái đã teo héo rồi thì còn nói chi tới việc thân mật với cô.

“Con, con... Thực tức chết ta mà!!!” Hàn Vụ Thiên thấy con gái bơ mình mà tức đến muốn học máu.

Ông dù gì cũng là một trong bốn vị thần vương địa vị cao nhất của thần giới này. Lại không hiểu sao lại có đứa con gái lạnh hơn cả tảng băng ngàn năm từ tính cách đến con người, suốt ngày chỉ biết cầm mấy cuốn sách đọc nếu không thì luyện đan. Rốt cuộc thì nó di truyền từ ai vậy hả?!

“Cha à, không phải con không muốn có bạn lữ mà là đám nam nhân kia không đủ tư cách. Cha thử nhìn xem tên nào có khả năng đứng cạnh con nữa tiếng mà không chạy không? À, trừ “mặt than” kia ra“. Người phải chạy là con mới đúng đó!!!

“Ồ, đúng là trừ thằng nhóc kia thì không tên nào dám lại gần cái tảng băng ngàn năm di động như con thật!” Hàn Vụ Thiên sờ cằm gật đầu nói.

Hàn Thiên Nguyệt chảy mấy vạch hắc tuyến. Cha, có ai đòi lại đi so con gái mình với tảng băng không? Còn không phải do linh căn bẩm sinh của con là băng hả?!

“Cha, con mà là tảng băng ngàn năm thì tên “mặt than” kia mới chính là núi băng tí năm di động. Tình trạng của hấn có khác gì con đâu? Có khi còn hơn ý chứ!”

“Chắc, không nói đến chuyện này nữa. Con suốt ngày cầm cuốn sách gì đọc mãi thế?” Hàn lão gia cầm lấy cuốn sách của cô lên nhìn.

“Là tiểu thuyết mặt thế đang thịnh hành ở hạ giới. Là tiểu Ngọc đưa cho con đọc cho đỡ chán thôi!” Hàn Thiên Nguyệt nhún vai bình thản nói.

“Con có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ? Vậy sao không tiến vào thế giới trong cuốn sách trải nghiệm cảm giác mới. Suốt ngày ngồi một chỗ cũng rất chán mà!”

“Àn, con cũng định như vậy. Dù sao cũng đang chán nên trải nghiệm cảm giác mới mẻ chút mới được.”

“Tốt, vậy cha giúp con một tay.”

Hàn Vụ Thiên vừa dứt lời thì trên cuốn sách hiện lên một trận pháp không gian, ông trực tiếp đưa chân đạp vào mống Hàn Thiên Nguyệt vào trận pháp không để cô kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã tiến vào không gian của cuốn tiểu thuyết kèm câu cuối cùng của ông vang lên.

“Con gái cưng, chỉ cần tìm được con rể về cho ta là có thể rời khỏi quyền sách. Có lên há!!!”

“Cha, người dám ám toán con. Người chờ đó cho con, thù này con không trả tên con viết ngược!!!”

“Ày, con gái cưng. Con đừng trách cha già này làm như vậy. Bọn ta chỉ muốn tốt cho con thôi!” Hàn Vụ Thiên thờ dài nhìn cuốn sách nằm im trên mặt đất.

Đúng lúc này một giọng nói dịu dàng vang lên: “Thiên, anh không sợ con bé lúc trở về lật luôn cả thần giới lên hả?”

Hàn Vụ Thiên quay đầu lại dịu dàng nhìn người phụ nữ xinh đẹp có đến bảy phần giống với Hàn Thiên Nguyệt. Đây chính là Lệ Chi, mẫu thân đại nhân của Hàn Thiên Nguyệt và cũng là bảo bối trong lòng của Hàn lão gia chủ.

“Ày, nó tức thì cũng chấp nhận thôi. Dù sao bọn ta cũng đã bàn xong hết rồi. Phần còn lại chỉ có thể dựa vào duyên phận của nó thôi.”

Lệ Chi tiến tới nhặt quyển sách dưới đất lên rồi đưa cho Hàn Vụ Thiên nói: “Chuyện của con bé cũng xong rồi vậy chúng ta ra ngoài du ngoạn đi. Đã lâu lắm rồi hai chúng ta không có thời gian ra ngoài, được không?”

Hàn Vụ Thiên dịu dàng nhìn Lệ Chi, ôm bà vào lòng nói: “Ừ, lâu rồi không đi du ngoạn. Ta đi bàn giao chuyện trong tộc cho các trưởng lão rồi đi, nàng muốn đi đâu cũng được.”

“Ừm, vậy ta đi chuẩn bị.” Lệ Chi hôn nhẹ lên má Hàn Vụ Thiên rồi hai người xoay người rồi đi bỏ lại một đám người đang đỏ mặt xoay mặt vào tường.

Hai vị phụ huynh nào đó hoàn toàn vứt chuyện con gái mình ra sau đầu. Còn việc gia tộc thì trực tiếp ném hết lên đầu con trai út và các vị trưởng lão, mặc cho một đám người nước mắt đầy mặt mà chuẩn bị đồ ăn ăn đi du lịch khắp vũ trụ trong sự oán hận của các vị trưởng lão cùng con trai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Xuyên qua, không gian.

Hàn Thiên Nguyệt tỉnh lại trên chiếc giường kingsize. Cô quan sát căn phòng một lượt, lọt vào mắt cô là một căn phòng sạch sẽ chỉnh tề, bày trí cũng rất thoải mái. Đúng lúc này, một đoạn kí ức chảy vào đầu khiến cô đầu đau như búa bổ. Tầm mười lăm phút sau Hàn Thiên Nguyệt lại mở mắt lần nữa.

Cô lần này thật sự nổi điên rồi. Cha già thôi, hết chuyện lại ném cô vào thân xác của nữ phụ cùng tên bị ngược chết thảm hại trong truyện. Đã vậy đây còn là một nữ phụ vì trùng sinh mà đi vào vòng thời gian bị vòng thời gian xé rách linh hồn, đến khi về thân xác thì chỉ còn là một lũ tàn hồn bị linh hồn cường đại vừa đến của cô hấp thụ. Thôi vậy, đã lỡ chiếm dụng thân xác người ta thì cũng phải giúp người ta trả thù giùm chứ nhỉ. Chỉ cần con nhóc nữ chủ xuyên vào thân thể Nhã Vi kia không tính kể lên đầu cô thì cô xem như cho cô ta sống lâu một chút còn không thì đừng trách cô tàn độc. Nói tình thương với một băng thần lãnh tình vô tâm như cô thì thành thật xin lỗi, tìm lộn địa chỉ rồi!!!

Hàn Thiên Nguyệt đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, cô đứng trước tấm gương. Trong gương phản chiếu hình ảnh cô gái tầm 19,20 tuổi, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng không cần son, mái tóc đen dài đến thắt lưng, nhìn qua thì đặc biệt xinh đẹp động lòng người và nhất là đôi mắt tím khác thường to tròn kia chứa đầy vẻ mỉa mai.

Cô trở ra phòng ngủ cầm lấy điện thoại nhìn trên màn hình thì thấy hôm nay là ngày 28 tháng 2 năm 20xx. Nếu cô nhớ không lầm thì ngày diễn ra mạt thế trong truyện là ngày 10 tháng 3 năm 20xx. Tính ra còn gần hai tuần nữa là mạt thế, cô có thể xem đây là chút phúc lợi mà lão cha cho không? Đưa cô đến trước mặt thế vài ngày để bắt đầu thu thập vật tư. Hắc, cô trước mắt phải cướp cái bàn tay vàng lớn nhất của nữ chủ mới được, không gian cần khôn có rất nhiều ích lợi nha.

Cô nếu theo trí nhớ nguyên chủ thì hôm nay Nhã Vi sẽ tới để xin cái vòng tay của nguyên chủ, sau đó cả hai đi dạo thương trường mua một cái mặt bạch ngọc quan âm. Nếu không có kí ức nguyên chủ trùng sinh thì cô cũng không hề biết cái bàn tay vàng của nữ chủ kia lại là của nữ phụ đưa cho nha, dù sao trong sách cũng không nói tới Nhã Vi từ đâu có chiếc vòng. Chà chà, bây giờ mới sáu giờ sáng vậy thì cái vòng tay đó chắc chắn vẫn còn ở đây, tìm thử xem.

Hàn Thiên Nguyệt lục hết mấy học tủ trên bàn trang điểm trong phòng liền thấy một cái vòng tay phi thủy, cô cầm lên nhìn một chút liền biết đây chính là cái vòng cần khôn kia. Cô có thể cảm nhận được dao động không gian rất nhỏ trong vòng phi thủy này.

Không cần suy nghĩ Hàn Thiên Nguyệt liền cầm lấy con dao rọc giấy trên bàn cắt vào ngón tay để máu chảy lên chiếc vòng tay, máu của cô toàn bộ đều bị hút sạch sẽ, chiếc vòng biến mất sau đó trong đầu cô lại xuất hiện thêm một thứ gì đó.

Hàn Thiên Nguyệt thử cảm nhận thì thấy một không gian cần khôn chưa hoàn thiện, có lẽ là có một phần bị tách ra khiến cho không gian trở nên khô héo.

“Cốc, cốc, cốc!“. Ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa sau đó là tiếng gọi:

“Nguyệt, em dậy chưa. Chúng ta đi dạo phố đi.”

Hàn Thiên Nguyệt tiến ra mở cửa thì nhìn thấy Nhã Vi đang đứng sốt ruột ngoài cửa. Đây chính là vị nữ chính không cùng cha cùng mẹ của nguyên chủ, về ngoài của cô ta như một đoá bạch liên khiến ai cũng phải thương tiếc.

Trong kí ức của nguyên chủ trước khi trùng sinh thì chính vị chị gái không máu mủ này đã rắp tâm đẩy cô vào đám nam nhân đang động dục chỉ để đổi lấy đồ ăn. Sau đó là cướp luôn vị hôn phu của nguyên chủ là Sở Phi, người mà ông ngoại nguyên chủ đã sắp đặt và cũng là nam chính có lỗi dị năng hiếm có. Cuối cùng là gì nhỉ, à chính là đánh gãy chân rồi đẩy ra làm bia thịt để cho đàn tang thì xé xác còn mình chạy trốn.

Ây da, đủ tàn độc nha! Dù là trong sách nói có nói cái chết của nữ phụ nhưng tiếp nhận kí ức chân thật như vậy cũng cảm thấy thương cho nguyên chủ. Dù sao nguyên chủ không hề biết chị gái của mình sau mặt thể một ngày xác đã đổi chủ rồi.

“Nguyệt, em đang suy nghĩ cái gì đấy?” Trong lòng của Nhã Vi có dự cảm không tốt, dự cảm kia nói với cô rằng Thiên Nguyệt này không giống như Thiên Nguyệt lúc trước nữa, rất nguy hiểm. Nhưng cô lại nghĩ đến miếng bạch ngọc lần trước cùng với cái vòng tay phi thủy thì không thể kiềm chế được, cô rất muốn chúng.

Trong nháy mắt trong đầu Nhã Vi đã thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn quyết định lừa Thiên Nguyệt đi mua cái bạch ngọc kia, sau đó tặng luôn cho mình cả vòng phi thủy lẫn miếng bạch ngọc quan âm.

“Không có việc gì, chị muốn tìm em có việc gì sao?” Lúc nói chuyện Hàn Thiên Nguyệt đã thu hết toàn bộ mọi hành động cũng như ánh mắt của Nhã Vi vào mắt. Chỉ cần nhìn biểu hiện cùng ánh mắt thôi cô cũng đã đoán ra được suy nghĩ bây giờ của Nhã Vi. Hừ, muốn cái bạch ngọc kia thì phải nhìn xem cô là ai đã!

“Đi dạo phố nha, hôm nay thương trường có đợt giảm giá, chắc chắn có nhiều thứ tốt, chúng ta cùng đi đi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Vi hiện lên vẻ mong chờ.

“Được rồi, chị ra ngoài đi, em cần thay đồ.” Thiên Nguyệt quay người bước tới tủ đồ lấy quần áo.

“Nguyệt, cái vòng phi thủy của em đâu rồi sao chị không tìm thấy?” Nhã Vi nhú mày lục tung cái bàn trang điểm của Hàn Thiên Nguyệt lên.

“Cái vòng hôm qua em vô tình làm vỡ rồi.” Hàn Thiên Nguyệt thờ ơ trả lời rồi cầm đồ bước vào phòng vệ sinh.

Cô sao lại không nhìn ra được ý đồ của Nhã Vi chứ, khoe miệng khê lộ ra một nụ cười trào phúng nhưng rất nhanh đã thu lại. Không cần vội, cô ta dù sao cũng không còn sống lâu nữa, vẫn là nữ chủ xuyên tới có thủ đoạn thú vị hơn, những gì kiếp trước nữ chủ kia làm với nguyên chủ cô sẽ từ từ đòi lại. Nữ chủ bàn tay vàng thì sao nào, dám động tới trên đầu Bồng thần cô thì tuyệt không bỏ qua.

“Nguyệt, sao em lại bất cẩn như vậy chứ, cái vòng đó rất mắc đó!” Nhã Vi yếu ớt chỉ trích nhưng trong lòng thì cắn răng tức giận.

Hàn Thiên Nguyệt cũng không thèm trả lời mà đóng sập cửa phòng vệ sinh lại. Cô cũng không có dư hơi đi làm điều thừa mà trả lời chất vấn của cô ta.

Tiếng nước chảy vang lên, cô lấy hai tay thấm nước lạnh rồi vỗ vỗ lên mặt. Cô ngược đầu nhìn mình trong gương mà thờ dài, nhan sắc chỉ bằng một phần mười của cô lúc trước mà chán nản.

Theo kí ức kiếp trước của nguyên chủ, hôm nay là ngày Nhã Vi lòi nguyên chủ tới thương trường rồi lên tầng năm, nơi bày bán bạch ngọc. Có lẽ là đã thích bạch ngọc quan âm đó từ trước nên mới lòi nguyên chủ theo để quẹt thẻ.

Trong nguyên tác thì cái bạch ngọc quan âm đó là tâm đã bị tách ra của vòng phi thủy trên tay cô. Chắc, thật may là có kí ức kiếp trước của nguyên chủ nên việc tự tìm mua cái bạch ngọc trước Nhã Vi cũng dễ dàng hơn.

“Nguyệt, có chuyện gì hả? Em chậm quá, chị muốn đi dạo sớm.”

Cửa phòng vệ sinh vang lên giọng nói đầy bất mãn của Nhã Vi, nếu phòng tắm không có khoá chắc cô ta cũng đã mở cửa đi thẳng vào rồi.

“Đợi một chút nữa đi, sẽ nhanh thôi.” Hàn Thiên Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía cửa, “Nếu không thì chị đi trước đi, dù sao chị cũng biết em không thích đi dạo phố mà!”

Nhã Vi nghe xong thì tức giận đến nghiến răng, nếu không phải cần người quẹt thẻ trả tiền giúp thì cô cần gì phải chờ ở đây. Bỏ dư thừa cũng không có cho cô quá nhiều tiền, mẹ cô thì lại là người phụ nữ nội trợ nên cũng chả có bao nhiêu tiền. Riêng Hàn Thiên Nguyệt thì khác, cô ta có họ ngoại là Hàn gia, một trong tứ đại gia tộc nổi tiếng ở thủ đô. Cô biết hằng tháng tài khoản ngân hàng của cô ta đều sẽ có một khoản tiền chuyển vào nên cô mới đi lấy lòng con cóc đó.

“Không có gì, chị chờ em cùng đi cho vui. Chị chơi máy tính cũng được.” Nhã Vi vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên mặt nhưng ánh mắt đầy ngoan độc trừng vào bên trong phòng vệ sinh.

Lúc Hàn Thiên Nguyệt đã rửa mặt chải đầu xong đi ra, Nhã Vi vẫn diễn tốt vai người chị gái dịu dàng, cô ta nhanh chóng cầm lấy túi xách của mình cùng với túi của Hàn Thiên Nguyệt rồi kéo cô ra cửa: “Đi thôi, lâu rồi hai chị em chưa đi dạo phố với nhau.”

Trên mặt của Hàn Thiên Nguyệt cũng không biểu hiện cái gì, cô chỉ cười trừ rồi để Nhã Vi lôi kéo cô ra khỏi nhà.

Hai người cùng đón taxi đi tới trung tâm thương mại,tốp ba tốp năm mấy cô gái cầm mấy túi đồ cùng vui vẻ đi lại nói chuyện rôm rả.Không khí buổi sáng hôm nay rất trong lành,ánh nắng dịu dịu đã gần chín giờ.

“Em nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn,không khí buổi sáng rất tốt đó.Đừng suốt ngày ở trong nhà ôm máy tính như thế,con gái phải biết chăm chút cho mình chứ.”Nhã Vi chỉ vào chỗ bán đồ trang điểm gần đó nói:“Chúng ta lại đó xem đi,son của chị dùng gần hết rồi.”Cô ta cứ thế đi về phía quầy bán đồ trang điểm,không thèm để ý đến ý kiến của Hàn Thiên Nguyệt.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn vẻ mặt hững hờ của Nhã Vi mà cười lạnh,tự mình lựa thì tự mình trả tiền đi,cô cũng không rảnh làm người tốt tiêu tiền cho mấy thứ vừa không ăn được vừa độc hại kia đâu.

“Chị cứ chọn đi,em đi WC một chút.Em sẽ trở lại nhanh thôi,chị cứ từ từ chọn đồ.”Hàn Thiên Nguyệt gỡ cánh tay đang kéo tay mình ra.

“Thật tình,em chọn đúng lúc thật đó.Thôi,đi nhanh đi,chút nữa chúng ta cùng đi mua đồ ăn vặt.”

Nhã Vi nghe thấy Hàn Thiên Nguyệt nói vậy cũng không làm khó nữa liền để cho cô rời đi,cô ta liền quay sang nói chuyện với cô bán hàng,không để ý tới Hàn Thiên Nguyệt còn đứng một bên còn chưa đi.

Hàn Thiên Nguyệt cũng không thèm để ý tới Nhã Vi nữa,cô cầm túi xách đi về hướng WC nhưng thực tế là tiến vào thang máy đi lên tầng năm trung tâm thương mại.

Cô dựa theo trí nhớ của nguyên chủ mà tiến tới chỗ bán bạch ngọc,vị trí hình như là cái thứ ba từ ngoài đếm vào,chính là cái bạch ngọc quan âm màu trắng ngà nhìn qua thì thấy bình thường nhưng cũng có nét hơi lạ đôi chút.

Hàn Thiên Nguyệt liền bước nhanh tới,trong đồng bạch ngọc chỉ chính xác vào một cái bạch ngọc quan âm nhỏ cỡ ngón tay cái nói:“Phiền cô lấy cho tôi xem cái bạch ngọc quan âm này một chút được không?”

“Được,xin cô chờ một chút.”Cô nhân viên liền mở tủ lấy ra chính xác cái bạch ngọc quan âm mà cô cần.”Cái bạch ngọc quan âm này là từ Miến Điện,được làm từ ngọc thượng hạng...”

Hàn Thiên Nguyệt nghiêm túc đánh giá cái ngọc quan âm trong tay,cô dùng thần thức quét qua một lượt thì có một chút dao động năng lượng.Xem ra đúng là tâm của không gian cần khôn trong tay cô bị tách ra rồi.

“Cho tôi xem thử.”Cầm ngọc quan âm trong tay mà tâm trạng khá hơn một chút.Nữ chủ a,mất đi cái bàn tay vàng lớn nhất của người thì người sẽ làm gì tiếp theo đây?

Cô lấy thẻ tín dụng từ trong ví ra,cô nhân viên liền hỏi:“Có cần đóng gói lại không ạ?”

“À,không cần đâu.Tôi muốn tự tay gói lại tặng cho một người bạn,như vậy sẽ có thành ý hơn.”Cô nhận lấy bạch ngọc quan âm rồi bỏ vào túi xách.

Cô ngẩn đầu mỉm cười nói:“Chút nữa người bạn của tôi có thể đến đây,tôi mong rằng chỗ này sẽ giữ bí mật cho khách hàng.”

“Xin quý khách yên tâm,chúng tôi sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin nào của khách hàng.”Cô nhân viên vừa bán được đồ nên tươi cười càng nhiệt tình hơn.

Hàn Thiên Nguyệt liền gật đầu,xoay người rời đi.Ra khỏi tầm mắt người bán hàng cô liền tiến vào thang máy đi xuống tầng trệt.

Cô đi vào WC rửa tay rồi đi ra.Nhã Vi đang đợi cô này giờ chắc cũng đã sốt ruột lắm đây,Hàn Thiên Nguyệt vừa đi vừa sửa sang lại quần áo của mình.

Lúc cô đi qua thì thấy Nhã Vi còn ngồi trên ghế cho nhân viên trang điểm hộ,Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy bên cạnh cô ta là hai cái túi,bên trong toàn là mỹ phẩm đắt tiền.

“A,Nguyệt.Em trở lại rồi,chị cũng lựa xong mấy món rồi.Chúng ta lên tầng trên xem quần áo đi.”Nhã Vi thấy Hàn Thiên Nguyệt trở lại thì vui mừng nói.

“Được,vậy đi thôi.”Hàn Thiên Nguyệt xoay người đi trước.

Mất thấy Hàn Thiên Nguyệt đi ra ngoài thì Nhã Vi rồi rấm,cô cũng không thể gọi Hàn Thiên Nguyệt lại trả tiền trước mặt nhiều người như vậy.Một ý nghĩ vụt qua,Nhã Vi dứt khoát giả vờ quên trả tiền mà chạy theo Hàn Thiên Nguyệt,còn chưa đi được vài bước thì nữ chuyên viên trang điểm vừa rồi liền gọi lại:“Chờ đã,cô chưa thanh toán tiền.”

Nhã Vi lúc này liền thở phào nhẹ nhõm,cuối cùng cô cũng bảo vệ được cái ví tiền eo hẹp của mình.

Nghe được tiếng kêu của chuyên viên trang điểm,Hàn Thiên Nguyệt cũng quay người lại nhìn nhưng không nói gì.Còn Nhã Vi thì quay lại nhìn chuyên viên trang điểm tỏ vẻ hối lỗi:“Xin lỗi,tôi quên mất.”

Nếu bình thường,một cô gái mang vẻ đẹp thanh khiết,cổ điển của một bạch liên hoa và nhất là đôi mắt to tròn mọng nước thì ai nhìn vào cũng sẽ mềm lòng cùng thương tiếc.Nhưng đối với một kẻ lãnh tính như Hàn Thiên Nguyệt thì hoàn toàn miễn dịch,cô không thèm để ý mà rút điện thoại ra giả vờ nhắn tin cho ai đó.

“Không sao,cô muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”Chuyên viên trang điểm vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp hỏi.

“Cho tôi quẹt thẻ.”Nhã Vi nắm chặt túi trong tay,sợ mình sẽ tiết lộ về mặt khó chịu của mình trước người khác.Hàn Thiên nguyệt,cô ta rốt cuộc bị sao thế này,lúc trước không phải là cô ta luôn chủ động tính tiền giúp mình sao,làm cho cô lần này mua nhiều đồ trang điểm cùng nước hoa như vậy.

Cô ta nghĩ mà thấy đau lòng,dạo gần đây vì bổ dưỡng cần đầu tư một dự án nên tiền tiêu vặt của cô cùng mẹ bị cắt giảm rất nhiều.Lần này lại tiêu nhiều tiền như vậy,không biết tháng này cô lấy tiền đâu mà ăn đây.Rốt cuộc là cái con nhỏ đầu gỗ Hàn Thiên Nguyệt này hôm nay bị làm sao vậy,không lẽ có người ở sau lưng lên nói gì với nó.

Suy nghĩ chỉ trong nháy mắt,nhân viên trang điểm đem thẻ trả lại cho Nhã Vi.Cô đi tới chỗ Hàn Thiên Nguyệt lo lắng hỏi:“Hôm nay em làm sao vậy,có gì khó chịu sao? Có gì cứ nói với chị đừng giữ trong lòng sẽ khó chịu lắm.” Cô phải tạo quan hệ tốt với Hàn Thiên Nguyệt để con ngốc đó bù lại số tiền cô lỗ vốn lúc này mới được.

Hàn Thiên Nguyệt cũng chỉ lộ vẻ mặt mệt mỏi rồi lắc đầu nói:“Không có gì đâu,chỉ là tối qua em khó ngủ nên hôm nay hơi mệt thôi.Chúng ta lên lầu trên xem đồ đi.”

“Nha,vậy em cũng phải giữ gìn sức khỏe của mình một chút.Nếu ngã bệnh thì nguy lắm đó,tí nữa về chị nói mẹ nấu vài món bổ dưỡng cho em.”Nhã Vi tận lực diễn vai người chị gái tốt nói.

“Không cần phiền di như vậy đâu.Chúng ta đi xem quần áo đi.”Hàn Thiên Nguyệt cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa liền nói.

“À,đúng rồi. Trên tầng năm chị nghe nói đang giảm giá ngọc thạch đó,chúng ta lên đó xem chút đi.”Nhã Vi liền chớp cơ hội lôi kéo Hàn Thiên Nguyệt lên lầu năm.

Hàn Thiên Nguyệt đã sớm biết được ý định này của Nhã Vi nhưng cũng không đánh vỡ ảo tưởng của cô ta mà im lặng đi theo sau lên tầng năm.

Lên tới tầng năm Nhã Vi liền đi thẳng tới tủ kính hỏi nhân viên bán hàng:“Chị à,cho em hỏi bên chị có bán bạch ngọc quan âm hay không?”

“Có,mời quý khách qua bên này.”Nữ nhân viên mời Nhã Vi qua bên kia rồi chỉ vào một loạt bạch ngọc quan âm trong tủ kính.

Nhã Vi tiến tới nhìn một lượt bạch ngọc quan âm trong tủ kính,phát hiện không có ngọc quan âm lần trước cô nhìn thấy khiến cô có cảm giác đặc biệt,cô ta bắt đầu nôn nóng hỏi nữ nhân viên:“Chỗ này tôi xem cả rồi,có còn cái nào khác không?”

“Nếu quý khách không thích số ngọc trong tủ kính thì trong tủ vẫn còn,xin chờ một chút.”Nói xong nữ nhân viên cúi người mở tủ lấy ra một số bạch ngọc quan âm còn chưa trưng bày.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn biểu hiện nôn nóng của Nhã VI mà khoé miệng khẽ nhếch lên,Nhã Vi a người nghĩ cũng không thể nào nghĩ ra được là cái bạch ngọc quan âm kia bị chị mua rồi đi.Người cứ ở đó từ từ mà tìm ha,chị đây không phụng bồi cung đâu.

“Chị,em xuống tầng dưới mua mấy món đồ ăn vặt.Chị cứ xem đi nha!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười nói.

“Ừ,em đi đi.Có gì chị sẽ gọi cho em sau.”Mắt của Nhã Vi cũng không rời khỏi đồng bạch ngọc quan âm trước mặt,nhìn giống như cô ta chưa tìm được thì chưa bỏ qua vậy.

Hàn Thiên Nguyệt cũng không để ý nữa mà xoay người đi thang cuốn xuống tầng dưới mua đồ ăn vặt,cô phải mua tích trữ dần mới được dù sao trong mấy ngày tới cũng cần mua rất nhiều thứ nha.Một kẻ số một nhan sắc số hai mỹ thực như cô thì tuyệt đối không thể để mình chịu khổ được.

Cứ thế cô cần quét hết một đồng đồ ăn,từ đồ ăn vặt tới đồ đóng hộp,mỳ gói,bánh kẹo.Thanh toán xong cũng phải sáu bao lớn,cô đành phải nhờ bảo vệ xách giùm mình xuống tầng trệt rồi đón taxi đi về trước.Lúc ngồi trên xe cô lấy điện thoại nhắn tin cho Nhã Vi nói vì mình mua nhiều đồ ăn vặt quá không tiện chờ nên đón taxi về trước,cô nhắn xong trực tiếp tắt nguồn điện thoại ném vào túi xách.

Khi Hàn Thiên Nguyệt về tới nhà thì trong nhà không có ai,cha cô đã đi làm còn người đàn bà kia thì chắc là đi shopping với bạn.Cô nhờ tài xế taxi chuyển mấy bao đồ ăn vào trong nhà rồi trả tiền đóng cửa,cô lôi cái bạch ngọc quan âm vừa mua trong túi xách ra rồi thu vào không gian.Tầm vài phút sau thì không gian biến đổi hoàn toàn,lúc này trong không gian là một biển cỏ bao la cùng với cái hồ nước.Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười thu sáu bao đồ ăn vặt vào không gian,cô mở nguồn điện thoại thì thấy mấy tin nhắn đầy tức giận của Nhã Vi liền cười lạnh,đi lên phòng khoá trái cửa lại rồi tiến vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chuẩn bị vật tư

Hàn Thiên Nguyệt xuất hiện trong không gian rộng lớn,thảm cỏ xanh mượt trải rộng cùng một cái hồ nước trong thấy cả đáy,một mảnh được điền nhiều chủng loại dùng để luyện đan cấp thấp,còn có cả một căn biệt thự nhỏ ba tầng.Cô dùng thần thức quét mọi ngóc ngách của không gian thì thấy bên dưới biệt thự có một cái nhà kho dưới lòng đất rộng bằng ba cái sân vận động quốc gia gộp lại,số đồ ăn của cô đều ở dưới đó.Trong biệt thự có một phòng sách,tất cả đều là sách tu chân từ cơ bản đến cao cấp,ngoài ra có cả phòng tu luyện có tụ linh trận cao cấp.À,xem ra dùng cái không gian này cũng tốt nha.

Cô đi tới hồ nước nhìn một cái liền biết đây là linh tuyến chuyên dùng để tẩy kinh phạt tủy của tu chân giới.Không suy nghĩ nhiều cô liền cởi quần áo nhảy vào trong hồ ngâm mình,Hàn Thiên Nguyệt lấy hai tay vốc một ngụm nước lên uống.Muốn sống mà chơi với nữ chủ thì phải có tiền vốn rất lớn,mà thứ tiền vốn đó chính là thực lực.Dù là mạng linh hồn của một vị thần có tinh thần lực lớn mạnh nhưng cơ thể hiện tại lại quá yếu ớt,cần phải rèn luyện nhiều,một con đau ập tới nhưng cô vẫn cần răng chịu đựng không rên tiếng nào.

Quá trình tẩy kinh phạt tủy diễn ra tầm một giờ thì kết thúc,toàn bộ chất bẩn trên người Hàn Thiên Nguyệt đều bị dòng nước cuốn đi rồi tự thanh lọc luôn.

Cô rời khỏi không gian lấy khăn lau người rồi mặc lên một bộ quần áo thoải mái.Hàn Thiên Nguyệt đứng trước gương nhìn khuôn mặt đã qua tẩy tủy của mình mà hài lòng,khuôn mặt bây giờ trở nên tinh tế hơn,mái tóc đen dài như thác nước,làn da trắng nõn không tí vết,ngũ quan cũng trở nên tinh xảo hơn trước.

Đúng lúc này điện thoại trên bàn vang lên,cô cầm điện thoại lên thì thấy số của ông ngoại nguyên chủ,Hàn lão gia.Hàn Thiên Nguyệt bình tĩnh bắt máy:“Ông ngoại.”

“Nhóc con,cuối cùng cũng chịu nghe điện thoại của ông già này rồi hả.Con dạo này sống thế nào rồi,nếu thiếu tiền thì nói với ông ngoại...”Một loạt câu nói quan tâm vang lên khiến cho Hàn Thiên Nguyệt sững sốt,cô không ngờ rằng người ông ngoại này của nguyên chủ lại yêu thương cô ta tới mức như vậy.Trong sách thì không kể nhiều gì về người Hàn gia,cô chỉ biết Hàn gia sau khi mặt thể nổ ra thì bị chèn ép ở thủ đô rất nhiều,sau lại vì đi tìm nguyên chủ mà hai anh họ của cô ta bị đàn tang thì nuốt mất,Hàn lão gia cùng con trai bị Sở gia cùng nữ chủ cho người ám sát,Hàn gia chính thức sụp đổ hoàn toàn.

Cô lấy lại bình tĩnh liền nói:“Ông ngoại,con sống rất tốt.Ông ngoại,ông nghe con nói,con mơ một giấc mơ rất đáng sợ,mọi người trong giấc mơ đều biến thành quái vật ăn thịt người,những người bị chúng cắn hay cào trúng đều biến thành quái vật.Ông ngoại,ông cùng với bác hai và hai anh họ hãy chuẩn bị thật nhiều vật tư cùng thuốc men đi,con không hề nói đùa đâu,mặt thể có lẽ sẽ diễn ra sau gần hai tuần nữa!”Đầu dây bên kia vẫn im lặng một lúc lâu.

“Cháu gái ngoan,ông tin con.Dạo này bên viện nghiên cứu trong quân đội có truyền tới vài tin tức bí mật,ta nghĩ có lẽ sẽ liên quan đến giấc mơ của con.Nguyệt Nguyệt,con hãy trở về thủ đô đi,ở với chúng ta sẽ an toàn hơn.”Giọng nói trầm ấm của người già truyền tới,lần này thật khiến cho Hàn Thiên Nguyệt bất ngờ và cũng rất mong chờ gặp ông ngoại tiện nghi này.Lời nói hoang đường như mặt thể mà ông ấy lại có thể vô điều kiện tin tưởng cháu gái mình.

“Ông ngoại,tạm thời con không đi được,có một số chuyện con cần giải quyết ở đây.Nhưng,con hứa với ông,con sẽ về tới thủ đô an toàn nên ông cũng phải hứa với con,ông cùng với bác hai,thím hai và các anh họ phải ở thủ đô không được mạo hiểm tới chỗ con dù có bất cứ chuyện gì xảy ra,được chứ ạ?”Hàn Thiên Nguyệt nghiêm túc nói.

“Con...thôi được rồi,bọn ta sẽ giữ lời hứa nhưng con phải đảm bảo mình an toàn tới thủ đô đấy.”Hàn lão gia thờ dãi nói,ông biết tính ương bướng của cháu gái mình,thật là giống y như mẹ nó.

Hàn Mục Xa cúp điện thoại,roi vào trầm tư.

Theo lời nói của cháu gái cưng của ông cùng thông tin bí mật bên viện nghiên cứu quân khu truyền tới thì có vài điểm giống nhau như là việc người ăn người,đó là một loại virus phá hoại trung ương thần kinh con người mà bên viện nghiên cứu đang phân tích từ viên thiên thạch cách đây không lâu rơi xuống Có lẽ giấc mơ của con bé là dự báo tương lai sắp tới.

“Ông nội,ông làm sao vậy?Thiên Nguyệt có chuyện gì xảy ra hả ông?”Một giọng nói trầm thấp đầy lo lắng của người đàn ông vang lên.

“Minh,con về rồi.Bên quân đội có gì mới không?”Hàn Mục Xa thờ dãi hỏi.

“Vẫn không có gì cả ạ.Mà ông chưa trả lời con mà,Thiên Nguyệt,em ấy có khỏe không?”Hàn Liệt Minh ngồi xuống bình tĩnh nói.

“Con bé vẫn khỏe nhưng mà ta e là sắp tới sẽ có biến động rất lớn.Minh,gọi cha mẹ cùng em con về đây ngay lập tức cho ta.”

“Dạ,con đi ngay.”Hàn Liệt Minh nhíu mày nhìn ông nội đang nghiêm túc trước mặt,gật đầu rồi cầm điện thoại gọi cho cha mẹ cùng em trai.Hôm nay ông nội có vẻ gì đó là lạ với thường ngày,cứ chờ cha mẹ cùng Khải về rồi tính.

Bên này,Hàn Thiên Nguyệt vừa cúp điện thoại thì nghe dưới nhà có tiếng đóng cửa rất lớn,xem ra Nhà Vĩ của chúng ta đang rất bức mình vì không tìm được đồ mình muốn đi.

Khi nghe tiếng đóng cửa phòng của Nhà Vĩ,cô hừ lạnh một cái rồi cầm túi xách khoác áo đi xuống nhà đi ra ngoài.Cô cần mua rất nhiều vật tư nên cần phải tìm thuê một cái nhà kho ở nơi hẻo lánh để tránh tai mắt mọi người,sau khi thuê được nhà kho lớn Hàn Thiên Nguyệt liền tìm một nơi cho thuê xe,thuê một chiếc xe để cô tiện đi lại giữa các nơi.

Cô lái xe tới trung tâm siêu thị thành phố HC,tìm quản lý của siêu thị.Quản lý là một trung niên rất có mắt nhìn,khi biết Hàn Thiên Nguyệt muốn mua

lượng hàng lớn trong kho của siêu thị, ông ta liền cực kì vui vẻ đồng ý ngay.

Hàn Thiên Nguyệt là một người luôn biết hưởng thụ, cô tuyệt đối không bao giờ ngược đãi bản thân mình về vấn đề vật chất. Cô chọn mua một phần hai đồ sinh hoạt trong kho của trung tâm.

“Quản lý, đây là địa chỉ kho hàng. Phiên ông cho người chuyển đồ tới đó hộ tôi trước năm giờ” Hàn Thiên Nguyệt cầm tờ giấy ghi địa chỉ kho hàng giao quản lý siêu thị.

Quản lý siêu thị liền gật đầu cung kính nói: “Hàn tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ đúng giờ chuyển hàng đầy đủ đến cho cô.”

Hàn Thiên Nguyệt cũng không nói nhiều mà xoay người xuống bãi đỗ xe, mục tiêu tiếp theo của cô chính là đồ ăn. Ở mặt thể, thức ăn cực kì khan hiếm, cô lại cực kì yêu mỹ thực cho nên đừng mong cô giẫy vò bao tử của mình. Lái xe tới con đường ăn vặt lớn nhất thành phố HC, cô gửi xe trong bãi rồi bắt đầu công cuộc cày quét, nào là há cảo hấp, bánh takoyaki, bánh bao thanh cua, bánh trắng nướng, bánh cá, bánh phở mai, súp cua óc heo,...mỗi thứ cô mua bốn đến năm phần. Tới khi hai tay Hàn Thiên Nguyệt không cầm được nữa mới dừng lại, cô trở lại xe của mình rồi thu tất cả vào không gian.

Cô lại lái xe đến tiệm gà rán KFC mua ba phần ăn gia đình cùng nước ngọt, salad đi kèm. Đối với Hàn Thiên Nguyệt cô mà nói, tiện lợi nhất vẫn là những món đã được nấu sẵn chứ không phải mấy món mỹ ly hay mỹ gói trong siêu thị, dù rằng sẽ mua nhưng cô sẽ trực tiếp đến thẳng nhà máy ở ngoại ô, mua số lượng lớn sẽ có giá rẻ hơn là mua trong các siêu thị sẽ bị người chú ý.

Cô ghé vào chạm xăng dầu mua vài thùng lớn dầu ma dút cùng xăng, rồi đưa địa chỉ cho quản lý đem tới kho hàng. Hàn Thiên Nguyệt liền chạy đến nhà hàng nhậu ăn một bữa trưa thật ngon rồi đặt thêm năm phần sushi mang về.

Khi nhìn đồng hồ đã bốn giờ cô lập tức chạy tới kho hàng, trong kho là đã đầy ắp hàng hoá. Hàn Thiên Nguyệt lái xe vào kho hàng rồi đóng cửa lại, thu hết toàn bộ hàng hoá vào không gian.

Hàn Thiên Nguyệt ngồi một lúc trong kho hàng dùng tinh thần lực sắp xếp hàng hoá trong không gian rồi đứng dậy tắt điện, khoá kĩ cửa kho lại rồi cô lái xe về nhà. Trên đường cô sẵn tiện ghé qua vài quán ăn mua vài phần mỹ gà, cơm chiên dương châu, hủ tiếu xương, gà cay phô mai, bỏ tất cả vào không gian rồi cảm ra một phần mỹ gà đi vào nhà.

Vừa bước vào phòng khách, thấy Hàn Thiên Nguyệt về muộn, Diệp Trình Quân nhủ mày: “Con đi đâu mà giờ này mới về? Con gái con đưa đi lâu lóng giờ này mới về còn thể thống gì nữa.”

Hàn Thiên Nguyệt không có bất kì hảo cảm nào với người đàn ông được gọi là ba này, cô cầm túi xách treo lên ghế ở bàn ăn, đồ mỹ gà ra tô rồi mới liếc mắt xem thường ông ta: “Con đi dạo cùng bạn.” Nói xong cô cúi đầu gặm cái đùi gà nướng cực thơm trong tô.

“Thái độ của mày là ý gì hả?” Diệp Trình Quân tức giận đập bàn đứng dậy quát: “Có đưa con nào nói chuyện với ba nó bằng cái thái độ hỗn xược đó giống mày không hả? Còn nữa, hôm nay chị mày với mày cùng đi siêu thị tại sao lại bỏ về trước đi chơi với bạn mà không chờ chị mày cùng về hả?”

Nhã Uyên Chi ở bên cạnh nhẹ nhàng khuyên bảo Diệp Trình Quân: “Thôi được rồi, con bé cũng là bạn hiếm khi hẹn đi chơi. Với lại con bé dạo này cũng cảm thấy không khoẻ mà, anh đừng lớn tiếng với Nguyệt như thế!”

“Nguyệt, mai chúng ta cùng đi dạo tiếp ha, hôm nay em về sớm quá. Chúng ta còn chưa đi dạo mua quần áo đâu!” Nhã Vi cười nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

Hàn Thiên Nguyệt húp hết nước súp rồi cầm tô lại bồn rửa chén nói: “Ngày mai em có hẹn với nhóm bạn cùng lớp đi dã ngoại rồi. Không cùng chị đi mua quần áo được đâu. Chị cũng biết bọn họ không thích gì chị nên em không thể đưa chị đi cùng được.”

Việc đi dã ngoại chỉ là cái cớ bề ngoài mà thôi. Cô cũng không muốn ba kẻ này biết việc mình đang làm, nhất là nữ chủ Nhã Vi sẽ có linh hồn xuyên không từ dị giới đây giả tạo, thánh nữ này, dù hiện tại thì chưa xuyên tới nhưng không lâu sẽ tới thôi. Trong sách có nói khi nữ chủ có cái vòng tay cùng bạch ngọc thì thấy bài viết ghi mặt thể nên bắt đầu thu mua vật tư để vào không gian, tiền dĩ nhiên là từ nữ phụ đáng thương Hàn Thiên Nguyệt này giao ra rồi. Nữ chủ chỉ để trong nhà một phần mười vật tư đã mua, đủ để duy trì cả nhà vài ngày mà thôi. Sau đó nam phụ số một cùng hai nam xứng tới nương nhờ, một trong hai tên nam xứng thì vừa nhìn đã thích nữ phụ nên buổi tối trực tiếp đề ra hiếp, còn nữ chính thì có ánh hào quang nên nam phụ mới gặp đã si mê.

Mọi người trong nhà nghe vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Sau khi rửa chén xong, Hàn Thiên Nguyệt lên phòng mặc kệ ba người đang diễn gia đình tình thâm trong phòng khách, khoá trái cửa rồi cô tiến vào không gian.

Tiến vào không gian, Hàn Thiên Nguyệt trực tiếp tiến tới phòng tu luyện có đặt sẵn tụ linh trận. Cô đã kiểm tra cơ thể này thì đúng như trong sách có phong linh căn nhưng thú vị hơn là có thêm hai linh căn chưa bị kích phát là băng cùng thủy.

Trong sách chỉ nói nguyên chủ thức tỉnh phong hệ dị năng mà thôi, có vẻ linh căn ẩn có lẽ là do cô xuyên tới mới có ra đi. Tam hệ vì tu luyện tiến cấp chậm nên đám tu chân giả ngu ngốc mới xếp vào tư chất bình thường, nếu là ngũ linh căn thì bị coi là phế vật. Nhưng sự thật thì ngược lại hoàn toàn, một khi người có nhiều linh căn tu luyện đến cấp cao thì tuyệt đối là cường giả một phương.

Nếu là cô lúc ở thần giới thì tu luyện chủ chốt là băng hệ còn lại có ba hệ phụ trợ là lôi, thủy, âm. Hàn Thiên Nguyệt được xem là một trong hai quái thai đứng đầu thần giới về số linh căn bẩm sinh. Tam hệ, đây chính là bùa bảo mệnh của cô trong lúc nguy hiểm, vì vậy nên bắt đầu tu luyện từ bây giờ, thời gian trong không gian này cô cũng đã ước tính được tỉ lệ chênh lệch với bên ngoài, thời gian trong không gian một năm bằng một ngày bên ngoài.

Hàn Thiên Nguyệt ngồi xuống giữa tụ linh trận rồi bắt đầu nhắm mắt cảm nhận linh khí xung quanh, cô bắt đầu dẫn từng dòng linh khí qua các kinh mạch rồi tu lại ở đan điền. Cứ như thế, cô ngồi tu luyện cho đến khi bên ngoài trời bắt đầu tờ mờ sáng mới mở mắt, thở ra một hơi dài, cô đứng dậy vươn vai hoạt động cơ bắp cứng ngắc của mình.

Khi kiểm tra tu vi thì thấy mình đã bước vào luyện khí kì tầng năm, tâm tình cô lập tức nâng cao lên. Trong tu chân giới thì bước đầu tiên là phải cảm nhận rồi dẫn khí vào đan điền, sau khi thành công dẫn khí vào đan điền thì bắt đầu đưa linh khí đi một vòng vào các kinh mạch trong cơ thể rồi trở về đan điền, số vòng vận hành ứng với cấp bậc luyện khí của người đó. Ví như từ một đến mười vòng ứng với luyện khí kì tầng một, hai mươi vòng là tầng hai, cứ như thế cho đến một trăm thì đạt đến tầng mười.

Các cấp bậc được phân chia: Dẫn khí nhập thể, luyện khí từ tầng một tới mười hai, trúc cơ, khai quang, kim đan, tích cốc, nguyên anh, hoá thân, luyện hư, hợp thể, đại thành, độ kiếp, phi tiên. Từ trúc cơ trở đi mỗi cảnh giới phân chia sơ kì, trung kì, hậu kì, đỉnh.

Hàn Thiên Nguyệt ngồi tu luyện trong không gian cả đêm nhưng không có một chút mệt mỏi mà tinh thần lại rất thoải mái, cô dùng một đêm để đạt tới luyện khí kì tầng năm, nếu có tu chân giả ở đây chắc chắn sẽ trợn trắng mắt mà phun ra hai chữ "quái vật" cho xem. Hàn Thiên Nguyệt tu luyện nhanh như vậy là nhờ có linh hồn cường đại và tinh thần lực lớn mạnh mới có thể trong mười ngày trong thời gian ngắn đột phá luyện khí kì tầng năm, đổi lại là người khác thì tầng hai thôi cũng dùng mơ chứ nói gì đến tầng năm.

Rời khỏi không gian, Hàn Thiên Nguyệt rửa mặt đánh răng rồi mang balo du lịch xuống nhà thấy không có ai, nhìn đồng hồ thì thấy mới hơn sáu giờ sáng liền biết ba người kia còn ngủ.

Cô trực tiếp đi ra cửa, hôm nay thứ cần mua cô đều viết ra giấy một dãy dài, Hàn Thiên Nguyệt lái xe đi ăn sáng xong thì tới thẳng các siêu thị mua vài thùng sữa lớn cùng bánh kẹo các loại rồi đến các nhà máy ăn liền và đồ hộp đặt mua một lượng lớn hàng hoá, giao tiền và địa chỉ xong cũng đã là giữa trưa, cô lấy hộp gà rán hôm qua mua trực tiếp xử luôn trên xe.

Ăn xong cô chạy tới nơi bán si gà, vịt, heo, bò đã qua xử lý, mua một lượng lớn rồi bảo họ chuyển tới nhà kho. Hàn Thiên Nguyệt lại ghé vào nơi bán hạt giống các loại từ trái cây cho đến bảo tử nắm cô đều mua hết, sau đó lại tìm nơi bán hạt giống được liệu mua vài bao lớn. Rồi Hàn Thiên Nguyệt chạy tới trang trại mua vài cặp heo, bò, bò sữa, gà, vịt nhờ họ chở tới kho hàng, cô lại tới công ty được để đặt mua rất nhiều loại thuốc cùng bong bóng các loại với số lượng lớn.

Hàn Thiên Nguyệt tìm một nhà xưởng làm bánh bao thịt cùng bánh màn thầu, đặt mua số lượng lớn, cô để họ hằng ngày giao 500 cái mỗi loại tới kho hàng, giao trong 5 ngày.

Bận rộn cả một ngày khi vào kho hàng nhìn một đống lớn chất trong kho mà mỉm cười, cô thu hết tất cả vào không gian rồi dùng ý niệm phân đồ ra từng khu riêng biệt. Khi làm xong hết tất cả, cô nhìn điện thoại đã bảy giờ tối nên khoá kho lại rồi lái xe tới chợ đêm, đồ ăn ở chợ đêm cực kỳ phong phú nên cô tha hồ mà mua để đồ ăn từ từ dù sao không gian cũng giữ tươi rất tốt.

Hàn Thiên Nguyệt lượn hết mấy gian đồ ăn ở chợ, mua về một đống lớn đồ ăn bao lớn bao nhỏ, cô nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ liền ra xe thu hết toàn đồ vào không gian rồi tìm khách sạn gần đó thuê phòng ngủ qua đêm.

Vào phòng, Hàn Thiên Nguyệt dùng tinh thần lực quét một vòng, khi thấy an toàn cô liền lấy đồ rồi vào phòng tắm, cả một ngày bôn ba bên ngoài khiến cho người cô có mùi rất khó ngửi. Cô tắm xong liền nằm trên giường nhìn số tiền hiện trong tài khoản của mình mà nhũn mảy, hiện tại chỉ còn khoảng năm tỷ đồng không đủ để mua một chiếc xe hummer đã cải tạo, còn quần áo cô còn chưa mua nữa. Chậc, xem ra phải xin ông ngoại tiện nghi của mình rồi.

Hôm sau, Hàn Thiên Nguyệt nhận được thông báo của ngân hàng tài khoản của cô vừa có thêm mười tỷ đồng nữa, cô liền đi đặt mua hai chiếc hummer H5 và việt dã đã cải tạo lắp kính chống đạn cùng bọc thêm một lớp thép rắn chắc. Quản lý hẹn hai ngày sau sẽ giao xe đã cải tạo tốt cho cô.

Khi rời khỏi tiệm bán xe, cô liền hướng tới chợ hải sản ở bên cảng, ở đó bán rất nhiều hải sản tươi mới mà giá lại rẻ hơn trong thành phố rất nhiều. Hàn Thiên Nguyệt mua một lượng lớn cá, tôm, cua, mực, ốc các loại,... rồi thu vào không gian.

Cô lại tới trung tâm thương mại cần quét một đống đồ cả nam lẫn nữ ở mọi kích cỡ, mua nhiều nhất là mấy bộ đồ da cùng mấy đôi giày da, giày quân dụng, bao tay da,... Vì số lượng lớn nên trung tâm chuyển hàng đến tận kho hàng cho cô.

Thấy trời đã khuya, Hàn Thiên Nguyệt liền trở về khách sạn rồi tiến vào không gian tu luyện, cô muốn thực lực của mình phải ít nhất đạt luyện khí tầng 7 trước khi mật thể diễn ra, thực lực chính là bùa bảo mệnh trong mật thể. Huống chi thân phận hiện tại của cô là một nữ phụ xui xẻo trong quyền tiểu thuyết mật thể.

Hai ngày sau, hai chiếc xe đã qua cải tạo được đưa tới kho hàng. Còn lại sáu ngày, Hàn Thiên Nguyệt trở về nhà rồi khoá trái cửa phòng tiến vào không gian tu luyện liên tục. Nhà Vì cách vài ngày lại muốn lòi cô ra ngoài nhưng cô xem như không nghe thấy mà lấy đại mấy lí do rồi khoá cửa ở trong phòng.

Hàn Thiên Nguyệt trong không gian vừa tu luyện vừa rèn luyện thể lực, mật thể đến thì thể lực chính là điều cần thiết trong việc chạy trốn hay chém giết tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mật Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Mạt thế bắt đầu

Đêm, ngày 9 tháng 3 năm 20xx. 12h

Hàn Thiên Nguyệt thành công đột phá luyện khí tầng 10,cô vừa rời khỏi không gian thì cảm nhận được trong không khí một cỗ năng lượng dao động liên biết mạt thế muốn bắt đầu.

Khi mạt thế bùng xuống,tất cả mọi người đều ngất đi,kéo dài tới sáng 6 tới 7giờ mới bắt đầu tỉnh lại.Những ai quá 8 giờ không tỉnh lại thì trực tiếp biến thành tang thi tấn công người khác.

Hàn Thiên Nguyệt trực tiếp ngồi lên giường nhờ năng lượng kia tẩy rửa kinh mạch trong cơ thể một hồi cho đến hai giờ sáng thì tỉnh lại,cô lúc này quyết định nhắm tới việc thu vật tư trong các kho hàng siêu thị ở trong thành phố.

Hiện tại tất cả mọi người đều chìm trong năng lượng tẩy rửa của mạt thế nên cô làm việc cũng không sợ người phát hiện.

Nghỉ là làm,Hàn Thiên Nguyệt thay một bộ đồ dễ hoạt động rồi mở cửa sổ trực tiếp dùng thần hành phù chạy tới toàn bộ khác kho hàng của các siêu thị lớn nhỏ,trung tâm thương mại,các nhà máy chế biến thức ăn để càn quét một lượt.

Cô hiện tại vì không có nhiều thời gian nên phải nhịn đau mà dùng mấy cái thần hành phù cấp thấp có sẵn trong không gian mà đi thu vật tư.Thần hành phù cấp cao cô cũng có nhưng lại không có thực lực để sử dụng nên đành bỏ tay.

Hàn Thiên Nguyệt thu thập sạch sẽ trong các kho hàng nhưng trong các kệ bày bán gì đó trong siêu thị thì không động tới thứ gì,cô biết như thế nào là đủ,không thể tuyệt đường sống của người khác.

Những người chạy nạn chắc chắn sẽ tìm tới các cửa hàng để thu thập vật tư vội vã nên chắc chắn sẽ không dám chạy tới kho hàng để làm gì,chi bằng cô thu đi.

Sau khi chạy một vòng lớn bằng thần hành phù quanh các siêu thị trong thành phố thì Hàn Thiên Nguyệt về tới nhà vừa lúc 6 giờ sáng,cô thay đồ rồi lên giường nằm nhắm mắt một chút.Chưa được bao lâu thì cô nghe tiếng la thảm thiết ở dưới nhà của Nhã Uyên Chi.

Khi cô xuống nhà đã nhìn thấy cha cô cùng Nhã Vi đã ở trong phòng khách,cả ba người đang dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.Bên ngoài là cảnh tượng một người đàn ông khắp người đầy máu,ruột thì lòi ra bên ngoài đang cắn nuốt thịt của một phụ nữ,khoẻ miệng đầy máu và thịt,nhìn vô cùng ghê tởm.Ngoài ra còn có vài người cũng đang tấn công người đi đường với móng vuốt đen xì cùng làn da thối rữa,khuôn mặt với làn da tái xanh,hốc mắt rút sâu vào trong trông mất.Nhìn chung là ngoài đó đang rất hỗn loạn,tiếng la hét đan xen tiếng cầu cứu cùng tiếng khóc của trẻ con,máu văng khắp nơi.

Hàn Thiên Nguyệt biết những người sau 8 giờ bất tỉnh khi tỉnh dậy sẽ bắt đầu ăn thịt người.Những người tỉnh trước 8 giờ nếu bị cào hoặc cắn sẽ dẫn đến hai trường hợp,một là thành đồng loại với bọn tang thi,còn hai là trở thành dị năng giả.Còn một trường hợp khác là có người sau khi tận thế một ngày sẽ tự động kích phát dị năng.

Nhã Uyên Chi đang run rẩy ngồi bệt xuống đất bên cạnh cửa sổ,Nhã Vi đang ở bên cạnh cũng xanh mặt mà cố gắng an ủi mẹ mình:“Mẹ,không có việc gì.Đừng sợ,có con ở đây mà!”

Diệp Trình Quân nhìn những việc đang diễn ra ngoài cửa sổ mà sắc mặt cũng xanh mét,hiển nhiên là cũng bị hoảng sợ không ít khi nhìn cảnh tượng máu me ngoài kia.

Hàn Thiên Nguyệt cũng không nói gì mà đi ra khoá kĩ cửa ra vào cùng cửa sổ rồi kéo rèm che lại,ngăn cách bên ngoài với trong nhà,cô xoay người ngồi lại trên sofa.

Cô từng đi qua rất nhiều nền văn minh,trong đó kể cả mạt thế,vì vậy khi nhìn thấy cảnh huyết tinh bên ngoài mà trên mặt không có biểu hiện bất cứ cảm xúc hoảng sợ hay kinh ngạc nào.

Hàn gia dù là một trong tứ đại gia tộc nắm giữ thần giới hàng trăm vạn năm qua,nhưng việc nuôi dạy trẻ con Hàn gia luôn dùng tiêu chí thả lỏng.Đứa bé khi vừa sinh ra sẽ bị đưa đến bất kì một hạ giới có nền văn minh cấp 1 thấp kém để bắt đầu sinh sống,tới khi đứa bé đó có nhận thức sẽ được truyền thừa kí ức về gia tộc cũng như công pháp tu luyện từ chiếc nhẫn đại biểu thân phận được gửi xuống cùng lúc khi còn bé.Có thể trở về thần giới hay không còn dựa vào thực lực của bản thân,một khi chết trước khi trở về thần giới thì người đó sẽ bị xoá tên khỏi gia tộc,nếu thành công trở về thần giới thì sẽ được gia tộc chấp nhận và cống hiến hết mình để xây dựng gia tộc.

Những đệ tử của Hàn gia rất ít,nhưng bù lại là thực lực những người trở về cũng như tâm tính,giác ngộ rất cao.Đó chính là lí do vì sao Hàn gia ít thành viên hơn ba gia tộc còn lại nhưng lại đứng vào hàng ngũ tứ đại gia tộc trị vì thần giới.Hàn Thiên Nguyệt khi còn bé cũng không ngoại lệ,cô chính là đi ra từ một đồng xác chết để đạt được địa vị bằng thần tôn quý như hiện tại.

Cuối cùng,Diệp Trình Quân cùng Nhã Uyên Chi không chịu được nữa mà trở lại sofa.Nhã Uyên Chi thì che mặt khóc nức nở,bên cạnh bà là Nhã Vi cố gắng an ủi.

Hàn Thiên Nguyệt nghe Nhã Uyên Chi khóc đến hết kiên nhẫn,thật phiền quá đi:“Dì,dám quái vật ngoài kia rất nhạy với tiếng ồn.Còn khóc nữa chúng sẽ

kéo tới nhà chúng ta đó!” Cô lạnh nhạt nói liền khiến cho Nhã Uyên Chi đang khóc nín ngay lập tức.

“Nguyệt, em đừng có dọa mẹ như vậy. Làm sao em biết bọn chúng nhảy với tiếng ồn chứ?!” Nhã Vi nhủ mảy may chất vấn.

“Bọn chúng đều có đặc điểm của tang thi. Trên mạng không thiếu tin tức về tận thế đâu, xem ra tận thế là có thật rồi. Muốn sống thì chị cùng dì cũng lên mạng tra tìm một chút thông tin đi.” Hàn Thiên Nguyệt nhún vai nói.

Cô không biết có phải do cô tới hay nữ phụ trùng sinh mà lúc này linh hồn nữ chủ lại chưa xuyên tới, nếu trong nguyên tác thì đáng lẽ trước mặt thể hai ngày đã xuyên tới rồi. Xem ra tình tiết, nội dung gì đó sắp mây bay cả rồi a~.

“Nếu là tận thế thật thì chúng ta e là phải ở trong nhà chờ quân đội tới cứu viện. Đồ ăn cũng chỉ cầm cự được vài ngày thôi. Đúng rồi, Thiên Nguyệt, con không phải mấy hôm trước con mua về một đồng đồ ăn vặt sao, mau đem xuống đây cho cả nhà cùng ăn.” Diệp Trình Quân nghiêm túc nhìn Hàn Thiên Nguyệt nói.

“Con biết rồi!”

Sau đó liền im lặng, chỉ còn nghe tiếng khóc kìm nén của Nhã Uyên Chi cùng tiếng gào thét ở bên ngoài.

“Mẹ, đừng khóc nữa. Con đi nấu bữa sáng cho cả nhà.”

Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn Nhã Vi bận rộn trong phòng bếp, qua một lúc thì nấu xong, cô đứng lên hỗ trợ bụng hai tô mì gói có xúc xích và trứng ra bàn ăn. Bốn người im lặng ăn sáng, không khí trở nên trầm thấp đến quỷ dị.

Ăn xong, Nhã Uyên Chi u ám ngồi trên sofa còn Diệp Trình Quân thì im lặng hút thuốc bên cạnh, dù là có đóng cửa sổ nhưng tiếng gào thét vẫn lọt vào phòng khiến cho bầu không khí trở nên càng khó thở hơn.

“Con trở về phòng.” Hàn Thiên Nguyệt cũng không muốn lãng phí thời gian với mấy người này, cô lên phòng khoá trái cửa rồi vào không gian.

Hàn Thiên Nguyệt ngồi xuống bãi cỏ rồi bắt đầu nhắm mắt niệm một loạt câu chú ngữ cổ xưa, sau đó trên tay cô xuất hiện một chiếc nhẫn điều khiển tinh xảo có gia huy của Hàn gia ở thần giới. Đó là nhẫn không gian được gắn liền với linh hồn của cô, trong đó chứa toàn bộ pháp bảo, đan dược, phù chú, kể cả khế ước thú của cô.

Rất tiếc là cô hiện tại bị lão cha già phong bế không gian, không thể tiến vào trong đó mà chỉ có thể dùng làm nhẫn trữ vật mà thôi, không hơn.

Cô khẽ niệm một cái, một ánh sáng trắng từ nhẫn bay ra ngoài. Khi ánh sáng tán đi xuất hiện một con chú mèo nhỏ màu trắng, con mèo có đôi mắt hai màu đỏ, xanh lục đầy quý dị.

“Chủ nhân biến thái, ngài cuối cùng cũng nhớ đến ta rồi!” Một giọng con nít vang lên từ con mèo trắng vừa rồi.

“Salem, ngươi muốn ta cắt tỉa lại bộ lông của ngươi không, hử?” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt liếc con mèo nói đầy uy hiếp.

Salem: “To T”

Chủ nhân biến thái ngài vẫn ác độc như ngày nào a~. Vừa gọi ra đã nhắm vào bộ lông xinh đẹp, cao quý của nó rồi.

“Ha ha, không cần, không cần. Chủ nhân là người xinh đẹp nhất thần giới, không ai sánh bằng, ngài cao quý, lãnh diễm (lãnh huyết + diễm lệ) không ai không dám thuận phục a~” Salem bị ai bắt đầu vuốt mõng ngựa.

“Hừ, coi như ngươi còn biết điều. Salem, cho ta vài cọng lông của ngươi đi, ta cần dùng nó chế pháp khí.” Hàn Thiên Nguyệt đi tới ôm lấy Salem nói.

“Chủ nhân, người thần khí không dưới năm mươi món. Sao giờ đến lông của ta cũng không tha a~” Salem méo mặt khóc nói.

“Tình trạng của ta bây giờ có dùng được đồng thần khí kia đâu. Giờ ta phải luyện vài món pháp bảo mà dùng tạm. Lấy lông của ngươi luyện cũng rất tốt nha!”

Cô cũng không có bị rút não mà chơi tay không với tang thi. Trong nhẫn trữ vật đa số là thần khí công kích cùng một số thần khí phòng ngự linh hồn, một ít pháp khí hạ phẩm mà thôi.

Pháp bảo được chia thành pháp khí, bảo khí, bán tiên khí, tiên khí, bán thánh khí, thánh khí, bán thần khí, thần khí. Mỗi loại chia làm bốn đẳng cấp: hạ, trung, thượng, cực phẩm; trong đó cực phẩm là tốt nhất.

Tu sĩ bình thường từ trúc cơ trở xuống chỉ dùng pháp khí, còn từ kim đan trở lên mới dùng được bảo khí, bán tiên khí. Về tiên khí trở lên chỉ có người có tiên thể mới dùng được, cô hiện tại là luyện khí tầng 10 nhưng tinh thần lực ở tu vi độ kiếp sơ kỳ nên dùng bảo khí tinh thần lực để chiến đấu không vấn đề gì.

Vì vậy nên cô mới dùng lông của Salem để chế một vài món pháp khí cùng bảo khí thuận tay. Mấy món bảo khí kia sẽ là con bài chưa lật của cô, có càng nhiều con bài tẩy thì càng sống lâu trong mặt thể, nơi mà con người thoái hoá nhân tính này.

“Chủ nhân,ngài nếu ra ngoài phải mang theo ta đi cùng đó.Trong cái căn khôn này thật chán chết được.”Salem dùng chân trước nín lấy áo Hàn Thiên Nguyệt,mắt rung rung nói.

“Biết rồi,nhưng trước mặt người khác chỉ cho phép người dùng khế ước để nói chuyện,nếu bị bọn chúng bắt được thì ta đảm bảo người thành mèo quay ngay lập tức.”

“Tuân lệnh,chủ nhân xinh đẹp.”

Hàn Thiên Nguyệt xoay người vào phòng luyện khí,cô phải nắm chắc thời gian nếu không ba người ngoài kia sẽ nghi ngờ thì rất phiền phức.

Khi cô từ không gian ra ngoài vừa đứng lúc Nhã Vi gõ cửa gọi cô xuống nhà ăn cơm

Mở cửa ra thấy Nhã Vi đứng ở cửa,sau đó nhúu nhìn Salem trên vai cô hỏi:“Nguyệt,con mèo nhỏ trắng kia ở đâu ra thế?”

“Con mèo này,vừa nãy em để cửa sổ mở nên nó nhảy vào phòng em.Thấy đáng yêu nên không định bỏ nó đi.”Hàn Thiên Nguyệt nói dối không chớp mắt,Salem cũng giả bộ kêu meo meo hai tiếng như xác nhận sự thật.

Nhã Vi nhúu mày :“Hiện tại là mặt thế,nuôi mèo thì lấy thức ăn đâu mà cho nó ăn.Em mau đem nó vứt đi!”

“Về thức ăn của nó chị không cần lo,nó sẽ tự đi kiếm ăn,không được thì nhịn đói.Xuống ăn cơm thôi,đừng để cha cùng đi đợi.”Hàn Thiên Nguyệt bỏ lại một câu rồi đóng cửa phòng xuống nhà.

Nhã Vi cũng không nói thêm gì nữa mà theo sau xuống lầu,gặp Diệp Trình Quân hỏi cô cũng chỉ trả lời qua loa rồi thôi.

Ăn cơm xong,Hàn Thiên Nguyệt ôm Salem đứng ở cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài thấy không còn bất cứ người sống nào trên đường nữa,bây giờ chỉ còn vài con tang thì đang lảng vảng trên đường.Cô nhìn một lúc rồi buông rèm xuống,đi lên phòng khoá trái cửa lại tiến vào không gian.

Salem vừa tiến vào không gian liền tò mò hỏi:“Chủ nhân,ngài không định gọi Dạ ra sao?”

Hàn Thiên Nguyệt liền giật mình nhìn Salem.Cô gần như quên mất sự tồn tại của Dạ,nếu nói Salem là khế ước thú của cô thì Dạ chính là cái bản mạng thú của cô từ khi còn ở hạ giới cho đến nay.Bình thường hẳn sẽ ở trong nhẫn không gian gia tộc cùng Salem.Lần này,Salem mà không nhắc có lẽ cô đã quên mất cái tên mặt than khó dạy kia luôn.

“Tên đó bây giờ chưa cần thiết,chờ ta tìm cách tách khỏi ba kẻ phiền toái kia rồi tính.Ta còn phải chờ nữ chủ của chúng ta tới nữa chứ!”

“Chủ nhân,ngài quá hắc rồi!”Salem lắc đầu chán nản nói.

Hàn Thiên Nguyệt liếc Salem nói:“Người có vẻ rất rảnh rỗi,vậy thì chắc không phiền ra ngoài các bến cảng quanh thành phố thu vật tư giùm chủ nhân người đâu ha!”

Salem lập tức cụp tai meow nói :“Chủ nhân,ta là mèo.Ta là một con mèo nha!!”Nó lấy móng vuốt cào cào tay Hàn Thiên Nguyệt như cầu xin.

“Ừ,bây giờ là mèo nhưng bản thể là thượng cổ thần thú.Không nói nhiều,đeo cái vòng này rồi lăn đi nhanh cho ta,sáng sớm mai phải trở về đó!”Cô không để Salem nói gì thêm mà đeo vào cổ nó một cái vòng cô đã kết nối với kho trong không gian căn khôn rồi đá nó ra khỏi không gian,bản thân mình thì đi vào phòng tu luyện.Vì linh khí trong không gian hay ở ngoài đều mỏng so với ở tu chân giới nên cô đành phải từ từ hấp thu lên cấp.

Sáng hôm sau,Salem đứng hên trở về.Nó đem toàn bộ container ở các bến cảng gần thành phố toàn bộ thu hết vào không gian của cô,bây giờ trong kho của cô đã đầy hết ba phần năm rồi! Vì điều này mà tâm trạng của cô cũng khá hơn rất nhiều,cô có dùng thần thức nhìn qua mấy cái thì điều bất ngờ nhất là có ba cái container đầy ắp súng ống đạn dược,ngay cả mấy khẩu súng hạng nặng cũng có nốt,và hai cái container chứa bốn chiếc xe bọc thép hạng nặng đã qua cải tạo có trang bị súng trên nóc xe,ngoài ra còn có một chiếc thuyền chở dầu.

Hàn Thiên Nguyệt vỗ đầu Salem hí mắt nói:“Salem,làm tốt lắm.Với những thứ này sẽ giúp chúng ta tha hồ tung hoành trong mặt thế này.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa:“Thiên Nguyệt,em dậy chưa? Mau xuống ăn sáng đi.”Hàn Thiên Nguyệt vội vàng ôm Salem ra khỏi không gian,lên tiếng:“Chị đợi em một chút,em ra ngay.”

Cô ra mở cửa liền nhìn thấy Nhã Vi xinh đẹp đứng ở cửa ,trên mặt mang theo nụ cười đầy ẩn ý nhìn cô.Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy cũng đoán được là nữ chủ chân chính đã xuyên tới,dị năng cũng đã kích phát nên mới có tâm trạng vui vẻ như thế,cô liền giả vờ nghi hoặc hỏi:“Chị,có chuyện gì khiến chị nhìn có vẻ vui vậy?”

Nhã Vi chỉ cười cười nói:“Không có gì đâu,em mau rửa mặt rồi xuống ăn sáng.Chị đã chuẩn bị xong rồi.”

Lúc cô nhìn qua Nhã Vi một lượt rồi xuống lầu thì cả ba người đều đã ngồi trên bàn ăn rồi,trên bàn là bốn cái đĩa có hai quả trứng ốp la và một cây xúc xích ngoài ra có bốn ly sữa tươi,cô yên lặng ngồi xuống ăn sáng.

Ăn sáng xong,Nhã Vi liền lôi Nhã Uyên Chi lên lầu,cô để Salem lên đi theo nghe ngóng còn mình thì về phòng.Chỉ một lúc sau thì Salem trở lại,hoá ra là nữ chủ thức tỉnh song hệ hoá cùng không gian,điều khiến Hàn Thiên Nguyệt bất ngờ là cô ta không có không gian căn khôn này vẫn có ánh hào quang nữ chủ mà mở ra dị năng không gian.

“Chủ nhân,ta còn thấy một điều rất thú vị đó nha!”Salem nhảy lên vai Hàn Thiên Nguyệt ngáp một cái rồi nói.

“Nói nghe xem điều thú vị người nói là gì?”Cô ngừng một chút rồi hí hóp nói.

“Chủ nhân,linh hồn của cô ta không trùng khớp với cơ thể.Là một cái dị thể linh hồn nha!”

“Ồ,cái đó thì ta đã biết rồi.Một kẻ xuyên không vào thân thể Nhã Vi,đó mới chính là nữ chủ chân chính của quyền tiểu thuyết mạng thế này,ta xem có vẻ càng ngày càng thú vị rồi!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đầy rục rờ vuốt cằm nói.

“Ừc!”Salem nuốt một ngụm nước miếng rồi âm thầm cắn ba cây nhang cho nữ chủ xuyên không kia.Nó thừa biết kẻ nào dám tính kể lên đầu chủ nhân thì tuyệt đối kết cục cực kì thảm hại.Nó vẫn cầu cho kẻ xuyên không kia nên biết điều mà tránh xa chủ nhân ác ma nhà nó một chút thì hơn,lỡ như nó cũng bị liên lụy thì nó tìm ai đòi công bằng nha~.

Nó còn nhớ rất lâu về trước,Hàn lão gia dám đem một nam nhân diện mạo khá anh tuấn tới trên giường cho chủ nhân,kết quả là tên nam nhân đó bị giam ở trong băng suốt hai ngàn năm rồi tự cầu xin chạy đi đầu thai luôn,về phần Hàn lão gia thì bị phu nhân nhà mình cho ra thư phòng ngủ suốt năm trăm năm,cầm uống rượu một ngàn năm.Mà tất cả là vì một câu nói vô tư của chủ nhân,đó là:“Mẹ,con nhìn thấy cha cùng Lam gia chủ tới Hồng Nhã lâu uống rượu,có hai thần nữ bên cạnh phục vụ rất chu đáo!”Rồi,xác định hai lão thần vương bị hai vị phu nhân nhà mình nắm cổ lôi về đóng cửa dạy chồng.

Ngoài ra,còn vài vị thần nữ cũng bị chinh cho lên bờ xuống ruộng vì trêu phài vị tiểu tử tông đến cha mình cũng chinh này,vì nhiều lần chinh người mà cả thần giới đều lưu truyền một câu nói bất hủ:Thà đánh nhau với một trong bốn vị Thần Vương còn hơn đánh nhau với Tinh thần Phong Thần Huyền,thà đất tội với Tinh thần còn hơn đất tội với Băng thần Hàn Thiên Nguyệt.

Trở về thực tại,Salem thật sự đốt ba cây nhang cùng nén nhang cho tên nào chọc vào vị tiểu tử tông này.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Salem còn đang run như cây sậy trên vai mình mà nghi hoặc,cô rõ ràng không làm gì nó mà nó run như chết tới nơi vậy?!

Bỏ Salem qua một bên,cô vào không gian sắp xếp lại đồ đạc container mà Salem thu được,đồ dùng hằng ngày rất nhiều,quần áo các kiểu dáng của bốn mùa,đồ đóng hộp các loại,nói chung siêu thị có gì thì ở đây có tất cả.Xem ra cô phải tới vài bến cảng nữa để thu mấy cái container vật tư mới được,Hàn gia ở thủ đô chắc chắn cần đến đồ vật tư này.Mạng thế đến,vật tư cùng quân đội là hai thứ tất yếu nhất,ai có vật tư cùng thực lực quân sự mạnh thì người đó là bá chủ một phương.

Hàn Thiên Nguyệt sắp xếp đồ trong không gian xong thì bắt đầu luyện tẩy tủy đan,công hiệu cũng như tên,đẩy hết toàn bộ tạp chất trong người ra ngoài kể cả trong xương cốt.Dù cô đã uống nước suối linh tuyến nhưng nó chỉ giúp thải chất độc trong các kinh mạch mà thôi,hiệu quả không tốt bằng tẩy tủy đan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nam phụ tới.

Khi quá trình tẩy tủy kết thúc,kinh mạch cùng gân cốt đã được cải tạo triệt để trở nên rắn chắc hơn,Hàn Thiên Nguyệt tắm rửa sạch sẽ rồi xuống lầu dùng cơm chiều.Lúc cả nhà đều ra ngồi ở phòng khách thì Nhã Vi tươi cười nói:“Cha,mẹ,Thiên Nguyệt,con có chuyện muốn tuyên bố với cả nhà,hôm nay con trở thành dị năng giả.”

Diệp Trình Quân liền nhủ mày rồi không nói gì mà nghe Nhã Vi nói tiếp:“Con vừa thức tỉnh hoá hệ dị năng vào sáng nay.”Nói xong cô ta xoè bàn tay ra,lập tức có một quả cầu lửa hiện ra nóng hừng hực.

Hàn Thiên Nguyệt cũng chỉ im lặng nhìn Nhã Vi đang đắc ý dào dạt trước mặt,cô hiện tại chưa cần thiết phải đập tan cái sự kiêu ngạo đó của nữ chủ.Không phải có câu nói trào cợt cao,té cợt đau hay sao,cô chính là muốn nhìn xem,cô ta có thể đi được đến thành tựu như thế nào khi bàn tay vàng nhất đã bị cô cướp mất?!

Diệp Trình Quân ở bên cạnh liếc nhìn Hàn Thiên Nguyệt một cái liền hừ lạnh,mắng:“Đúng là phế vật,ngay cả Vi Vi cũng có dị năng mà mày thì chẳng làm nên tích sự gì!”

Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn kẻ gọi là cha của mình một cái rồi không thèm nói gì nữa,đứng dậy lên phòng.Diệp Trình Quân đang định mắng chửi cô tiếp thì điện thoại liền reo lên,lấy ra xem một chút,Diệp Trình Quân có chút do dự,rồi vẫn nhấn phím nghe,chưa kịp nói gì thì bên đầu dây bên kia đã tràn ra một loạt câu nói.

“Trình Quân,là ba đây,bên ngoài đường bây giờ rất loạn,con biết không? Ba cùng mẹ con với hai em trai,em gái của con đang ở cùng nhau,đồ ăn dự trữ của bọn ta sắp hết rồi.Con mau cho người tới cứu bọn ta tới khu biệt thự của con đi,ở đó an toàn hơn.”

Sắc mặt Diệp Trình Quân bắt đầu có chút khó coi nói:“Ba,ba cũng biết bên ngoài đang loạn thành cái gì rồi đó,bây giờ đến con còn không ra khỏi nhà

được thì đón mọi người bằng cách nào bây giờ? Nếu bị bọn quỷ ngoài kia cắn thì biết làm thế nào bây giờ.”

“Mày, thằng bất hiếu, tao là ba mày đó. Loạn thành như vậy mà mày không lo đi cứu ba mẹ mày hả? Mày...”

Diệp Trình Quân không nghe thêm nữa liền cúp máy.

Nhã Vi ngồi ở sofa đối diện mặt liền lạnh xuống, theo kí ức nguyên chủ thì đám người Diệp gia kia vốn không ưa gì hai mẹ con cô. Cô liền chán ghét cái đám họ nội không huyết thống này, cô trước khi xuyên là một sát thủ mồ côi cha mẹ từ bé nên không mấy mặn mà gì với cái gọi là họ hàng, cô bây giờ chỉ có một việc đó là trở nên cường đại và đem theo mẹ mình đi tung hoành mặt thế này. Những kẻ nợ cô, cô sẽ đòi cả gốc lẫn lãi, kẻ cản đường cô, chết!

Hàn Thiên Nguyệt đứng trên lầu nghe cuộc nói chuyện mà khẽ cười lạnh, cái đám người họ Diệp kia đều một đám hàng cực phẩm.

Trong sách chỉ nói sơ sơ về Diệp gia, nhưng tất cả từ già tới trẻ tính cách đều là hàng cực phẩm. Dựa theo trong sách thì Diệp Trình Quân không đi đón nhưng qua vài ngày nữa toàn bộ Diệp gia sẽ lái xe tới đây, không thiếu một ai.

Hàn Thiên Nguyệt không nghe nữa liền lên phòng khoá cửa gọi báo một tiếng bình an cho Hàn lão gia gia. Cả ngày tiếp theo cô ở trong không gian rèn luyện cơ thể, giúp các cơ bắp trở nên dẻo dai hơn. Tu vi hiện tại của cô là luyện khí tầng 10 tương đương với dị năng giả cấp 5 hậu kỳ nên cô thừa sức giết tang thi biến dị, vấn đề thể lực là cần thiết nhất trong thời đại mặt thế. Cô cần phải có thực lực để ngoạn thật tốt trong mặt thế văn này mới được nha!

Cả ngày này, Nhã Vi cũng bắt đầu luyện tập hoá dị năng của mình nên việc nấu cơm giao cho Nhã Uyên Chi, Hàn Thiên Nguyệt cũng chỉ xuống nhà ăn một bữa cho có lệ mà thôi, Nhã Vi cũng bắt đầu lộ ra bộ mặt khinh bỉ cô trên bàn cơm, cô cũng xem như không nghe không nhìn thấy gì.

Buổi chiều, Hàn Thiên Nguyệt lúc này xuống nhà liền nghe thấy âm thanh xa lạ trong phòng khách, cô liền biết nam phụ cùng nam rác rưởi đã được Nhã Vi cho vào nhà.

“Xin chào, tôi là Vu Thương Ly, còn hai người này là Hải Siêu và Trần Cường, họ làm việc cùng chung công ty với tôi ở gần đây. Mấy ngày nay trốn trong công ty, đồ ăn cũng cạn sạch nên chúng tôi mới ra ngoài tìm đồ ăn... vừa rồi thật sự cảm ơn Nhã tiểu thư cứu giúp.”

Theo sau đó là một giọng nói ồm ồm vang lên: “Nhã tiểu thư, thật sự cảm ơn cô. Chúng tôi có chút đói bụng, không biết cô có thể cho chúng tôi gì đó không?”

Khi Hàn Thiên Nguyệt vào phòng khách thì thấy ba nam nhân đang ở đó, một người anh tuấn mặc áo sơ mi trắng dính máu còn đeo một cặp kính gọng đen đây vể tri thức, một người còn mặc áo bảo vệ râu quai nón, xấu xí. Còn một người nữa cũng quần áo bảo vệ cao lớn tầm 1m9, tuổi tầm hai sáu hai bảy, vẻ ngoài dễ nhìn.

Nếu như không sai thì hai tên bảo vệ này, tên xấu xí cường hiếp nguyên chủ còn người còn lại thì đứng nhìn thờ ơ không can thiệp vào.

Nhìn thấy sắc mặt của Hàn Thiên Nguyệt khó coi, Nhã Vi liền giả vờ nói: “Vừa rồi thấy ba người họ bị tang thi đuổi phía sau, chị không tìm được nên mở cửa, em đừng giận chị được không?”

Hàn Thiên Nguyệt cũng lười phản bác, trong sách thì nam phụ này là phong hệ dị năng còn hai tên kia là lực lượng dị năng. Nam phụ thì cô không cần quan tâm làm gì, về phần cái tên xấu xí kia thì hẳn chỉ cần động một cái cô liền cắt ra từng khúc đứt tang thi ăn. Kẻ tên Hải Siêu kia, cô có lẽ cho hắn sống lâu nếu biết điều một chút.

Nhã Vi lấy ra ba ổ bánh mì ngọt cùng ba chai nước suối nhỏ, Vu Thương Ly nhã nhặn cảm ơn rồi bắt đầu ăn, hai người kia thì ăn như hổ đói.

Diệp Trình Quân cùng Nhã Uyên Chi ngồi bên cạnh cũng không nói lời nào, nhưng sắc mặt của Diệp Trình Quân cũng không tốt đẹp gì.

Vu Thương Ly ăn xong liền nhã nhặn nói: “Nhã tiểu thư, không biết cô có mục đích gì sau này không?”

Vừa rồi là Nhã Vi dùng hoá hệ dị năng cứu bọn họ, cho nên hẳn mặc định là Nhã Vi nắm quyền trong nhà này, mà trực tiếp bỏ qua Hàn Thiên Nguyệt đang lạnh nhạt ôm mèo đứng ở cửa phòng khách. Nhưng một cặp mắt mang đầy dâm tà, bản thi đang quét từ trên xuống dưới trên người của cô.

Hiển nhiên là nữ chủ chỉ chú ý tới nam phụ có vẻ ngoài anh tuấn chứ làm sao chú ý tới tình hình bên này, cô ta nhã nhặn nói: “Quốc gia đang xây dựng nơi an toàn cho người sống sót, trước mắt cứ đợi ở đây chờ xem tình hình vậy. Thời kì này chỉ có thể tự bản thân bảo vệ tính mạng của mình thôi.”

Vu Thương Ly liền mỉm cười nói: “Tôi cùng Nhã tiểu thư đều là dị năng giả, vậy không bằng...” Chưa nói xong thì bên cạnh vang lên tiếng ‘răng rắc!!!’ theo sau là tiếng thét chói tai của Trần Cường.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Trần Cường đang ôm tay lăn lộn dưới đất, Hàn Thiên Nguyệt thì nhủ mày tức giận nói: “Muốn chết, dám lấy cái tay bản thi đó đụng vào người ta?!” Vừa dứt lời cô liền đưa chân đạp gãy một chân của Trần Cường không thương tiếc.

Tất cả mọi người ở đây đều bị một loạt hành động của Hàn Thiên Nguyệt làm cho sững sờ, mất một lúc sau mới lấy lại tinh thần. Trần Cường lúc này đã co rúm người lại, ôm cánh tay hoàn toàn bị bẻ gãy, chân thì bị gãy đến một độ cong đáng sợ mà chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Đối với một dị năng giả hệ lực lượng thì cơ thể có thể chịu một sức mạnh nhất định, mà lực tay của Hàn Thiên Nguyệt tuyệt đối sánh ngang với lực lượng dị năng giả cấp 2 dùng toàn lực. Mà mặt thế mới vài ngày, người thức tỉnh dị năng cao lắm là cấp 1 mà thôi, ai sẽ ngờ tới có người đạt lực lượng dị năng cấp 2 chứ?!

Nhã Vi lúc này lại lên tiếng:“Nguyệt,có phải là có hiểu lầm gì đó không?”

“Đám đem cái tay bẩn thỉu đó sờ lên người em,mắt thì dán vào ngực em.Xin hỏi chị,hiểu lầm ở chỗ nào hả?”Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh nhìn Nhã Vi.

Lời này vừa nói,sắc mặt Vu Thương ly cùng với Hải Siêu liền khó coi đến cực điểm,bọn hần cùng Trần Cường ở cùng một công ty,việc Trần Cường hạo sắc bọn hần cũng biết rất rõ.Lúc đầu,cả ba người cùng ra ngoài tìm đồ ăn đã cảnh cáo hần không được làm bậy vì mặt thể đến có rất nhiều người thâm tàng bất lộ,coi chừng đã phải thiết bản,không ngờ tên này vẫn để ngoài tai lời nói của bọn hần.

Không chịu nổi tiếng rên la của Trần Cường nữa,Hàn Thiên Nguyệt trực tiếp túm cổ áo hần lôi ra cửa,đối với kẻ dám tính kể lên đầu cô thì cô không ngại dọn dẹp sạch sẽ một chút đâu.

Trần Cường bị cô lôi ra cửa thì hét lớn:“Cô muốn làm gì?”

“Vậy anh nghĩ tôi sẽ làm gì?”Cô nhàn nhạt nhìn Trần Cường như nhìn xác chết,hỏi ngược lại.

Trần Cường liền tái mặt biết ngay đáp án,bất đầu gầy dựa,hét lớn:“Cô không thể đem tôi ra ngoài,cô dựa vào cái gì mà muốn đem tôi ra ngoài?Cô đã hỏi ý kiến của Nhã tiểu thư chưa? Cô không phải là người nắm quyền trong nhà của Nhã tiểu thư!”

Hàn Thiên Nguyệt nghe những lời này,liền nở nụ cười ngọt ngào đến rét lạnh.Salem lúc này đang trốn ở một góc nhìn thấy nụ cười đáng sợ của chủ nhân nhà mình mà không tự chủ được run lên bần bật,nó thậm chí đốt mấy cây nhang cho cái tên đầu người óc rỗng kia.

“À,vậy sao?Nếu tôi nhớ không nhầm thì sở hống nhà này đang đứng tên tôi thì phải? Con nói đúng không cha?”Cô nhìn về phía Diệp Trình Quân mỉm cười nói.

Diệp Trình Quân khi thấy nụ cười tươi mà nét cười không chạm tới đáy mắt mà phát run,gật đầu liên tục.Nhã Vi lập tức lên tiếng:“Nếu hần đã dám làm bậy với em thì cứ vứt hần ra ngoài tự sinh tự diệt đi.”Nhã Vi thật ra cũng rất chán ghét những tên như Trần Cường,nếu để hần ở trong nhà thì không biết người tiếp theo có phải là cô ta không,chi bằng lúc này trực tiếp tống hần đi cho xong.

Vu Thương Ly cũng nói:“Giữa chúng tôi chỉ là quan hệ đồng nghiệp cùng công ty mà thôi,nơi này là của các vị,tuỳ ý các vị quyết định.”

Hải Siêu ở bên cạnh cũng im lặng uống nước,không nói thêm gì cả biểu thị không có ý kiến gì về việc này.

Trần Cường vừa nghe vậy liền tái mặt,bất đầu gào lớn hơn:“Vu Thương Ly,Hải Siêu!Hai người không thể đối xử với tôi như vậy,dù gì chúng ta cũng là đồng nghiệp cùng làm trong công ty một thời gian dài a...”

Hàn Thiên Nguyệt trực tiếp mở cửa ném Trần Cường chuẩn xác vào ba con tang thì ở gần đó rồi lập tức đóng cửa lại.Ở bên ngoài liền truyền tới tiếng gào thảm thiết của Trần Cường,sắc mặt cô vẫn lạnh nhạt như vừa rồi ném người vào tang thì không phải là mình.Cô nhìn lướt qua một loạt mọi vẻ mặt của mấy người trong nhà,dừng ở cục bông trắng đang tròn mắt ở góc tường.Hàn Thiên Nguyệt không thèm nhìn những người kia nữa mà đi tới ôm lấy Salem rồi bình thần ngồi lại sofa như không có chuyện gì.

Còn sắc mặt của Diệp Trình Quân,Nhã Uyên Chi và Nhã Vi đều cực kỳ khó coi,đến lúc này họ mới hiểu được mạng người ở tận thế rẻ mặt đến cùng cực.Và càng cảm thấy sợ hãi hơn là khi đối diện với cặp mắt lạnh băng vừa rồi của Hàn Thiên Nguyệt

Vu Thương Ly cùng Hải Siêu mấy ngày này đều ra ngoài tìm vật tư nên biết được rất rõ tình trạng bên ngoài tàn khốc như thế nào.Hơn nữa,có một đồng đội như Trần Cường thì bọn họ cũng rất sợ ngày nào đó cũng bị kéo xuống chết cùng,bây giờ hần chết rồi cũng là tin tốt đối với bọn họ.

Vu Thương Ly nhìn Nhã Vi rồi lại nhìn Hàn Thiên Nguyệt nói:“Hiện tại mặt thể đã mấy ngày,chúng ta cũng không thể mong chờ gì vào quân đội.Bây giờ vật tư rất cần thiết,tôi đề nghị ngày mai chúng ta ra ngoài thu thập một chút vật tư,mọi người nghĩ sao?”

Hàn Thiên Nguyệt,Nhã Vi cùng Hải Siêu đều gật đầu,cả ba người đều biết sự quan trọng của vật tư,nguồn nước cũng bị ô nhiễm bệnh độc không thể sử dụng được,vật tư lại không thể tái chế được,nguồn đất cũng bị ô nhiễm nên việc trồng thực vật rất khó khăn.

Hàn Thiên Nguyệt có rất nhiều vật tư nên cô lo lắng,cô ra ngoài bắt quá muốn thư giãn gân cốt cùng với nắm rõ sự tiến hoá của tang thì mà thôi.

Bốn người cuối cùng quyết định lộ tuyến là siêu thị 24h ngay đầu khu phố họ sống.Nhã Vi giúp hai người Vu Thương Ly và Hải Siêu dọn dẹp một phòng để ở tạm,Hàn Thiên Nguyệt cũng ôm Salem về phòng mình.

Hôm sau,Hàn Thiên Nguyệt tắm trong không gian rồi mặc một bộ quần áo da thoải mái,đeo một đôi giày quân dụng gắn thêm hai thanh dao găm hai bên giày.Cô mang theo thanh kiếm được rèn từ hắc thiết trong một lần du lịch hạ giới có được,tuy thanh kiếm không bền bằng pháp khí nhưng thừa sức chém bay đầu tang thì sơ cấp như cắt đậu hũ.

Nhã Vi đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng,ăn xong cả bốn người bắt đầu chuẩn bị xuất phát,Nhã Vi cùng Vu Thương Ly đều là dị năng giả nên cầm theo ống tủy bằng sắt phòng thân.Hàn Thiên Nguyệt thì có thanh kiếm đen,Hải Siêu cũng có sức lực lớn nên dùng thanh kiếm nhật của Diệp Trình Quân yêu thích nhất.

Khi Hàn Thiên Nguyệt cầm thanh kiếm đen xuống lầu thì ánh mắt của Hải Siêu từ lúc đó đã không rời khỏi thanh kiếm,trong mắt của hần,cô nhìn ra được sự yêu thích cuồng nhiệt với thanh kiếm đen trên tay cô.Cô cũng thấy khá hứng thú với tên Hải Siêu này,từ hôm qua cho đến giờ hần rất ít nói chuyện,lại

nhìn ra sự đặc biệt trên thanh kiếm của cô.

Bốn người theo kế hoạch, bắt đầu thanh lý hết đám tang thi trong khu phố trước, Nhã Vi cùng Vu Thương Ly xử lý mấy con tang thi ở cuối khu phố còn Hàn Thiên Nguyệt cùng Hải Siêu thì xử lý ở những khu vực gần nhà. Vì tận thế đến vào lúc tờ mờ sáng nên trên đường cũng không có mấy người đi lại, cả khu phố chỉ tầm sáu bảy con tang thi đi lại mà thôi.

Bốn người mở cửa ra khỏi nhà thì có 3 con tang thi ở gần đó, chúng ngửi thấy mùi thịt nên bắt đầu lết lư đi lại. Mắt thấy 3 con tang thi đang tiến lại gần, Vu Thương Ly thả ra một cái phong nhận chém đứt đầu của tang thi mặc áo sơ mi trắng dính đầy máu đen tanh hôi, Nhã Vi phóng một quả cầu vào tang thi Trần Cường, con tang thi liền bùng cháy nhưng không ngã xuống, làm cho Nhã Vi khá lúng túng lùi lại gần Vu Thương Ly, Hàn Thiên Nguyệt liền lạnh lùng vung kiếm chặt đứt đầu con tang thi đang cháy kia.

Cuối cùng là một con tang thi nữ sinh, Hải Siêu chạy tới trước mặt, tay vung thanh kiếm nhát chuẩn xác vào cổ con tang thi nữ, cái đầu rời khỏi cổ theo sau là cơ thể ngã xuống.

Máu đen tang thi nữ sinh bắn ra khắp nơi, Nhã Vi cũng bị dính một ít máu, mùi hôi thối từ máu tang thi kia khiến cô ta rất cuộc không chịu nổi nữa mà ngồi xổm xuống phun hết toàn bộ đồ ăn sáng nay. Hàn Thiên Nguyệt từ lúc Hải Siêu chạy tới chỗ tang thi nữ sinh đã lùi ra phía sau Vu Thương Ly, lấy hấn làm bia đỡ đạn cho mình. Không thể trách cô được, ai biết cái tên ngu kia chém tang thi không có kỹ thuật chút nào, máu thối bắn khắp nơi làm người yêu sạch như cô cũng phải khó chịu a.

Vu Thương Ly đi tới vỗ lưng cho Nhã Vi mà hoàn toàn không chú ý tới việc Hàn Thiên Nguyệt ở phía sau mình từ bao giờ. Hải Siêu nhú mồm nhìn Hàn Thiên Nguyệt từ phía sau Vu Thương Ly đi tới, trên người không dính lấy một giọt máu tang thi nào, sắc mặt thì vẫn bình thản như không nhìn thấy việc vừa rồi.

Chờ cho Nhã Vi ới xong thì bốn người bắt đầu chia ra hai nhóm đi thanh lý mấy con tang thi lảng vảng trong khu phố. Hải Siêu đi cùng Hàn Thiên Nguyệt, đụng phải một con tang thi già, trên người còn mặc bộ đồ ngủ màu đen sọc, cô không nói gì trực tiếp vung kiếm chém về phía cổ của tang thi, cái đầu không rớt xuống giống như Hải Siêu chém vừa nãy mà nó còn dính một chút da giữ lại cái đầu, máu không phun tứ tung như vói mà chỉ chảy dọc theo thân tang thi.

Khi Hải Siêu nhìn con tang thi nằm trên đất mà tròn to mắt kinh ngạc, hấn không ngờ kiếm pháp của Hàn Thiên Nguyệt lại giỏi như vậy. Theo trực giác của hấn thì vị Hàn tiểu thư trước mặt này tuyệt đối là cao thủ ẩn tàng thực lực, nếu là người bình thường lần đầu tiên giết tang thi hay nhìn thấy cảnh máu tanh như chặt đầu, dù có kiên cường mức nào cũng tuyệt đối sẽ tái mặt hoặc ói ra, chứ không thể có thần sắc bình thản như vậy được.

Hàn Thiên Nguyệt cũng không quan tâm Hải Siêu đang nghĩ gì về mình, cô đi tới cổng lớn của khu phố chém rớt hai con tang thi trước cổng rồi kéo cửa sắt, khoá lại. Vì khu phố này đa phần đều là dạng nhà biệt thự có sân, người ngoài muốn vào khu này phải qua kiểm tra ở cổng lớn khu phố rồi mới được vào. Bên trái cổng lớn là một cái siêu thị nhỏ 24h phục vụ cho những người trong khu phố.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thân Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bị ám toán

Hải Siêu đi tới gần cửa hàng tiện lợi, nhìn vào bên trong thấy có 4 tang thi đang lảng vảng trong đó, tính luôn ba nhân viên của cửa hàng sau quầy hàng là 6 con. Hai người đứng chờ một lúc thì thấy Nhã Vi cùng Vu Thương Ly dẫn theo một đám người gồm ba nam một nữ ở phía sau, Hàn Thiên Nguyệt biết nữ kia chính là bạn tốt kiếm người hầu của nữ chủ Nhã Vi tên Noãn Tâm, cũng là người trợ giúp nữ chủ chen ép nguyên chủ Hàn Thiên Nguyệt vào đường chết.

“Nguyệt, đây là mọi người ở cuối khu phố, họ cũng muốn đi thu vật tư nên chị gọi họ cùng tới. Em không ngại chứ?” Nhã Vi cười hiền từ nhìn Hàn Thiên Nguyệt nói.

“Hừ, cô ta là cái thá gì chứ. Chị Vi Vi, chúng ta tới giết tang thi thu vật tư, cô ta có tư cách gì cấm chúng ta chứ!?” Noãn Tâm chanh chua nói.

Vu Thương Ly lúc này lên tiếng ngăn cản: “Đủ rồi, chúng ta mau giết tang thi rồi thu vật tư nhanh lên, để lâu không ổn đâu.”

Noãn Tâm hừ lạnh liếc nhìn Hàn Thiên Nguyệt một cái rồi không thèm nói gì nữa. Về phần Hàn Thiên Nguyệt thì từ đầu tới cuối không hề quan tâm tới Noãn Tâm, cô dùng thần thức quét một lượt trong cửa hàng tiện lợi và nhìn thấy một thứ rất bất ngờ trong kho chứa đồ của cửa hàng.

Khi đám người Nhã Vi tới trước cửa vào của cửa hàng, chuẩn bị tiến vào giết tang thi thì Hàn Thiên Nguyệt vẫn bình thản đứng ôm kiếm tại chỗ nhìn bọn họ. Hải Siêu ở bên cạnh cũng tò mò nhưng không hỏi gì, hấn chỉ im lặng đứng bên cạnh cô mà không tiến vào cùng đám người Nhã Vi. Trực giác của hấn nói rằng, muốn sống tốt trong mạt thế này thì phải ở bên cạnh vị Hàn tiểu thư này, trực giác của hấn chưa bao giờ sai cả.

Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn Hải Siêu một cái, rồi bình thản dựa người vào tường nhìn đám người Nhã Vi đang tiến vào giết tang thi. Thứ mà cô nhìn thấy được trong kho cửa hàng là một con tang thi trẻ con cấp 1 trung kỳ, mà dị năng giả hiện tại chỉ mới vừa thức tỉnh vài ngày còn chưa được coi là cấp 1.

Quả như cô dự đoán, chỉ tầm vài phút sau một tiếng rống lớn kèm theo uy áp của tang thi cấp 1 trung kì vang lên, tiếp theo đó là đám người Nhã Vi chật vật vừa chạy trốn vừa né tránh đòn tấn công của con tang thi nhỏ kia. Hai nam nhân chạy sau cùng bị con tang thi một tát chụp nát đầu, Hải Siêu ở bên cạnh nhìn cảnh tượng đó mà chảy mồ hôi lạnh, xem ra trực giác của hắn rất đúng.

Rất nhanh đám người chạy tới chỗ hai người, không nói một lời mà tiếp tục dùng hết sức bình sinh vừa chạy vừa phóng dị năng của mình.

Lúc Hàn Thiên Nguyệt chuẩn bị chạy thì bị Nhã Vi ở góc độ không ai thấy đẩy Hàn Thiên Nguyệt một cái khiến cô ngã xuống đất, phía sau là con tang thi trẻ con đang chạy tới. Hải Siêu chạy phía trước liền đứng lúc quay đầu nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt bị Nhã Vi đẩy ra phía sau, hắn liền hô lớn rồi quay người cầm kiếm chạy về phía cô.

“Hàn tiểu thư, cẩn thận!!!”

Hải Siêu cứng rắn cầm kiếm cản lại một đòn của tang thi trẻ con, đám người phía trước thấy như vậy cũng dừng lại một chút rồi lập tức quay đầu bỏ chạy. Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy rất rõ khoé miệng của Nhã Vi cong lên thành một nụ cười rồi dựa người vào Vu Thương Ly để hắn đỡ ả chạy đi.

Khi đám người chạy vào khúc quẹo biến mất, Hàn Thiên Nguyệt nhìn lại Hải Siêu đang cầm cây kiếm nhật đã gãy chặt vật chống đỡ đòn công kích của con tang thi. Cô vung tay lên, một đạo phong nhận trực tiếp xẻ con tang thi nhỏ thành hai nửa, Hải Siêu lập tức trợn to con mắt nhìn xác con tang thi nhỏ cách mình vài bước chân.

Hàn Thiên Nguyệt thần nhiên đứng dậy phủi bụi trên quần áo rồi đi tới trước mặt Hải Siêu.

“Vi sao ngươi lại quay lại?”

Hải Siêu nhìn vẻ mặt lạnh băng của Hàn Thiên Nguyệt mà run lên liền thành thật nói: “Tôi... trực giác của tôi nói, nếu đi theo cô thì tôi sẽ sống tốt trong thời đại mặt thế này.”

“Vi vậy cho nên ngươi mới trở lại cứu ta?” Hàn Thiên Nguyệt lạnh băng nhìn Hải Siêu đang run rẩy từng đọt trước mặt.

“Đúng vậy, tôi thề rằng tôi sẽ không phản bội cô. Xin cô hãy cho tôi đi cùng.” Hắn thật sự rất sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt lạnh băng vô cảm kia.

Hàn Thiên Nguyệt nheo mắt nhìn Hải Siêu một lúc rồi nói: “Nhớ những gì ngươi vừa nói. Dám phản bội lại ta, cái giá đó, ngươi không trả nổi đâu, hiểu chứ?!”

Hải Siêu lập tức gật đầu như gà mổ thóc, nói: “Hiểu, tôi đã hiểu. Xin tiểu thư yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ giữ lời thề này.”

Cô lập tức hài lòng: “Tốt, bây giờ thì bỏ đầu con tang thi đó ra, tìm viên tinh hạch trong não nó, rửa sạch!” Nói xong, cô quay người đi về phía cửa hàng tiện lợi bỏ lại Hải Siêu còn đang ngơ ngác như nai tơ nhìn theo bóng lưng cô.

Vào cửa hàng, Hàn Thiên Nguyệt đi thẳng vào kho hàng, vung tay lên thu tất cả đồ trong kho vào không gian. Đi ra ngoài, nhìn thấy Hải Siêu đang cầm một viên tinh hạch màu trắng, đứng nghiêm trang ở trước cửa như quân nhân, tay phải đang cầm cây kiếm nhật đã gãy.

Khi hắn nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đi ra liền tiến lên trước đưa viên tinh hạch cho cô, nói: “Tiểu thư, tôi rửa sạch viên tinh hạch này rồi!”

Cô chỉ liếc một cái rồi nhàn nhạt nói: “Giữ nó đi, thứ đó có thể tăng lên dị năng của ngươi. Cầm lấy cái này dùng đi, thanh kiếm kia cũng gãy rồi!” Cô nói xong liền ném thanh kiếm đen trong tay mình cho Hải Siêu rồi đi ra ngoài.

Hải Siêu cầm thanh kiếm đen mà Hàn Thiên Nguyệt vừa ném qua thăm ra quyết định, rồi bắt đầu cầm hai ba lô đi gom đồ.

Trong lúc Hải Siêu đang gom đồ, Hàn Thiên Nguyệt thả Salem rồi gọi Ly Dạ ra, lấy xe Hummer từ không gian càn khôn. Dạ là hồng hoang hắc chu tước, hắn xuất hiện trong hình dạng con người với bộ y phục đen, tóc được biến ảo ngắn đi đen tuyền cùng đôi mắt đỏ yêu dị đầy lạnh lùng, khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng không một khuyết điểm.

Salem vừa ra khỏi không gian liền nhảy lên vai Hàn Thiên Nguyệt, lắc đầu nói: “Chủ nhân, người định thả cho con nhóc kia đi dễ như vậy sao?”

“Không phải thả đi dễ dàng, mà là chưa tới lúc mà thôi. Việc vừa rồi cũng đủ cho ta cắt linh hồn ả thành từng mảnh vụn rồi. Nhưng mà, như thế thì còn gì thú vị nữa, cứ từ từ mà chơi không cần vội.” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười ngọt ngào, ngược mắt hướng về phía mà Nhã Vi vừa rồi chạy trốn.

Salem nằm trên vai Hàn Thiên Nguyệt, khi thấy nụ cười ngọt ngào đến rụng lông của chủ nhân nhà mình, nó thăm dò ba cây nhang cho vị nữ chủ bị thoái hoá não kia. Chọc tới điểm mấu chốt của chủ nhân thì tuyệt đối đừng nói là có bản tay vàng mà bản tay kim cương cũng bị chủ nhân chặt đứt luôn. Ly Dạ ở bên cạnh cũng lùi ra sau một bước, hắn cũng biết mỗi lần chủ nhân nở nụ cười ngọt ngào kia là có kẻ gặp hạn. Hàn Thiên Nguyệt không thèm để ý thái độ của Salem cùng Ly Dạ, cô xoay người đi tới trước cổng khu phố, nhắc chân và “Àm!” cửa sắt cao hai mét nặng hơn hai tấn bị đá nát văng qua một bên.

Hải Siêu từ siêu thị đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà chảy mồ hôi lạnh đầy người. Hàn Thiên Nguyệt bình thần lấy trong người ra chiếc điện thoại, cài lại giờ rồi ném vào trong siêu thị.

Theo như nguyên tác thì Nhã Vi cùng đám người kia sẽ trở lại siêu thị này một lần nữa vào hai ngày sau, con tang thi trẻ con trong sách là bị Hải Siêu cùng đường tự bạo mà nổ tan xác. Hai ngày sau, đám người Nhã Vi sẽ tìm xe đi qua thu đồ trong siêu thị rồi chạy ra ngoại ô thành phố hội họp với nam

chủ Sở Phi cùng quân đội căn cứ S, bọn họ đi tới căn cứ N thì nữ chủ thu được một bàn tay vàng nữa ở chợ giao dịch trong căn cứ sau đó là đi đến thành phố T gần thành phố S thì gặp tang thi đàn, nguyên chủ Hàn Thiên Nguyệt chính là chết trong thi đàn này.

Khi nhớ lại lộ trình của nữ chủ, Hàn Thiên Nguyệt càng nở nụ cười ngọt ngào đến đáng sợ. Dám tính kể lên đầu cô thì cũng nên có can đảm nhận lấy hậu quả nhỉ?! Nhà V, ta tuyệt đối không để người chết dễ dàng vậy đâu!!

Cô dùng suy nghĩ nói chuyện với Salem: “Salem, đi làm cho ta một ít việc...” Chỉ một lúc sau, Salem nhảy từ trên vai Hàn Thiên Nguyệt xuống rồi chạy đi, biến mất trong góc khuất.

“Tiểu thư, vị này là?” Hải Siêu tò mò hỏi.

“Thuộc hạ, Ly Dạ.” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt nói rồi mở cửa xe leo lên.

Khi đã chất đầy đủ đồ lên xe, Hải Siêu ngồi vào ghế lái còn Ly Dạ ngồi vào ghế phó lái. Cả hai cùng quay lại nhìn Hàn Thiên Nguyệt như chờ lệnh của cô.

“Đi về phía bắc, tìm một cái siêu thị lớn nào đó bổ sung thêm vật tư cùng quần áo.” Hàn Thiên Nguyệt sáng nay khi đi đã đoán trước nên có thả hai bao đồ ăn ở trong phòng, cô chỉ lấy vài món ki vật của mẹ còn lại cô không động gì cả. Hai bao đồ ăn kia cô cố tình để cho Diệp Trình Quân, coi như báo hiếu cho nguyên chủ lần cuối cùng.

“Vâng, tiểu thư.” Hải Siêu gật đầu đáp rồi khởi động xe chạy đi.

Chiếc Hummer cải tạo chạy trên đường bên ngoài là một đám hỗn độn. Trên đường lớn, quán xá ven đường có không ít người bắt đầu giành giật đồ ăn với nhau, xe thì ngã nghiêng trên đường lớn. Cũng có nhiều người biết điều hơn, bắt đầu thu dọn đồ rồi cùng người thân leo lên xe chạy ra ngoại thành. Một số tang thi sơ cấp vì mới thức tỉnh mà vẫn còn cứng nhắc, sợ ánh sáng mặt trời, một khi trời tối thì thành phố sẽ trở thành thiên đường của tang thi. Chỉ khi trời mưa nữa đêm vào hai tuần sau, đó mới chính thức trở thành luyện ngục nhân gian, tang thi tiến hoá, thực vật cùng động vật biến dị.

Hàn Thiên Nguyệt mắt lạnh nhìn lướt qua trên đường, chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi mà trên mặt của những người ngoài kia đã gầy đi hẳn một vòng, trên mặt là sự sợ hãi cùng một nỗi không thể che giấu. Cô cũng không có bất kì thương tiếc gì với những kẻ ngoài kia, mặt thể chi là bước đầu để loại những kẻ yếu đuối mà thôi, càng về sau còn tàn khốc hơn nữa!

Hải Siêu vừa lái xe vừa nhìn những hình ảnh hỗn loạn bên ngoài mà trong lòng âm trầm, hẳn là một quân nhân vì bị thương trong lúc làm nhiệm vụ mà phải buộc xuất ngũ đi làm bảo vệ cho một công ty. Hẳn biết bản thân mình cũng chỉ là một kẻ yếu kém đang phải ôm đuôi của tiểu thư để sống trong mặt thể, hẳn cũng không có tư cách gì để nói tiểu thư giúp những người kia vì hẳn đã ném trái lòng người nóng lạnh trong mấy ngày qua rồi!

Về phần Ly Dạ thì vẫn mặt lạnh không cảm xúc nhìn ra bên ngoài, lâu lâu lại phóng ra chút hắc hoá đốt chướng ngại trên đường.

Siêu thị mà Hàn Thiên Nguyệt nhắm tới là ở phía bắc gần ngoài rìa thành phố, siêu thị này tuy không thể so với các trung tâm siêu thị lớn nhưng với hàng hoá lại khá đầy đủ, từ quần áo tới vật dụng hằng ngày đều có. Vì ở khu dân cư sinh sống nên phía trước siêu thị có một bãi đất trống nhằm để đậu xe.

Chiếc Hummer của Hàn Thiên Nguyệt khá bắt mắt nên tránh mấy vụ cướp bóc không đáng, cô để Hải Siêu đậu xe ở một cái hẻm khuất cách siêu thị không xa. Để Ly Dạ ở lại trông xe còn cô thì đi cùng Hải Siêu đến siêu thị.

“Đừng có tùy tiện giết người khi không cần thiết, chờ ta trở lại!” Hàn Thiên Nguyệt quay đầu dặn dò Ly Dạ.

“Vâng, chủ nhân.” Ly Dạ mặt lạnh đáp với giọng không có bất kì độ ấm nào nhưng trong lời nói vẫn có sự cung kính với Hàn Thiên Nguyệt.

Khi đi tới trước bãi đất đậu xe của siêu thị để đi tới cửa chính, Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy có mấy đám người đã ở đó. Lúc này có không ít người đã đứng xung quanh siêu thị nhưng không dám tiến vào.

“Tiểu thư, cửa siêu thị.” Hải Siêu ở bên cạnh lên tiếng rồi chỉ về phía trước.

Hàn Thiên Nguyệt cũng nhìn lại cánh cửa chính của siêu thị. Cánh cửa của siêu thị có loại kính rất dày và cứng, ở tay nắm cửa có một đồng dây xích cùng cái ổ khoá cỡ lớn khoá chặt cửa lại.

Từ chỗ cô có thể thấy rất rõ tình hình bên trong cửa chính siêu thị, một đám tang thi đang dán cái mặt thối rửa mình lên cửa, tay thì không ngừng đập cửa. Bọn chúng không ngừng rít gào như bất mãn khi có một đồng thịt tươi thơm đang ở trước mặt mà không được ăn.

Những người đứng bên ngoài cũng không dám lại gần quá cửa chính siêu thị, dù ai khi nhìn thấy mấy con tang thi há chậu máu về hướng mình đều phải rung mình sợ hãi cùng buồn nôn.

Chắc, ra là sợ đám tang thi kia nên không cách nào đi vào siêu thị cướp đồ mà chỉ dám lẩn vẩn bên ngoài.

“Tiểu thư, chúng ta xông vào sao?” Hải Siêu ở bên cạnh hỏi.

“Không cần phải làm anh hùng.” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt trả lời rồi đi tới một góc tường dựa vào rồi nói tiếp: “Rồi sẽ có người thay chúng ta làm anh hùng xông vào thôi, cứ chờ đi!”

Hải Siêu nhìn Hàn Thiên Nguyệt rồi cũng không nói gì nữa mà đứng ôm kiềng bên cạnh cô. Hẳn biết thực lực của Hàn Thiên Nguyệt rất mạnh, ứng xử

cũng rất bình tĩnh nên không nghi ngờ gì nữa mà im lặng nhìn về cửa chính siêu thị.

Trước cửa siêu thị có không ít người, có một số người còn lộ ra vẻ đói khát nhiều ngày, chắc chắn là sẽ không thể nào nhịn lâu thêm nữa. Với thực lực cấp 6 của Hàn Thiên Nguyệt thì dư sức một chiều dọn sạch đám tang thi ở cửa, nhưng mà cô cũng không có rảnh đi làm chúa cứu thế. Khoé miệng Hàn Thiên Nguyệt khẽ nhếch lên trong mắt đầy sự tính toán giảo hoạt, cô tuyệt đối thích làm ngư ông hơn là trai cò. Có kẻ thay mình làm thì tại sao không tận dụng hết cỡ chứ!

“Tí nữa nhớ đi sát theo tôi, lấy những gì ăn được và nhất là đồ uống.”

“Vâng, tiểu thư.” Hải Siêu gật đầu trả lời.

“A, Hàn Thiên Nguyệt... Hoá ra cậu ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Siêu thị

Đúng lúc này một âm thanh vang lên ở bên trái Hàn Thiên Nguyệt khiến cô cùng Hải Siêu theo quán tính mà quay đầu lại nhìn. Một đám người có cả trai lẫn gái khoảng 7,8 người đang đi về phía hai người họ.

Nhìn qua thì thấy ai cũng chật vật, tóc tai rối tung, mặt mũi thì dính đầy đất cát cùng máu đen bẩn thỉu nhưng vẫn nhìn được đám người này là các thanh thiếu niên trẻ tuổi của trường đại học ở thành phố này.

Hàn Thiên Nguyệt theo trí nhớ may mắn còn sót lại của nguyên chủ thì đây đều là bạn cùng trường đại học của cô, trong đó còn có một số người là bạn cùng một lớp với nguyên chủ. Mà Hàn Thiên Nguyệt lại có thể nhìn ra được trong mắt của một số người này đều tràn đầy sự giả dối, không có bất kỳ ý tốt gì với cô nhất là mấy tên con trai kia, tràn đầy dục vọng ghê tởm.

“Chào, thật trùng hợp!” Nói xong cô quay đầu đi không nhìn tới đám người vừa tới nữa.

“Nguyệt Nguyệt!!!”

Từ phía sau đi ra một cô gái reo lên gọi thân mật với cô. Cô gái nhỏ nhắn, thanh tú, đáng yêu với nụ cười vui mừng nhưng sâu trong mắt là đầy sự chán ghét đối với Hàn Thiên Nguyệt.

Hàn Thiên Nguyệt dựa vào trí nhớ nguyên chủ thì biết đây gọi là bạn thân Khúc Phi Yên. Nhưng dựa theo cô nhìn thấy trong mắt của Khúc Phi Yên thì không phải loại thân thiết của tình bạn mà là sự chán ghét, khinh bỉ thì đúng hơn. Một kẻ giả tạo mà thôi!

“Nguyệt Nguyệt, sao mấy ngày này cậu không đi học vậy? Điện thoại cũng không nghe làm tớ rất lo cho cậu đó!” Khúc Phi Yên giả vờ đeo trên mặt cái mặt nạ bạn hiền mà không biết Hàn Thiên Nguyệt đã nhìn ra tính cách thật của mình từ lâu, cô ta đi tới gần Hàn Thiên Nguyệt định là cầm lấy tay cô liền bị cô lạnh nhạt né tránh.

“Nguyệt... Nguyệt Nguyệt, sao cậu lại né tránh tớ. Chẳng lẽ tớ làm gì sai khiến cậu tức giận hả?” Nói rồi cô ta hai mắt đỏ lên, mắt rung rung nước như bị người khác khi dễ vậy.

Hàn Thiên Nguyệt cũng lười diễn trò cùng cái kẻ giả tạo này nên im lặng quay mặt tới cửa chính siêu thị. Lúc này, một đám nhốn nháo đang thu hút sự chú ý của cô.

“Các người tránh ra, bọn tôi muốn xông vào trong!!!” Mấy người đi đơn lẻ tức giận gào thét.

“Các người điên rồi hả, tang thi mà thoát ra ngoài thì ai chịu trách nhiệm giết chúng!!! Các người muốn chết nhưng bọn tôi còn sống chưa đủ đâu!!!” Lại có mấy người khinh miệt đứng ra chặn lại mấy kẻ điên muốn phá cửa xông vào siêu thị.

Hải Siêu nhìn đám người đang giằng co, bắt đầu có xu hướng muốn động thủ mà cảm thán, quả đúng như Hàn Thiên Nguyệt dự đoán. Những người đi đơn lẻ đã bị đói khát nhiều ngày nên sự chịu đựng không còn nữa mà muốn phá cửa vào trong, mặc kệ bên trong cửa là một đám tang thi đang đối.

“Các người đi nhiều người có thể phân chia đồ ăn nhưng chúng tôi tứ cố vô thân, từ ngày hôm qua đã không có gì ăn rồi!!! Tang thi, bọn tôi sẽ giết, không cần các người lo!!!” Một người đàn ông trung niên gầy còm cao giọng đứng ra nói với những kẻ cản đường.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình. Tang thi dễ giết vậy sao? Mấy người nằm mơ giữa ban ngày hả!” Nhìn một đám người trung niên gầy yếu cùng phụ nữ ôm con nhỏ thì ai mà tin cho được.

“Các người... các người đừng quá đáng. Con tôi đã ba ngày chưa nuốt lấy một ngụm nước nào rồi, dù có liều mạng tôi cũng phải xông vào!!!” Một người

phụ nữ trong tay ôm một đứa bé tầm 5 tuổi đang hấp hối tức giận nói.

“Hừ,muốn chết thì đi chết một mình đi.Nếu muốn mở cái cửa đó phải hỏi ý kiến của Trương Tam này!”Tiếng nói hung hậu tràn đầy sự khinh thường,ngạo mạn vang lên.

Giọng nói là phát ra từ nam nhân mặt sẹo trong đám người ăn mặc chỉnh tề đứng bên hông cửa chính siêu thị.Hàn Thiên Nguyệt khi vừa tới đã chú ý tới đám người gần ba mươi người ăn mặc chỉnh tề này.Nếu so với những nhóm người ở xung quanh siêu thị thì đám người này chính là một đoàn đội hoàn chỉnh.

“Các ngươi không cho,ta liều mạng với các ngươi!!!”Người phụ nữ ôm đứa trẻ đỏ mắt gào lên.

“A nha,liều mạng cơ đấy! Vậy để ta xem ngươi liều được tới đâu!”Nam nhân tên Trương Tam vừa dứt lời liền mở bàn tay ra,lập tức một quả cầu lửa nóng hừng hực xuất hiện.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cũng kinh hô rồi lùi ra sau,vì mặt thể vừa mới bắt đầu vài ngày nên số dị năng giả không có mấy người kích phát dị năng cũng như có rất nhiều người chưa biết đến dị năng.

“Ha ha ha,sao hả?Sợ rồi sao con điểm?Không liều mạng nữa hả?”Trương Tam mặt đầy đắc ý cùng kiêu ngạo nhìn sắc mặt tái mét của người phụ nữ cùng những người xung quanh.

“Ha ha ha,đại ca là số một,đại ca là mạnh nhất a.”Đám người phía sau Trương Tam bắt đầu cao giọng vuốt mông ngựa mà hoan hô.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mặt mà cười lạnh,ôm tay dựa người vào tường.

Xoẹt!!!Đùng!!!Ầm ầm!!!

Ngay lúc bọn Trương Tam đang ngẩn cao đầu hênh hoang cười lớn,một tia chớp đánh tới ngay sát chân của Trương Tam tạo thành một cú nổ lớn.Tia chớp mạnh nhưng uy lực kinh người.

Hàn Thiên Nguyệt cảm giác được người tới là một tu chân giả cường đại,tu vi có thể ngang cô hoặc đã cao hơn cô,tuyệt đối không thể khinh thường.

Đám người Trương Tam bị tia chớp vừa rồi giật cho quần áo cháy khét,ngã lăn ra đất.Toàn bộ khu vực đất trống im lặng đến đáng sợ,ai ai cũng chạy mồ hôi lạnh mà quay đầu lại nhìn đám người mới xuất hiện.

Một đám người số lượng gần sáu mươi người,đi đầu là một thanh niên quần áo chỉnh tề.Hàn Thiên Nguyệt đưa mắt nhìn lướt qua thì lập tức mở to mắt,trên khuôn mặt xinh đẹp là sự kinh ngạc cùng tò mò hiếm có.

Người thanh niên kia...hắn là ai? Tại sao cô lại có cảm giác rất quen thuộc.

Chương 8:

Đoàn người vừa mới đến khiến ai cũng phải quay đầu lại nhìn.Đặc biệt là thiếu niên có khuôn mặt nhân thần cộng phần kia,tuyệt đối là hàng cực phẩm trong cực phẩm của mỹ nam.Mái tóc đen huyền rũ trên bờ vai rắn chắc,khuôn mặt với đường cong hoàn hảo không một khuyết điểm,sóng mũi cao thẳng tắp,đôi mắt đen lạnh lùng sâu hun hút không thấy đáy.Cơ thể cao 1m85 tiêu chuẩn,trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng dính chút bụi cùng chiếc quần tây ôm trọn đôi chân dài hữu lực,bàn tay với những ngón tay thon dài đang đùa nghịch với những tia chớp màu tím trong lòng bàn tay.

Mẹ kiếp!Tại sao cô càng nhìn tên mỹ nam này lại càng cảm thấy quen thuộc vậy?!Nhưng Hàn Thiên Nguyệt phải công nhận một điều,ở hạ giới này lại có thể nhìn tới một tên con đẹp trai và khí chất hơn một đồng nam thân ở thân giới nữa quả là hiếm thấy nha!

Không chỉ với ngoại hình cực xuất sắc mà ngay cả khí thế cũng rất mạnh,nhìn là biết kẻ không thể chọc vào.

Dù bề ngoài không tỏ vẻ gì nhưng sâu trong đôi mắt kia là một sự lạnh lùng đến tận xương cùng với vẻ mặt đầy hờ hững không quan tâm sống chết của kẻ khác,cảm giác này làm cô cảm thấy rất quen thuộc nhưng nhất thời lại chẳng nhớ được là của tên chết tiệt nào!

Hàn Thiên Nguyệt càng nhìn không ra tu vi của hắn,dù tu vi của cô hiện tại mới luyện khí tầng 10 nhưng thần thức là ở độ kiếp kì lại không tra ra được tu vi thì tuyệt đối là kẻ không dễ chơi chút nào.

Cô lại nhìn sang bên trái của nam nhân thì thấy một người cao to lực lưỡng tầm 21,22 tuổi.Cơ bắp cuộn cuộn,đôi mắt sáng ngời cùng vẻ ngoài anh tuấn,khí chất đầy nghiêm nghị liền biết là một quân nhân giống Hải Siêu.

Còn một người đeo kính cận tầm 21,22 tuổi ở bên tay phải nam nhân kia,ai nhìn qua có lẽ sẽ bị nụ cười trên môi của hắn lừa chứ Hàn Thiên Nguyệt thì tuyệt đối biết tên kia chính là một con hồ ly mặt cười điển hình.

Ngoài ra còn một nữ nhân thân hình bốc lửa tầm 20 đứng cạnh tên đeo kính kia giống nhau đến 5,6 phần cũng thuộc diện khí chất nữ vương với mái tóc đỏ rực của mình,khí thế huyết tinh trên người cô ta cũng không hề yếu chút nào.

“Bọn mày...bọn mày là ai?”

Trương Tam nhìn thấy mấy tia chớp tím trong lòng bàn tay của thanh niên trẻ đi đầu thì lập tức nhảy dựng lên, hắn biết tên thanh niên đẹp trai sáng chói kia là kẻ vừa tấn công mình liền tức giận, quát lớn.

“Dám tấn công ông, bọn mày muốn chết không toàn thân đúng không?”

“Chắc, anh hai, có phải tên này vừa rồi bị Mộ đại thiếu gia giết cho ngu người rồi không?” Mỹ nữ tóc đỏ quay đầu hỏi nam nhân đeo kính.

“Có lẽ là bị giết mạnh quá nên não đứt vài sợi dây rồi cũng nên, dám đi to miệng đe dọa Mộ thiếu, tôi thấy là thiếu bị ngược đi. Tôi nói đúng không, Hi?” Tên đàn ông to lớn quay sang nói.

“Trên đời này luôn có vài kẻ IQ thấp đến thảm thương, không cần để ý. Linh Linh, em không cần nhìn nhiều cẩn thận bị kéo IQ xuống đó! Cả cậu nữa, Ngao Vũ” Nam nhân đẩy mắt kính nói từ tốn.

“...” Người xem xung quanh chây mò hơi lạnh. Ba vị có thể đứng vui đập người khác đến thế không??

Khải Hi nhìn sang vị đại thiếu gia còn đang mãi vui chơi trò nghịch... tia chớp mà bắt đắc dĩ hỏi: “Huyền, giờ tính sao đây?”

“S...Shit” Hàn Thiên Nguyệt lập tức buộc miệng chửi bậy khi nghe đến cái tên “Huyền” từ miệng Hạ Khải Hi, cô liền nhớ ra cái tên trước mặt khí chất giống ai rồi.

Cái khí chất lạnh lẽo, cường thế cùng vẻ mặt hồ hững kia cực kì giống với tên ôn thần họ Phong, tên núi băng di động kia hay sao?! Mà khoan đã, không lẽ nào tên ôn dịch kia lại ở trong cuốn tiểu thuyết này được, sẽ không phải đâu nhỉ?!!

Hải Siêu ở bên cạnh thấy Hàn Thiên Nguyệt đang rối rắm gì đó liền lên tiếng: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

“Người biết mấy kẻ bên kia không?” Hàn Thiên Nguyệt liền quay sang hỏi Hải Siêu.

“Tôi biết, người trẻ tuổi đang nghịch tia chớp kia là Mộ đại thiếu gia Mộ Lăng Huyền, người to con cơ bắp kia là Tôn Ngao Vũ, từng là truyền kì trong bộ đội đặc chủng. Nam nhân đeo kính kia là Hạ Khải Hi, trợ thủ đắc lực của Mộ thiếu, còn cô gái tóc đỏ kia là em gái của Hạ Khải Hi, Hạ Băng Linh. Bốn người họ đều là người có tiếng ở thủ đô.”

“Xem ra người cũng biết nhiều nhỉ!” Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn Hải Siêu.

“Tiểu thư, trước khi làm bảo vệ tôi là lính đặc chủng ở thủ đô nên biết một chút các thế lực ở đó!” Hải Siêu giật giật khoé miệng giải thích.

Chắc, Mộ Lăng Huyền, Phong Thần Huyền. Rốt cuộc hai người sao lại có khí chất giống nhau như vậy? Thật tò mò nha!

Mộ Lăng Huyền là đại thiếu gia của Mộ gia, là một trong tứ đại gia tộc nắm quyền ở thủ đô, uy vọng có thể sánh ngang với Hàn gia. Cả hai gia tộc Mộ, Hàn đều là gia tộc có lịch sử truyền thừa hơn mấy trăm năm ở trong quân đội lẫn kinh tế.

Trong tiểu thuyết vì có hào quang nữ chính nên Sở gia ở thủ đô nhờ nữ chính mà trở thành gia tộc đứng đầu ở căn cứ thủ đô, Hàn gia vì nguyên chủ mà bị diệt toàn tộc, Mộ gia thì rời khỏi căn cứ thủ đô tới phía tây nam xây dựng căn cứ riêng nên cũng không có nói nhiều về Mộ gia này cho lắm.

“Cản đường, chết!” Mộ Lăng Huyền đến mất cũng không thèm nâng, dứt khoát trả lời.

Thanh âm của Mộ Lăng Huyền trầm thấp mê người, nghe cực kì êm tai. Bất quá, giọng điệu lại quá lạnh nhạt, sắc bén khiến cho người xung quanh không dám làm trái lời.

“Nha, nếu Mộ đại thiếu đã nói thế thì cũng tới luôn đi!” Hạ Băng Linh bẻ tay răng rắc khởi động và vào tư thế chiến đấu.

“Linh Linh, em có thể ra đánh thực nữ một chút hộ ông anh khốn khổ này không?” Hạ Khải Hi ngón trỏ đẩy mắt kính thờ dãi.

“Anh trai, em gái anh là nữ quân nhân đó. Anh kêu một nữ quân dân bày ra vẻ thực nữ thì chạy về mà ôm đùi mami đi, em không nói ai đâu!” Hạ Băng Linh cười cười nhìn ông anh nhà mình.

“....” Mami, hình như ngài để ngược giới tính bọn con rồi đúng hông? Vì cái môn gì đàn ông thì giới tính kẻ mà đàn bà lại giới vũ lực vậy?!

Tôn Ngao Vũ ở bên cạnh cố gắng nín cười đến nội thương, hắn nhìn về mặt bị thương nhìn trời của Hạ Khải Hi mà suýt không nén được tiếng cười của mình. Người ta thường là đàn ông giỏi vũ lực đàn bà giỏi mưu kế nhưng hình như gen nhà họ Hạ bị đảo ngược hay sao ấy. Hạ Khải Hi cùng Hạ Băng Linh là anh em ruột cùng cha cùng mẹ nhưng tính cách thì lại trái ngược hoàn toàn, anh thì hồ ly còn đứa em là bạo nữ long.

“Bọn mày.... bọn mày đừng khinh người quá đáng!!!”

Trương Tam thấy bốn người trước mắt xem hắn như không khí mà tức giận, hắn từ khi có hoạ dị năng đã hoành hành ngang dọc suốt mấy ngày nay. Lúc này, hắn lại bị bốn người Mộ Lăng Huyền ném ra sau đầu khiến hắn vô cùng mất mặt.

“Hoả cầu!!!” Trương Tam ngưng tụ ra một quả cầu lửa lớn và nóng hơn vừa rồi, hắn liền ném về phía Mộ Lăng Huyền.

“A,cẩn thận!!!”Những người xung quanh nhìn thấy quả cầu lửa phóng về Mộ Lăng Huyền mà không kiềm được liên kinh hô.

“Bụp...xì”Một quả thủy cầu lập tức nuốt trọn cái hỏa cầu mà Trương Tam dùng hết toàn lực để tạo ra.

“Không...không có khả năng...”Trương Tam tròn to mắt nhìn quả thủy cầu kia trực tiếp nuốt trọn hỏa cầu mà hắn toàn lực tạo ra một cách dễ dàng mà kinh hãi.

Mà người ra tay không ai khác là Hạ Khải Hi,Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh,Tôn Ngao Vũ đều không phải người thường,cả ba người họ đều là dị năng giả,còn đều là song hệ dị năng.

Mộ Lăng Huyền không nói không rằng trực tiếp bỏ một đạo lôi điện lên người Trương Tam,khiến hắn chết ngay tức khắc không biết tại sao.

Đám đàn em của hắn cũng tròn to mắt nhìn Trương Tam bị lôi điện đánh cháy khét mà run cầm cập. Những người xung quanh hút một ngụm khí lạnh rồi lập tức lùi lại vài bước,tránh xa đám người Mộ Lăng Huyền.

Ba người Hạ Khải Hi cũng không nói gì,họ ở cùng với Mộ Lăng Huyền từ khi còn bé,thừa biết tính tình của Mộ đại thiếu gia rất lãnh huyết,vô tình.Chỉ cần có kẻ dám tấn công thì hắn tuyệt đối sẽ không cho kẻ thù con đường sống.

Mộ Lăng Huyền nhìn chằm chằm vào đám tang thi đang đập phá phía sau cửa chính siêu thị.Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì,vài giây sau liền lên tiếng.

“Vũ,tôi đi!”Mộ Lăng Huyền lạnh nhạt nói rồi lùi ra sau vài bước.Hai anh em họ Hạ cùng ă ý lùi ra sau chừa cho Tôn Ngao Vũ đi tới.

Hạ Khải Hi liền xoay người đi phân phó nhiệm vụ cho những người ở phía sau còn Hạ Băng Linh thì lùi lại phía sau Mộ Lăng Huyền.

Tôn Ngao Vũ liền nhoen miệng cười rồi xoay người đi tới đứng trước cửa chính của siêu thị.Đám người lúc đầu còn đứng trước cửa chính,khi thấy Tôn Ngao Vũ đi tới liền lập tức tản ra,rời xa cửa chính.

Hàn Thiên Nguyệt từ đầu tới cuối đều không rời mắt khỏi Mộ Lăng Huyền,vì trong đầu cô lúc này chỉ có một dấu chấm hỏi to đùng về khí chất quen thuộc trên người của nam nhân tuần mỹ kia.Khi cô nhìn thấy Tôn Ngao Vũ đi tới cửa chính liền đoán là bọn họ muốn phá cửa xông vào.

“Hải Siêu,chuẩn bị,lát nữa cố gắng bám sát theo tôi!”

“Vâng,tiểu thư.”Hải Siêu không khỏi tò mò nhưng vẫn im lặng làm theo mệnh lệnh của Hàn Thiên Nguyệt.Hắn luôn luôn tin vào trực giác của mình.

Ánh mắt Hàn Thiên Nguyệt lại một lần nữa dời sang người Mộ Lăng Huyền.Đúng lúc này,cái kẻ này giờ chỉ rử mi nhìn tay mình lại quay đầu nhìn về phía cô đang đứng.Cô rõ ràng mình đứng sau rất nhiều người,chỗ đứng lại có bóng râm không dễ nhìn thấy nhưng vẫn cảm nhận rất rõ tầm mắt của Mộ Lăng Huyền xuyên qua đám người,nhìn thẳng vào mắt cô.

“....”Mộ Lăng Huyền nhú mày.

“....”Hàn Thiên Nguyệt cong khoé miệng nhìn.

Hai người cứ thế nhìn nhau,không ai nhường ai cho đến khi âm thanh chấn động do phá cửa của Tôn Ngao Vũ vang lên,cả hai đồng thời cùng dời mắt đi.

Toàn thân của Tôn Ngao Vũ lúc này bao bọc hoàn toàn thành kim loại rắn chắc,cơ bắp nổi lên cuồn cuộn,sát khí toả ra xung quanh khiến những người gần đó run lên đầy khiếp sợ.Tôn Ngao Vũ nắm chặt hai bàn tay lại rồi dùng toàn lực nhún người lao thẳng về phía cửa chính siêu thị.

“A...A...A!!!”

Rầm!!!Rắc,loảng xoảng!!!

Cửa chính siêu thị vốn rất rắn chắc cùng với đồng dây xích dày kia liền bị Tôn Ngao Vũ tông ngã,mảnh kính bị vỡ cũng không ít cắt đứt cổ của mấy con tang thi sau cửa.Cánh cửa viền sắt bị hất văng vào trong sảnh siêu thị khoảng vài mét kéo theo vài con tang thi đứng sau đó.

Cảnh tượng trước mắt quá kinh hoàng làm rất nhiều người ở gần đó lại tiếp tục lùi về sau,chỉ sợ vừa rồi bọn họ đứng gần chút là cả đám đi ngấm gà khoả thân cùng tang thi luôn rồi!

Tôn Ngao Vũ lại dồn sức vào nắm tay phải,đấm thật mạnh xuống đất khiến cho mặt sàn bằng đá hoa cương nứt vỡ thành từng mảnh tạo thành một cái hố sâu hơn bốn mét,một trận động đất âm âm rung chuyển khắp toàn bộ khu vực siêu thị,chỉ riêng hai anh em nhà họ Hạ,Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt còn đứng vững.

Hạ Băng Linh lập tức chạy tới bên cạnh Tôn Ngao Vũ thả một loạt hỏa cầu,thieu sống toàn bộ tang thi dưới hố thành tro.

Trong lúc tất cả mọi người xung quanh bị việc vừa rồi dọa sợ thì Hàn Thiên Nguyệt lại bình thản hơn rất nhiều,cô có chút khen ngợi với ba người đi theo Mộ Lăng Huyền khi mới thức tỉnh dị năng đã có lực lượng khủng bố như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Mộ Lăng Huyền,rời khỏi siêu thị

Dù vừa rời Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Băng Linh đã hạ một nửa tang thi nhưng không ai chậm trễ liền theo sát phía sau Mộ Lăng Huyền lao vào trong.Hạ Khải Hi lại bức mình nhìn đám người phía sau mà quát tỉnh bọn họ.

“Đừng ngây ra đó làm gì,còn không nhanh lên!”

Mộ Lăng Huyền biết tang thi cực nhạy với máu cùng âm thanh,chấn động vừa rồi khi phá cửa của Tôn Ngạo Vũ sẽ dễ dàng kéo tới rất nhiều tang thi.Hiện tại phải nhanh chóng thu vật tư rồi rút nhanh trước khi đám tang thi xung quanh khu này vây lại.

“Hải Siêu,chúng ta đi!”Hàn Thiên Nguyệt nhìn đám người đang luống cuống chạy theo sau mấy người Mộ Lăng Huyền liền lấy tay đẩy Hải Siêu đang đứng trợn mắt bên cạnh rồi lao vào trong siêu thị.

Hàn Thiên Nguyệt thừa biết lí do tại sao Mộ Lăng Huyền lại đẩy nhanh tốc độ.Ở nước V này dân số rất đông nhưng đất lại ít,tập trung nhiều nhất là vài thành phố nhất là thủ đô cùng thành phố HC này.Dù đây chỉ là một siêu thị nhỏ nhưng lại nằm trong khu dân cư đông đúc,không thu đồ nhanh rồi chuồn thì đảm bảo đối mặt trước mắt chính là một đàn tang thi ít nhất vài ngàn con.

Hai người rất nhanh bỏ qua mọi người cùng tiếng gọi của đám người Khúc Phi Yến mà chạy vào bên trong siêu thị.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn bản đồ trong siêu thị liền để Hải Siêu đi thu thập đồ ăn còn bản thân thì chạy tới khu quần áo cùng vật dụng mà vơ vét.Sau đó đến kho hàng siêu thị mà thu sạch sẽ vào không gian.

Cô lúc vừa rời khỏi kho hàng siêu thị thì đi ngang qua chỗ thực phẩm đông lạnh,vừa vặn nhìn thấy Hải Siêu đang chặt vật,người đầy vết thương ngổn ngang đất còn Mộ Lăng Huyền thì vừa đứng lúc bỏ một đạo lôi,đánh chết con tang thi nữ cấp 1 sơ kì.

Hải Siêu đang được một người trong đội ngũ Mộ Lăng Huyền đỡ lên,trên người có không ít vết thương khi đấu với con tang thi cấp 1 vừa rồi.Hắn vừa nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đi tới liền vui mừng nói.

“Tiểu thư,vừa rồi tôi gặp tang thi cấp 1.Vừa vặn,đội của Mộ thiếu đi qua nên hỗ trợ giết nó nên không sao rồi!”

Tôn Ngạo Vũ tươi cười đi tới:“Không có gì đâu,nhắc tay chi lao mà thôi!”

Hàn Thiên Nguyệt cũng không trả lời hay nhìn Hải Siêu mà mắt chỉ chăm chăm nhìn Mộ Lăng Huyền, khiến cho không khí có chút gượng gạo.

“Ây da,lại thêm một mỹ nhân vì sắc đẹp của Mộ đại thiếu mà ngăn người rồi!”Hạ Băng Linh cười cười quan sát Hàn Thiên Nguyệt.

“....”

Qua một lúc thì Hàn Thiên Nguyệt nhú mày,quyết định nói:“Phong ôn thần?!”

Mộ Lăng Huyền:“...”

“0_0!!!”Mọi người im lặng trợn to mắt nhìn Hàn Thiên Nguyệt như người ngoài hành tinh.

“Hàn sắc nữ?!”Mộ Lăng Huyền một lúc sau mới nhú mày nghi hoặc mở miệng.

“Sắc cái mông nhà anh,cả nhà anh đều là sắc,đồ ôn thần thôi!!!”Hàn Thiên Nguyệt tức trào máu hét lên.Thật là,cô từ trước tới giờ luôn lạnh lùng lãnh huyết mà trước mặt tên này lại không bao giờ giữ được bản tính lạnh lùng của mình.

“Hít..”Một đám người hít một ngụm khí lạnh há miệng nhìn Hàn Thiên Nguyệt dám mắng chửi Mộ đại thiếu nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn này.

Ba người Tôn Ngạo Vũ cùng hai anh em họ Hạ cũng trợn muốn rớt con mắt nhìn Hàn Thiên Nguyệt như quái vật.

“Quả đúng là Hàn sắc nữ,sao cô lại ở đây?”Mộ Lăng Huyền nhú mày nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

“Câu này tôi hỏi tên ôn thần nhà anh mới đúng đó!Không phải bé quan rồi sao,bé kiêu gì mà chạy tới nơi này luôn vậy?”Hàn Thiên Nguyệt cong khoe miệng đi tới trước mặt Mộ Lăng Huyền.

Đúng lúc này,hai cái bóng một trắng một đen lao về phía hai người kèm theo tiếng kêu:

“Meo...meo...meo...”

“Meo...gừ...”

Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền giật mình đồng thanh:“Salem/Ru.”

Hai người nhìn hai vật nhỏ trên vai mình mà cùng nhú mày,nhìn nhau liền gật đầu ăn ý.

“Hải Siêu,vết thương ỏn chưa? Còn chiến đấu được chứ!”Hàn Thiên Nguyệt quay đầu nhìn Hải Siêu hỏi.

“Tôi không sao,còn chiến đấu được”Hải Siêu gật đầu nói.

Bên này,Mộ Lăng Huyền nói Hạ Khải Hi gấp rút gọi những người đang gom vật tư lại,lập tức rời đi.Tang thi hiện tại đã đổ dồn về phía này rất đông,không nhanh rời đi thì xác định bỏ mạng.

“Sắc nữ,cô đi cùng bọn tôi chứ!”Mộ Lăng Huyền quay đầu hỏi.

“Còn gọi một cái sắc nữ nữa tôi tuyệt đối không nương tay với anh,ôn thần thối!”Hàn Thiên Nguyệt không khách khí lườm Mộ Lăng Huyền.

“Bộ cô không gọi tôi là ôn thần chắc?!”Mộ Lăng Huyền không chút yếu thế cong cong khoé miệng,đáp lại.

“.....”Mọi người xung quanh giật giật khoé mắt cùng hai con thú che mặt nhìn hai người bắt đầu khẩu chiến.

Riêng ba người Tôn Ngao Vũ thì gần như muốn hoá đá luôn rồi,bọn hắn lần đầu tiên trong đời nhìn thấy vị đại thiếu gia lãnh tâm lãnh tình đang khẩu chiến với một mỹ nhân.

“Anh...hình như mắt em cần đi khám bác sĩ!”Hạ Băng Linh trợn mắt nói.

“Anh mày chắc cũng cần đi đo lại độ của kính,vừa rồi hình như nhìn nhầm!”Hạ Khải Hi đẩy đẩy mắt kính.

“Hình như...không phải cả ba chúng ta bị hoa mắt mà là...mà là Mộ đại thiếu đang...đang cười!!!”Tôn Ngao Vũ nuốt nước miếng khó nhọc nói.

Cả ba người không hên mà cùng sùng bái vị tiểu thư xinh đẹp vừa xuất hiện chưa đến vài phút đã khiến cho khuôn mặt vạn năm không đổi lại biết cười,là cười đó!!!Đã thế còn vô cùng tự nhiên cãi tay đôi với nhau nữa chứ!!!

Mộ Lăng Huyền thừa biết tính cách của Hàn Thiên Nguyệt nên cuối cùng cũng giơ tay đầu hàng trước:“Được rồi,tạm đình chiến.Ra khỏi đây rồi chúng ta nói chuyện sau!”

“Ok,đi thôi.Cửa trước chắc chắn bị chặn lại rồi,chúng ta đi cửa sau siêu thị.”Hàn Thiên Nguyệt cũng gật đầu rồi đi về hướng cửa sau sát bên kho hàng của siêu thị.

Mộ Lăng Huyền cùng đám người theo sát phía sau,trên đường đi có vài con tang thi nhưng đều bị sức chiến đấu khủng bố của Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền một tiêu diệt gọn.Vì điều này mà điểm vũ lực của Hàn Thiên Nguyệt trong mắt ba người Tôn Ngao Vũ nâng lên một tầm cao mới.

Khi tới trước cửa sau của siêu thị,Mộ Lăng Huyền lại sắp xếp lại đội hình để tránh có theo không kịp đội ngũ.

“Mọi người nghe cho rõ đây,bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi siêu thị bằng cửa sau.Cố gắng hết sức bám sát đội ngũ.”Hạ Khải Hi cùng Tôn Ngao Vũ kiểm kê lại số người và vật tư rồi nói.

“Ai dám làm gì gây nguy hiểm cho đội ngũ,Hạ Băng Linh tôi cùng tuyệt đối cho hắn biết cảm giác bị tang thi xé xác là như thế nào!”Hạ Băng Linh dùng giọng nói sắc bén,ngghiêm nghị của quân nhân để cảnh cáo”Hiểu rồi hay chưa?”

Đám người khi nhìn Hạ Băng Linh thu lại nụ cười xinh đẹp thường ngày mà trung ra vẻ mặt đầy sát khí mà gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.Bọn họ biết vị nữ bạo long này tuyệt đối nói được làm được.

Bên này,Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy liền cong khoé miệng liếc nhìn Mộ Lăng Huyền.

“Ba người này không sai.”

“Ân.”Mộ Lăng Huyền đang hé cửa quan sát bên ngoài đáp một tiếng.

“Nè,mấy người xe để ở ngoài hay trong bãi của siêu thị?”Hàn Thiên Nguyệt rút hai thanh song kiếm màu trắng sau lưng,hỏi.

“Ở ngoài,vì tránh chấn động khi phá cửa ảnh hưởng nên bọn tôi để ở ngoài.”Hạ Khải Hi nói.

“Ân,chúng ta đi cửa sau rồi chạy vòng ra xe,cửa sau này tang thi sẽ ít hơn cửa chính.”Hàn Thiên Nguyệt nói rồi ngừng một chút,nhìn sang Mộ Lăng Huyền còn đang quan sát bên ngoài.”Ôn thần,tí nữa anh để Hải Siêu đi cùng đội ngũ của anh.Tôi còn chiếc xe với Ly Dạ ở trong xe,tôi không đi cùng xe với các anh.Chúng ta hẹn nhau ở kho hàng bỏ hoang phía bắc ngoại ô thành phố,gần cảng biển.”

“Tiểu thư,tôi...”Hải Siêu liền muốn nói sẽ đi theo thì bị Hàn Thiên Nguyệt cắt ngang.

“Cầm miệng,nhìn lại vết thương trên người anh xem.Đủ sức cùng tôi giết tang thi tới chỗ của Dạ sao?”

Cô làm vậy để có thể nhanh nhất chạy về xe Ly Dạ,không có cái đuôi theo sau thì cô có thể dùng toàn lực sức mạnh của mình.

“Tôi biết rồi,tiểu thư.”Hải Siêu liền cúi đầu nói.

“Được rồi,Vũ,cậu tới trước đi.”Hạ Khải Hi quay đầu nói.

Tôn Ngạo Vũ cả người liền bao bọc bởi kim loại rồi dùng một đám,đánh văng cánh cửa bằng sắt cứng rắn bay ra xa đập vào người một con tang thi gần cửa. Vì tiếng chấn động này,một số tang thi gần đó đều tụ lại tấn công tới tập vào Tôn Ngạo Vũ.

“Vũ ca,cẩn thận!”Hạ Băng Linh nhìn thấy một đám tang thi hơn hai mươi con cùng lúc tấn công Tôn Ngạo Vũ mà hoảng hốt,cô lập tức tụ thành hoá cầu đánh về phía tang thi.

Hàn Thiên Nguyệt liền ném cho Mộ Lăng Huyền một thanh kiếm trong tay rồi cả hai cùng ấn ý cùng tiến lên một chiêu chém rớt mấy cái đầu của tang thi với tốc độ cực nhanh.

“Vũ,Hi,Linh.Ba người lui lại bảo vệ mọi người,hai bọn tôi mở đường,nhanh chóng đưa mọi người đuổi kịp!!!”Mộ Lăng Huyền vừa nói vừa vung kiếm chém rớt hai cái đầu tang thi trước mặt.

Lúc này,đám người mới nhìn thấy hai người Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền đã xông lên trước gạt đầu tang thi như gạt lúa,hai người giá trị vũ lực cao kinh hồn.

Hạ Khải Hi lập tức hối thúc đám người còn đang đứng ngây người vì sợ hãi kia chạy nhanh còn bản thân mình với em gái thì bọc hậu.

“Ê,ôn thần.Cho tí lửa đi!”Hàn Thiên Nguyệt vừa chém rớt đầu một con tang thi trẻ con vừa lấy tay còn lại chọt chọt lưng Mộ Lăng Huyền.

Mộ Lăng Huyền bị chọt liền liếc Hàn Thiên Nguyệt một cái liền biết cô muốn làm gì,nói gì thì nói cả hai người vốn dĩ đều là chiến hữu sát cánh trong rất nhiều trận chiến ở thần giới,về vấn đề ấn ý thì khỏi cần nói cũng biết hoà hợp tới mức nào.Dù rằng bình thường hai người sẽ khẩu chiến không ai nhường ai nhưng khi đã đình chiến và hợp tác thì miễn bàn về giá trị vũ lực.

“Tất cả lùi lại,gữ vững!”Mộ Lăng Huyền quay đầu cảnh báo những người ở phía sau.

Hắn vừa dứt lời thì bên này Hàn Thiên Nguyệt đã hô lớn:“Long nha vũ!!”

Hai cái vòi rồng cỡ trung hình thành cuốn theo một đám tang thi xung quanh lên không trung.Mộ Lăng Huyền không chút do dự phóng một đoàn lửa đen vào hai cái vòi rồng tạo thành hai cái vòi rồng đầy lửa đen,toàn bộ tang thi bên trong vòi rồng bị lửa đen cắn nuốt không còn một mảnh.

“...”Đám người phía sau nhìn chiêu thức kết hợp của hai người bị đã kích không ngấm được mồm,một chiêu này trực tiếp dọn sạch sẽ tang thi xung quanh bán kính ba mươi mét trước mặt không sót con nào,đến mảnh thi thể cũng không có.

“Anh hai,hình như danh hiệu bạo nữ long của em...e là phải chuyển chủ rồi!”Hạ Băng Linh chạy mồ hôi nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mặt.

Hai người Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi cũng gạt đầu rồi nhìn về phía Hàn Thiên Nguyệt mà nuốt một ngụm nước bọt.Cái này có mà mẫu bạo long thi có chữ nữ long gì nữa,quá khủng bố rồi!!!Quả nhiên cùng tộc phi nhân loại với Mộ đại thiếu.

“Còn không mau đi,mấy người muốn chờ tang thi kéo tới ăn hết cả đám hả?”Hàn Thiên Nguyệt nhử mày nhìn một đám còn ngây người ở phía sau mắt kiên nhẫn quát.

“A,ách!Đi mau lên!!!”Ba người Tôn Ngạo Vũ lấy lại tinh thần liền thúc giục đám người chạy đi.

“Không sao chứ?”Mộ Lăng Huyền đỡ lấy cả người Hàn Thiên Nguyệt,để cô dựa vào người mình nhử mày hỏi.

“Không chết được,cạn linh lực thôi!Ôn thần chết tiệt,rốt cuộc anh đã cấp mấy rồi hả?”Hàn Thiên Nguyệt mặc kệ để Mộ Lăng Huyền ôm lấy mình mà một mồi hỏi.

“...trúc cơ hậu kì”Mộ Lăng Huyền thờ dài nói nhỏ.

“Con mẹ nó,anh tới đây từ lúc nào thế hả,với linh khí mỏng đến không nở nhìn cũng lên được trúc cơ hậu kì rồi á!”

“Hơn mười lăm năm trước rồi. Vì linh khí không đủ nên chỉ có thể tới trúc cơ hậu kì thôi!”

“....”Hàn Thiên Nguyệt cảm thanh luôn.

Ba người Tôn Ngạo Vũ ở phía sau nhìn hai người Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt ở phía trước không nói mà hợp,một cặp quái thai phi nhân loại!!!

Chương 10:

Tuy rằng cả đám đều thoát khỏi siêu thị nhưng vẫn còn vài con tang thi đuổi theo ở phía sau. Một người thường trong nhóm đều dùng hết sức từ khi bú sữa của mình mà vất giò lên cổ chạy thật nhanh.

Khi đến ngã rẽ thì Hàn Thiên Nguyệt rời khỏi người Mộ Lăng Huyền, nói: “Xe mọi người ở hướng bên kia đúng không? Xe của tôi để ở bên này.”

Vừa lúc cô định xoay người rời đi thì cảm thấy cơ thể như bị ai nhấc lên và sau đó là... con bà nó cô bị vác như bao tải. Mà kẻ vác cô không ai khác chính là Mộ đại thiếu của chúng ta.

Mặt của Hàn Thiên Nguyệt lúc này có thể đen so với cái đất nồi luôn rồi. Còn Salem vốn đang nằm trên vai cô, lúc bị Mộ Lăng Huyền vác lên thì xuýt chút rớt thẳng xuống đất, may mắn cho nó là còn có cái móng vuốt của Ru cứu vớt, nếu không là nó xác định hôn đất mẹ rồi.

“Ôn thần chết dẫm, anh đang làm cái gì thế hả? Thả tôi xuống mau!!!” Gân xanh nổi đầy trán cô quát lên.

“Tôi đi cùng với cô.” Mộ Lăng Huyền vẫn bình thản như không có việc gì.

“Anh... đồ khốn!!!” Hàn Thiên Nguyệt vừa tức vừa ngượng khi bị vác như cái bao tải như thế này.

Về phần Salem thì đã được Ru đang ngồi trên vai còn lại của Mộ Lăng Huyền ngậm lấy treo lủng lẳng trước mặt. Hàn Thiên Nguyệt nhìn thú cưng nhà mình lại khóc không ra nước mắt, quả là chủ nào tớ này, bị hai tên ôn dịch này xem bọn cô như đồ vật mà rình đi.

Mộ Lăng Huyền mặt vô biểu tình quay lại nhìn ba người đứng phía sau: “Tôi đi cùng cô ấy. Chút nữa gặp lại ở chỗ hẹn, cẩn thận chút!”

“A, được...” Ba người đơ người gật đầu theo quáng tính.

Khi bọn họ lấy lại tinh thần thì Mộ Lăng Huyền đã vác Hàn Thiên Nguyệt chạy sang hướng khác mất rồi. Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Băng Linh quay mặt, bốn mặt nhìn nhau lén thở dài, Hạ Khải Hi thì gần như muốn nổi điên rồi, đang lúc nguy hiểm thế này lại tự ý tách ra.

“Anh hai, anh đứng đó trông mắt thì Huyền ca không quay lại đâu. Tang thi đuổi sau mông rồi kìa, đi thôi!” Hạ Băng Linh bó tay kéo kéo tay Hạ Khải Hi chạy đi.

“Hừ!” Hạ Khải Hi hừ một tiếng rồi cùng mọi người chạy về hướng đỗ xe.

.

..

...

Mộ Lăng Huyền bên này vừa vác Hàn Thiên Nguyệt vừa chém giết tang thi, mặc kệ có chọc giận Hạ hồ ly hay không. Dù sao hắn từ đó tới giờ luôn làm theo ý mình chẳng quan tâm thái độ của bất kì ai.

“Xe cô ở chỗ nào?” Mộ Lăng Huyền vừa hỏi vừa chạy nhanh về phía trước, không thờ gấp chút nào.

“Ồ bên trái... chỗ cột điện có cái hẻm đó!” Hàn Thiên Nguyệt chán nản chống cằm lên đỉnh đầu Mộ Lăng Huyền vừa giết tang thi đuổi theo phía sau vừa trả lời.

Khi hai người quẹo vào hẻm thì nhìn thấy Ly Dạ đang đứng trước xe nhìn hai người nhíu mày, Mộ Lăng Huyền lúc này mới thả Hàn Thiên Nguyệt xuống.

“Dạ, hắn là Phong ôn thần đó. Không cần đề phòng vậy đâu, lên xe đi chúng ta phải đến nhà kho trước khi trời tối.” Hàn Thiên Nguyệt vừa nói vừa ôm Salem ra khỏi miệng Ru rồi leo lên xe.

Ba người hai thú leo lên chiếc Hummer đã được cải tạo, Ly Dạ lái xe, hai con thú ngồi ghế phó lái, Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền cùng ngồi ghế phía sau ghế lái. An vị xong thì xe bắt đầu khởi động chạy về hướng bắc ngoại thành.

“Ôn thần, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ? Tại sao kẻ đáng lẽ đang bế quan ở thần giới lại chạy tới thế giới trong sách mặt thể này những mười lăm năm?” Hàn Thiên Nguyệt lấy từ không gian ra chai nước đưa cho Mộ Lăng Huyền.

“Là ông già ném tôi vào. Tôi chỉ được ông thông báo đây là thế giới sẽ diễn ra mặt thể năm 20xx mà thôi, không có ngày tháng chính xác nên mới ở thành phố HC này công tác. Ra đây là thế giới trong cuốn sách mặt thể.” Mộ Lăng Huyền nhíu mày nói.

“Ờ, ôn thần nhà anh còn may mắn hơn tôi đấy. Tôi đây đọc xong cuốn sách này và bị đá vào thân thể nữ phụ, một vật hi sinh làm đá lót chân cho nữ chủ đây này!” Hàn Thiên Nguyệt nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Sắc nữ, cô có bị đặt ra điều kiện gì để trở về không?”

“Kính một ông chồng là có thể về. Còn anh?”

“Như nhau.”

“....”

“....”

“Con bà nó, bị mấy lão ngoan đồng chơi rồi!!!” Hàn Thiên Nguyệt tức giận đến phun nọc.

Mộ Lăng Huyền nhíu mày trầm tư rồi lại nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt đang phát hỏa bên cạnh. Mộ Lăng Huyền lại nhớ đến cái khuôn mặt cười bỉ ổi của lão cha nhà mình khi đã hấn vào trận pháp không gian, cái gì mà tìm được con dâu cho ông thì mới được về chứ?!

“Sắc nữ, cô có đôi tượng chưa?” Mộ Lăng Thần im lặng một hồi lại không biết nghĩ gì lại lên tiếng hỏi.

“Gi, đối tượng? Tìm chồng ý hả, chưa có ai vừa mắt cả.” Hàn Thiên Nguyệt miệng ngậm cây kẹo nói.

Mắt Mộ Lăng Huyền lập tức loé lên một chút rồi hỏi tiếp: “Cô thấy tôi như thế nào?”

Hàn Thiên Nguyệt liền giật mình quay sang nhìn cái tên mặt đơ bên cạnh, liếc từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu, nhìn đến mức Mộ Lăng Huyền sắp chịu không được nữa thì cô lên tiếng.

“Ồ, đẹp trai, khí thế bức người, có thực lực, gia thế tốt. Mẫu hoàn hảo đó!”

“Cô thấy ai có thể vượt qua tôi chưa?”

“Chưa có. Mà sao tự nhiên hỏi thế?” Hàn Thiên Nguyệt nhíu mày nhìn mỗ nam bên cạnh.

“Không có gì, chỉ là muốn tự ứng cử mình với cô thôi. Dù sao chúng ta cũng quen biết từ lâu, chiến đấu ăn ý, thói xấu cũng quá rành về nhau rồi. Chỉ bằng... thử ở cùng một chỗ xem sao, dù sao cả hai cũng chưa có đối tượng thích hợp” Mộ Lăng Huyền cong khoe miệng nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang ngây người nhìn mình.

Khi cô lấy lại bình tĩnh liền hắc tuyến đầy đầu, tên ôn thần này sẽ không phải nào bị thoái hoá rồi chứ?! Nhưng mà, hình như hắn nói cũng đúng đúng, chiến đấu thì ăn ý miễn bàn, thói xấu của cô cũng bị hắn biết rạch ròi. Tính ra cả hai cũng xem như thanh mai trúc mã đi, dù là sau khi cô từ hạ giới phi thăng thành thần mới gặp.

“Biết dịu dàng là cái gì không hà ôn thần?”

“Dịu dàng thì dĩ nhiên là chỉ đối với một người thích hợp, không thử sao biết được. Coi như em đồng ý rồi đó!” Mộ Lăng Huyền cong cong khoe miệng nhìn người bên cạnh đang rối rắm suy nghĩ, hắn nghe theo giáo huấn theo đuổi vợ của cha già nhà mình. Đã muốn thì công khai theo đuổi mặc kệ người đó muốn hay không, không từ thủ đoạn. (t/g: từ giờ thay đổi xưng hô của hai người nhé!)

Mộ Lăng Huyền chọn Hàn Thiên Nguyệt đơn giản là vì từ đó đến giờ chỉ có cô là phái nữ trừ mẫu thân đại nhân nhà hắn ra là có thể tiếp xúc với hắn mà không bị bài xích, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên hắn không thấy chương mất hoặc là do làm bạn sinh từ quá lâu rồi nên cảm thấy thân thiết đi.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Mộ Lăng Huyền bày ra vẻ mặt bỉ ổi mà muốn ném nguyên chiếc dép vô mặt. Có ai làm ơn nói cho cô biết cái tên vô sỉ, bỉ ổi, mặt dày trước mặt cùng tên Phong Thần Huyền nổi tiếng mặt liệt ở thần giới không phải là một người đúng không?

“Anh.... Hừ!!!” Hàn Thiên Nguyệt rút cuộc đầu hàng, cô hừ nhẹ một cái rồi quay đầu ra cửa sổ nhìn ra bên ngoài đường mà không nhìn thấy trong mắt của Mộ Lăng Huyền loé lên một tia gian xảo.

Salem cùng Ru ngồi ở phía trước mà dùng ánh mắt khó thể nào tin được nhìn hai vị chủ nhân của mình. Ai có thể tin được hai kẻ nổi tiếng tăng băng di động, vô tâm vô tình ở thần giới lại hợp lại làm một cặp chứ?! Ly Dạ đang lái xe cũng chỉ nhíu mày một chút rồi xem như không có việc gì mà tiếp tục sự nghiệp lái xe ủi tang thi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp lại Khúc Phi Yến.

Kho hàng bỏ hoang ngoại ô phía bắc thành phố HC, địa điểm hẹn với đám người Hạ Khải Hi, mấy người Hàn Thiên Nguyệt phải chạy xe suốt gần hơn hai giờ mới tới nơi. Nhờ cái xe rần chắc cùng tay lái quý khốc của Ly Dạ khi gặp tang thi trực tiếp ủi lên mà đi, nhờ vậy mà thời gian đến nhanh hơn dự định một chút.

“Xem ra đám người của Hi đã tới rồi!” Khi xe dừng trước cửa kho hàng thì cả Hàn Thiên Nguyệt và Mộ Lăng Huyền đều nhìn thấy bên ngoài có hai chiếc xe buýt mini và một chiếc xe buýt công cộng đã đậu sẵn ở bên ngoài.

“Ồn thần, nhóm người của anh có đến ba chiếc xe à?” Hàn Thiên Nguyệt ngờ vực quay đầu khó hiểu nhìn Mộ Lăng Huyền.

“Không, của bọn anh chỉ có hai chiếc xe buýt mini thôi, có lẽ là còn thêm một nhóm người chạy trốn tới đây nữa. Chúng ta vào trong xem sao, em cũng đổi cách gọi đi! Ngoan, gọi Huyền.” Mộ Lăng Huyền nheo mắt nhìn cô.

“Hừ, vào thôi! Dạ, người ở trong xe chờ!” Hàn Thiên Nguyệt vẫn còn chưa thích ứng được việc giữa hai người nên chỉ hừ nhẹ rồi mở cửa xuống xe.

Mộ Lăng Huyền thấy phản ứng của cô liền chỉ khế cong khoé miệng rồi lập tức xuống xe đuổi theo Hàn Thiên Nguyệt. Hẳn dù sao cũng muốn cải tạo lại cái kẻ IQ cao mà EQ thấp đến thảm thương nào đó nên đành phải từ từ mà làm chứ không thể vội vàng được. Lỡ như làm quá khiến cho con hổ nhỏ nhà mình sợ mà chạy thì hẳn biết tìm ai mà khóc đây.

Khi hai người vừa bước tới gần cửa thì nghe một trận cãi vã ầm ĩ, bên trong lại có một đám người chia làm hai phe. Một là đám người Tôn Ngao Vũ còn đám người còn lại thì Hàn Thiên Nguyệt cảm thấy quen quen nhưng chưa nhận ra vì trong kho hàng ánh sáng khá yếu.

“Các người nhiều đồ ăn như vậy, chia cho chúng tôi một ít thì có làm sao đâu chứ!” Một giọng nữ mềm mại đầy uất ức vang lên.

“Ồ, người quen nha!” Lòng này Hàn Thiên Nguyệt khẽ nhượng lên, giọng đầy mỉa mai cùng châm chọc nói nhỏ đủ cho Mộ Lăng Huyền ở bên cạnh nghe thấy.

“Người quen của em sao?”

“À, của cơ thể này thôi, một bạch liên hoa hai mặt ngu ngốc!” Hàn Thiên Nguyệt nheo mắt nhìn về phía cô nữ sinh vừa mới lên tiếng mà không nhìn rõ mặt kia.

“Cần anh dọn dẹp không?” Mộ Lăng Huyền thừa biết tính tình của con hổ nhỏ nhà mình, không phải ai cô cũng chấp nhận làm bạn, nhất là cái thể loại nào thiếu tiến hoá kia.

“Không cần phiền vậy đâu, trong thời đại này, cô ta có còn sống tới lúc đến căn cứ nào đó hay không còn chưa biết đâu!” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi khoe miệng khẽ cong lên như một con hổ lỳ nhỏ đang tính kế chinh người.

Mộ Lăng Huyền thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, hẳn thừa biết cái nụ cười kia của cô là đang muốn gì. Hẳn cũng từng ăn đau nhiều lần khi thấy cái nụ cười đó rồi.

Lúc này, trong kho hàng. Hai nhóm người, một bên tầm hơn mười người là do ba người Tôn Ngao Vũ, Hạ Khải Hi, Hạ Băng Linh cầm đầu, bên còn lại là những sinh viên trẻ tuổi khoảng bảy tám người do một nam một nữ dẫn đầu. Nam nhìn khá anh tuấn thì Hàn Thiên Nguyệt không biết nhưng nữ thì cô biết, đó chính là Khúc Phi Yến, cô bạn “thân” của nguyên chủ mà cô đã gặp lúc ở siêu thị, đám người phía sau cũng đều là những người theo cô ta khi ở siêu thị.

“Hừ, nói mà không biết ngượng miệng à, dựa vào cái gì bọn tôi phải chia đồ cho mấy người?” Hạ Băng Linh nheo mắt liếc nhìn Khúc Phi Yến đang mắt đỏ hoe đứng đối diện.

“Còn không phải vì mấy người kéo tang thi tới khiến chúng tôi không cách nào vào siêu thị gom đồ ăn, đã thế đến mạng cũng suýt bị tang thi cắn chết. May là mạng của bọn tôi lớn nên mới chạy thoát được, trách nhiệm dĩ nhiên là do các người rồi!”

“A ra, chứ không phải cái đám nào đó thấy mấy con tang thi ủa tới thì sợ đến cong mông mà chạy mất à? Bây giờ lại chạy tới chỗ tụi này đòi chia đồ, đa mặt các người là đủ đây bằng mấy lớp đất trát một lớp xi măng rồi thêm một lớp gạch men tráng thêm đồ nha!” Hạ Băng Linh khinh thường nói.

“Cô...cô...” Khúc Phi Yến bị Hạ Băng Linh nói đến á khẩu, muốn cãi lại cũng không cãi được một từ. Mặt đỏ bừng vừa tức vừa xấu hổ mà hai mắt bắt đầu ửng đỏ, mắt chứa đầy nước mắt như bị người ức hiếp nhìn người bên cạnh, kéo áo: “Luân, cô ta bắt nạt em!!!”

Tôn Ngao Vũ nhìn Hạ Băng Linh mà gờm ngón tay cái lên, đúng là có thiếu não mới dám đi cãi nhau với nữ bạo long độc miệng Hạ Băng Linh này, tự tìm chết!!!

Vương Luân nhìn Khúc Phi Yến đang nước nở bên cạnh mà đau đầu. Đám Người trước mặt có mấy người có dị năng rất mạnh, mà đám sinh viên bọn hắn chỉ là người bình thường. Ba kẻ trước mặt không kẻ nào là dễ chọc, hẳn vốn dĩ muốn tới nhờ vả nhóm người của Tôn Ngao Vũ một chút đồ ăn. Ai mà ngờ, hẳn còn chưa lên tiếng thì Khúc Phi Yến đã nhảy vào gây sự vô cớ, bây giờ thì hay rồi, đám người kia đã bắt đầu chán ghét rồi thì nhờ vả kiểu gì. Hẳn cũng rất hối hận khi đem theo Khúc Phi Yến, cái nữ nhân ngu dốt này.

Hai người Mộ Lăng Huyền cũng không muốn tiếp tục đứng ngoài nghe nữa liền đẩy rộng cửa rồi tiến vào kho hàng. Khi cửa bị đẩy ra thì ánh sáng mặt trời đang ngả về tây cũng chiếu sáng khắp toàn bộ kho hàng.

KẾT....KẾT!!!

Âm thanh cửa của kho hàng vì thiếu dầu mà vang lên âm thanh chói tai, ánh nắng chiều chiếu vào trong kho hàng. Trong kho hàng lập tức yên tĩnh lại, mọi người bên trong cùng đồng loạt nhìn về phía cửa chính kho hàng rồi vào tư thế sẵn sàng chiến đấu với tâm lý đề phòng cao nhất.

Bước vào là một đôi nam nữ với ngoại hình vô cùng xuất sắc, ai cũng tuyệt đối không thể rời mắt khỏi họ. Nam thì anh tuấn đến nhân thần cộng phần, đường nét hoàn hảo đến không khuyết điểm, thân hình thon dài cân đối. Nữ thì xinh đẹp đến lạc hồn lạc phách, thân hình thon gầy lồi lõm mê người. Nhưng cả hai đều mang khí tràng lạnh lẽo cùng khí thế cường giả giống như nhau, không thể xem thường. Cả hai quần áo đơn giản nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, tư thái như đang dạo phố chứ không giống như đang chạy trốn tang thi.

“Chắc chắc, lần đầu tiên em nhìn thấy cô có gái xứng đôi với Mộ đại thiếu gia như vậy. Cả hai cùng nổi bật đến chói mù mắt, ngay cả khí tràng còn lạnh lẽo như nhau nữa chứ!” Hạ Băng Linh sờ sờ cằm cảm than.

“Ồ!” Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi cùng ngu ngơ gật đầu đồng ý không có bất luận phản bác nào.

“Hàn tiểu thư!!!” Hải Siêu đang ngồi băng bó một góc, nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt lập tức đứng dậy.

“Ấn, vết thương sao rồi?” Hàn Thiên Nguyệt liếc đồng băng gạc trắng trên người Hải Siêu mà nhú mày.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, tiểu thư không cần lo cho tôi đâu.” Hải Siêu lập tức nói.

“Ừ, đi nghỉ ngơi đi. Khi nào lên đường tôi sẽ gọi.”

“Vâng.” Hải Siêu không dám nói nhiều liền đáp rồi trở về chỗ vừa rồi ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Lăng Huyền nhìn hai người Hàn Thiên Nguyệt, Hải Siêu đối thoại liền nhú mày một cái rồi đi tới bên cạnh đám người Tôn Ngạo Vũ.

“Mộ thiếu, anh trở lại.” Hạ Băng Linh vui vẻ nhìn Mộ Lăng Huyền rồi lại nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt bên kia nói.

“Ừ, có chuyện gì ở đây sao?” Mộ Lăng Huyền nhú mày, ánh mắt đảo về phía đám người Vương Luân, Khúc Phi Yến.

“À, có một số kẻ không biết lượng sức mình, muốn tính kế lên vật tư của bọn mình thôi!” Hạ Khải Hi đẩy đẩy mắt kính nói.

“Ừ, vậy tùy cậu xử lý đi.” Mộ Lăng Huyền xoay người định đi về phía Hàn Thiên Nguyệt thì bỗng dừng lại: “Trời gần tối rồi, chúng ta qua đêm ở chỗ này tránh kinh động tới tang thi.”

“Được, tớ với Vũ sẽ sắp xếp.” Hạ Khải Hi cũng biết tang thi vì sợ ánh nắng mặt trời nên ít hoạt động vào ban ngày, nhưng ban đêm lại là thiên đường của tang thi. Chỗ họ đang ở dù là ngoại ô nhưng vẫn chưa được xem là rời khỏi thành phố được, đi vào ban đêm cực kì nguy hiểm.

“Nguyệt Nguyệt, trời sắp tối rồi. Chúng ta tối nay ở lại đây, sáng sớm mai liền rời khỏi thành phố trở về thủ đô.” Mộ Lăng Huyền đi tới bên người Hàn Thiên Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Ừ, nếu đã qua đêm thì lấy xe vào trong này đi.” Dứt lời cô dùng khế ước liên lạc với Ly Dạ đang chờ ở ngoài lái xe vào thẳng trong kho hàng.

“Vũ, cậu kêu người ra lái xe vào trong này đi.” Mộ Lăng Huyền quay đầu nói.

“Được, tớ đi ngay!” Tôn Ngạo Vũ khi nghe mình bị chỉ tên liền đáp rồi quay người đi phân phó hai người ra ngoài lái xe vào trong này.

Hạ Băng Linh khi nghe anh trai nói Hàn Thiên Nguyệt sẽ gia nhập cùng bọn họ thì lập tức hứng khởi, mặc kệ khí tràng lạnh lẽo của Mộ Lăng Huyền mà bay thẳng tới trước mặt Hàn Thiên Nguyệt vui vẻ tự giới thiệu: “Xin chào, tớ là Hạ Băng Linh, song hệ hoá cùng lực lượng. Cậu là Hàn Thiên Nguyệt, cháu gái của Hàn lão gia chủ đúng không? Cậu cũng 20 tuổi đúng chứ, chúng ta làm bạn nha! À, hoan nghênh cậu gia nhập tổ đội toàn đực rựa chỉ có một bóng hồng là tớ ha!”

Hàn Thiên Nguyệt nhìn mỹ nữ bốc lửa trước mặt đang hồ hởi nói luyên thuyên mà chảy mẩy vạch hắc tuyến, cô thật đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong. Ngoại hình với tính cách của cô nàng này chả ăn nhập tí ti nào với nhau cả!

Lúc này, Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi cũng đi tới: “Chào, anh là Tôn Ngạo Vũ 22 tuổi, song hệ dị năng kim cùng cường hoá. Hoan nghênh một bông hồng nữa gia nhập tổ đội đực rựa này!” Tôn Ngạo Vũ sáng khoái cười nói.

“Chào, anh là anh trai của Linh Linh, 22 tuổi. Hạ Khải Hi, song hệ thủy cùng hệ mộc. Hoan nghênh gia nhập.” Hạ Khải Hi đẩy mắt kính tự giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Hàn Thiên Nguyệt. Còn người bị thương bên kia là Hải Siêu, dị năng lực lượng cũng là bạn đồng hành. Còn người trên chiếc Hummer kia là Ly Dạ.” Hàn Thiên Nguyệt vừa nói vừa chỉ tay về phía Hải Siêu đang nhắm mắt và Ly Dạ vừa xuống xe, trên tay ôm hai con mèo trắng đen.

“Hàn... Hàn Thiên Nguyệt, sao lại là cô!!!” Đúng lúc này, một âm thanh chói tai vang lên khắp kho hàng.

“Có việc?” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt đầy chán ghét liếc nhìn Khúc Phi Yến một thân đầy bụi bẩn, chặt vật cùng với cái khuôn mặt vằn vẹo xấu xí vì tức giận của cô ta.

Đám sinh viên ở phía sau lúc này mới hoàn hồn nhìn lại Hàn Thiên Nguyệt một thân sạch sẽ trước mắt. Lúc đầu, bọn hắn có nhìn thấy Hải Siêu ở trong đám người Tôn Ngạo Vũ đang được băng bó thì nghĩ là Hàn Thiên Nguyệt chắc là đã xảy ra chuyện không hay, ai ngờ được bọn hắn lúc này lại nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt hoàn hảo vô khuyết mà đứng kia.

“Nguyệt...Nguyệt...cậu...cậu còn sống.” Khúc Phi Yến trợn to mắt lấp bắp nói.

“À,mạng tôi lớn lắm.Chưa chết được đâu,tôi làm cô thất vọng rồi ha!” Hàn Thiên Nguyệt cười mỉa mai nhìn Khúc Phi Yến đang tái mặt trước mặt.

“Cậu...cậu nói gì...gì kì vậy.Sao tớ có thể muốn cậu xảy ra chuyện được chứ,chúng ta là bạn thân mà!” Khúc Phi Yến cắn răng nói.

“Nhưng tôi lại không xem cô là “bạn thân” của tôi đâu!”

“Cậu...cậu...” Khúc Phi Yến tức đến mức suýt cắn nát răng của mình.

“Được rồi,xem như tớ xin lỗi cậu dù tớ không biết tớ làm gì khiến cho cậu khó chịu.Nhưng cậu nếu đã là người cùng nhóm với họ thì mau báo họ chia chút đồ ăn cho bọn tớ đi!” Khúc Phi Yến cố gắng kìm nén tức giận mà nhẹ nhàng nói.

“Ồ,tại sao tôi phải làm thế? Những thứ họ đang giữ là những thứ họ dùng cả tính mạng của mình để cướp từ tang thi về,tôi lấy quyền gì để báo họ chia cho các người? Nào bị thoái hoá rồi à?!” Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh nói.

“Cậu...cậu...” Khúc Phi Yến bị nói đến á khẩu.

“Hàn Thiên Nguyệt,dù gì chúng ta cũng là bạn cùng trường,em có thể nể mặt chút hay không?Nói với họ chia cho bọn anh một chút thôi!” Vương Luân lúc này lại đi tới nhíu mày nói.

“Bạn cùng trường? Tôi biết các người sao?Ở đây ngoài Khúc Phi Yến ra,tôi hình như không quen biết các người!”

“Vậy...em coi như là nể mặt Yến Yến đi!Nói họ chia đồ ăn cho bọn anh.” Vương Luân nói.

“Cô ta còn chưa là cái thá gì để tôi phải nể mặt cả!” Hàn Thiên Nguyệt cười nhạt đầy khinh thường.

“Hừ,Hàn Thiên Nguyệt,cứ nghĩ cô là nữ thần tốt bụng,bọn tôi không ngờ cô lại ích kỉ đến đáng khinh như vậy.” Lúc này một giọng nữ trong đám sinh viên đầy chua ngoa cất lên.

“Ừ,bất quá một đứa con hoang mà thôi.Nữ thần cái nổi gì chứ!”

“Đúng đó,đồ ăn nhiều thế chia cho chúng ta một ít thì có sao đâu!Đồ con hoang.”

Hàn Thiên Nguyệt nhìn một đám người đang hùa nhau chửi rủa mình mà chỉ cười lạnh một chút rồi xoay người đi vào xe.Một lúc sau thì cô cảm ra một thùng bánh quy cùng một thùng nước suối ném tới trước mặt đám người đang ồn ào.

“Bánh...bánh kia,có cả nước nữa.Quả không hổ là nữ thần của trường chúng ta.”

“Mau lấy ăn đi,đói chết tôi rồi.”

“Mau,chia cho tôi với!”

Một đám sinh viên nhào tới ôm lấy hai thùng bánh và nước chạy sang một góc khác,bọn họ bắt đầu chia bánh và nước.

Hàn Thiên Nguyệt chỉ nhìn bọn họ cười lạnh rồi đi về phía đám người Mộ Lăng Huyền.Cô chỉ khẽ cong khoe môi rồi trở về như cũ nhanh đến mức chỉ có Mộ Lăng Huyền,Ly Dạ cùng hai con mèo trắng đen ngay từ đầu nhìn chăm chăm cô mới nhìn thấy.Cả bốn đồng loạt rung mình một cái,trong lòng thì thấp mấy cây nhang cho đám sinh viên ngu ngốc kia khi chọc vào cái tiểu tổ tông thích chinh người này.

“Nguyệt Nguyệt,tại sao cậu lại cho bọn mặt dày đó đồ ăn chứ? Bọn họ chửi cậu đó!!!” Hạ Băng Linh tức giận nhảy dựng lên.

“Không sao,có thể là bữa ăn cuối cùng!” Hàn Thiên Nguyệt khẽ mỉm cười rồi đi tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống.Mộ Lăng Huyền,Ly Dạ cùng hai con mèo cũng đi theo rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hà,anh hai.Cậu ấy nói vậy là sao?” Hạ Băng Linh khó hiểu quay lại nhìn ông anh bốn mắt hồ ly nhà mình khó hiểu hỏi.

“...” Hạ Khải Hi không trả lời mà chỉ quay đầu nhìn đám sinh viên đang ngấu nghiến ăn bánh,uống nước bên kia mà nhíu mày.Một tia sáng loé lên trong đầu Hạ Khải Hi sau đó hắn liền quay đầu nhìn lại Tôn Ngao Vũ đang đứng bên cạnh mình,cả hai người liếc mắt nhìn nhau liền mờ mờ hiểu câu cuối cùng của Hàn Thiên Nguyệt kia là ý gì.

“Nè,nè.Hai người bớt liếc mắt đưa tình mà giải thích cho em cái coi!” Hạ Băng Linh mất kiên nhẫn nói.

“Khụ...khụ...cái đó...ngày mai em sẽ biết thôi.Đi nấu chút gì ăn đi,đói rồi!” Hạ Khải Hi đỏ mặt ho nhẹ rồi bình tĩnh nói rồi cùng Tôn Ngao Vũ đi về phía chỗ Hàn Thiên Nguyệt đang ngồi.

“Gì chứ,sao lại đá sang chuyện ăn tối rồi!” Hạ Băng Linh phồng má tức giận đến dậm chân.

“Em thả cái gì vào đó vậy?” Mộ Lăng Huyền không kìm được tò mò.

“Một chút thứ hay ho thôi. Ngày mai chúng ta có trò hay xem rồi!” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười lấy cây kẹo mút ra ngậm.

“...” Ly Dạ, Salem, Ru đồng loạt chảy mồ hôi lạnh. Bọn hắn thấy, đám sinh viên kia chơi xong rồi!

Mộ Lăng Huyền chỉ cười nhẹ rồi tiện tay lấy cây kẹo mút mà Hàn Thiên Nguyệt đang ngậm bình thân bỏ vào miệng, đứng dậy gọi Tôn Ngao Vũ đi lấy bếp ga mini nấu đồ ăn. Hàn Thiên Nguyệt khi thấy Mộ Lăng Huyền rút cây kẹo từ miệng mình rồi bỏ vào miệng hắn mà cả người cứng ngắc một lúc lâu sau mới hồi thần, cô hơi đỏ mặt rồi hừ nhẹ kêu Ly Dạ lên xe lấy ba lô ở sau xe xuống đây.

Tôn Ngao Vũ cùng hai anh em họ Hạ nhìn thấy hành động lấy kẹo của Mộ Lăng Huyền mà chết đứng tại chỗ. Đợi khi lấy lại tinh thần thì Tôn Ngao Vũ đã bị lôi đi lấy bếp ga cùng một ít đồ để ăn, Hạ Khải Hi đành chạy đi kiểm kê vật tư được chia của cả bọn, Hạ Băng Linh không có việc gì làm liền chạy tới bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt ngồi xuống. Không ai trong ba người dám hé răng nhắc gì tới cái hành động thân mật đến chói mắt của hai đại boss này, nhất là Mộ thiếu nổi tiếng khiết phích này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chuẩn bị rời đi

Thủ đô, thư phòng Hàn gia.

“Ông nội, Nguyệt Nguyệt sẽ không sao chứ?” Hàn Liệt Khải lo lắng nhìn Hàn lão gia chủ.

“Trước mặt thế ba ngày, ta đã nhờ thằng nhóc nhà họ Sở dẫn theo một nhóm tiểu đội đi đón Nguyệt Nguyệt. Nếu không có gì bất trắc thì chắc đã tới được thành phố HC rồi. Sở gia dù gì cũng là cổ võ thế gia, đã là thiếu chủ thì sao không có bản lĩnh chứ! Nhưng ta vẫn còn một chút lo lắng” Hàn lão gia chủ sờ cằm nói.

“Ông nội, con thật sự không tin vào tên Sở Phi kia chút nào. Con sợ Nguyệt Nguyệt chịu ủy khuất a.” Hàn Liệt Minh đầy khó chịu nói.

“Hừ, thằng nhóc đó dám làm gì cháu gái yêu của ta, dù mất một sợi lông thôi. Lão già này chơi khô máu với toàn bộ Sở gia cho mấy đứa bây xem!”

“Cha à, ngài còn bộ xương già chứ máu chả có nhiều, đòi chơi khô máu với ai chứ!” Hàn Kỳ uống một hớp trà liền liếc trắng mắt nhìn lão cha nhà mình.

“Thằng ôn dịch này, mày còn thời gian móc xia cha mày hả? Bên quân đội thế nào rồi?” Hàn Mục Xa trợn mắt nhìn con trai mình.

“Không cần lo đâu a. Hai phần năm quân đội thuộc về Hàn gia chúng ta, hai phần thì Mộ gia nắm giữ, một phần cuối cùng do hai nhà Âu Dương và Lăng gia. Hiện tại vì mặt thế diễn ra, một số cổ võ thế gia bắt đầu xuất hiện ngày càng dày đặc và tranh giành quyền kiểm soát căn cứ thủ đô, ví như Sở gia, Mặc gia. Nhất là Sở gia, bắt đầu muốn nhảy lên đầu Hàn gia chúng ta ngồi rồi!” Hàn Kỳ cầm tập tài liệu điều tra đưa tới cho Hàn Mục Xa.

“Lần cuối cùng khi ta liên lạc với Nguyệt Nguyệt, con bé cũng nói ta cẩn thận với bọn người Sở gia. Con bé nói bọn họ có dã tâm muốn biến căn cứ thủ đô trở thành của một mình Sở gia, e là sẽ đối với chúng ta động thủ. Ta lúc đầu còn nghĩ con bé vì không thích Sở Phi nên mới nói thế, xem ra lời con bé là thật rồi!” Hàn lão thờ dài, lật xem tài liệu về hoạt động Sở gia gần đây.

“Ông nội, vậy Sở Phi đi đón Nguyệt Nguyệt ở thành phố HC có khi nào đối với em ấy động thủ không?” Hàn Liệt Khải cau mày nói.

“Ta nghĩ rằng con bé sẽ rời đi trước khi thằng nhóc họ Sở kia tới. Với sự đề phòng cũng như chán ghét của con bé đối với Sở Phi mà nói, đảm bảo sẽ né xa.”

“Khải, mẹ con còn ở trong viện nghiên cứu hả?” Hàn Kỳ lúc này quay đầu nhìn quanh hỏi.

“Ba, mẹ mọc rễ trong đó đã ba ngày rồi đó! Ba mà còn không tới lời mẹ về thì ngài cứ ôm gối ngủ một mình đêm nay đi.” Hàn Liệt Khải trợn trắng mắt nhìn lão ba nhà mình, lúc đi thì hai người cùng đi mà bây giờ lại hỏi ngược lại hắn là thế quái nào?!

“Ách, vậy để ba tới đó xem mẹ con sao rồi!” Hàn Kỳ xấu hổ gãi gãi mũi đứng dậy chạy ra ngoài.

“Chắc, thằng con vô lương tâm này. Không si việc thì là si vợ, đến lão già này nó cũng chả thèm ngó tới!” Hàn lão thờ dài.

“Ông nội, ông thừa biết tính ba con yêu vợ hơn mạng mà. Đến hai anh em con còn bị đá ra ngoài rìa, nói gì đến ông nội.” Hàn Liệt Khải chớp chớp mắt nói.

“Hừ, thôi bỏ qua một bên đi. Minh, con nhớ cho người cẩn thận theo dõi hành tung của Sở gia rồi báo lại cho ta biết. Còn Khải, cố gắng thu nhận những dị năng giả có thực lực.”

“Dạ, ông nội.” Hàn Liệt Minh, Hàn Liệt Khải cùng đồng thanh rồi bắt đầu đi xử lý công việc của mình.

Khi cả căn phòng chỉ còn lại một mình Hàn lão gia chủ, ông liền lấy ra một tấm hình trong ngăn kéo nhỏ. Trong hình là hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp rạng ngời đang tươi cười ôm một bé gái tầm 2,3 tuổi xinh xắn, đáng yêu, người phụ nữ trong hình có đến 6,7 phần là giống với Hàn Thiên Nguyệt. Mà hai người trong tấm hình ấy không ai khác ngoài mẹ của nguyên chủ, Hàn Linh Phụng, cô bé trong hình chính là nguyên chủ Hàn Thiên Nguyệt lúc còn bé.

“Phụng Nhi, con hãy phù hộ cho Nguyệt Nguyệt bình an. Ta còn chưa nói cho con bé bí mật thân thế của nó mà, con hãy bảo vệ con bé tai qua nạn khỏi, khoẻ mạnh tới thủ đô.” Hàn Mục Xa nhìn tấm hình mà lẩm bẩm rồi lại thờ dài.

Cùng lúc này ở thư phòng Sở gia.

“Gia chủ, bọn người của tứ đại gia tộc cứ cắn chặt quân đội trong tay cùng với chia nhau quyền quản lý căn cứ thủ đô. Chúng ta khó lòng đấu lại bọn họ.” Giọng nói nghiêm nghị vang lên đầy bất mãn.

“Hừ, cái gì mà tứ đại gia tộc chứ. Một lũ hết thời mà thôi, hiện tại là mặt thế, ai có thực lực người đó làm vua. Sở gia chúng ta mấy trăm năm truyền thừa cổ võ thế gia, sao có thể thua một đám gia tộc bình thường được.” Một giọng nữ đầy khinh bỉ vang lên.

“Đúng đó, lúc trước vì còn chính phủ nên Sở gia chúng ta mới bị đề đầu cúi cổ. Nhưng, lúc này là thời thế loạn lạc thì ai thèm để ý đến luật lệ đất nước rác rưởi kia nữa chứ!”

“Được rồi, tất cả im lặng cho ta.” Sở gia chủ nghiêm giọng.

“Trước mắt, chúng ta phải chiêu mộ thêm dị năng giả về dưới trướng của Sở gia, tìm cách đoạt quyền điều hành căn cứ hoặc ít nhất gây chút rối loạn cho mấy gia tộc kia. Chờ khi Phi trở về liên tính tiếp, đám cáo già của tứ đại gia tộc kia cũng không phải dễ trưng bày không đâu. Cứ cẩn thận quan sát qua một thời gian nữa xem sao.”

“Vâng, gia chủ.” Một đám người có cả nam lẫn nữ đều đồng thanh đáp.

.

.

.

Phòng khách Mộ gia.

“Cha, ngài có thể đừng đi qua đi lại được không?” Mộ Vũ Minh nhú mày nhìn lão cha nhà mình đang nóng ruột đi vòng vòng trước mặt.

“Mày còn nói à! Tiểu Huyền còn không biết sống chết thế nào mà mày còn ung dung ngồi đó uống trà sao?” Mộ lão tức giận đến gợn chân.

“Cha à, ngài lo cái gì chứ. Tiểu Huyền là đứa dễ chết vậy sao? Con còn lo cho số phận tên nào đó đầu thiếu dây đi treo vào cái tiểu quái vật đó nè! Nó không chính người đã là may phước rồi chứ ai mà chính được nó chứ?” Mộ Vũ Minh bình thản cầm chén trà uống một hớp.

“Chồng con nói đúng đó! Cha, ngài không cần lo cho tiểu Huyền đâu, ngài quên ai đã chuẩn bị vật tư cho Mộ gia chúng ta sao? Còn cho xây dựng căn cứ bí mật ở Tây Nam. Còn cả đám ám vệ thực lực siêu cường kia là do ai huấn luyện ra nha!” Như Tuyết pha tách trà rồi đưa qua cho Mộ lão.

“Hừ, dù là biết như vậy nhưng trên đời thử hỏi có cha mẹ nào như hai đứa bây hay không? Bên ngoài đang là tận thế nguy hiểm trùng trùng, con trai duy nhất thì chưa có tin tức gì mà còn thông thả ngồi đây uống trà hả?” Mộ lão giựt giựt khoé miệng nhìn hai đứa một là con trai một là con dâu đang bình thản ung dung uống trà trước mặt mà tức muốn thổ huyết.

“Ông nội, ông đừng tức giận mà. Cha mẹ con nói đúng đó, anh hai tuyệt đối là không có việc gì đâu. Ông cũng biết bản lĩnh hơn cả quái vật của anh ấy mà!” Một giọng nói đầy ngọt ngào vang lên.

Một cô bé vẻ ngoài xinh xắn như búp bê, đôi mắt to tròn đầy tinh nghịch tầm mười sáu mười bảy tuổi đi vào.

“Tiểu Ngọc về rồi à, vật tư bên kia kiểm kê thế nào rồi?” Như Tuyết đứng dậy ôm lấy đứa con gái đáng yêu cả mình.

“Vật tư mà anh hai đã thu thập được dư sức nuôi cả một căn cứ trong vài năm ý chứ!” Vừa nói Mộ Lăng Ngọc vừa móc ra một cái vòng tay nhìn qua rất bình thường đưa cho Mộ lão, nói: “Ông nội, tất cả con đã thu hết vào trong này như lời anh hai, ông giữ nó đi ạ. Chờ anh hai về sắp xếp chút là xong!”

Mộ lão cầm lấy vòng tay liền không nói nhiều liền đeo vào tay, ông ngẩn đầu nhìn Mộ Lăng Ngọc, nói: “Tiểu Ngọc, con có hỏi thăm được tin tức gì bên Hàn gia không?”

“Hi hi, ông nghĩ cháu gái ông là ai chứ, dĩ nhiên là hỏi được một chút rồi ạ. Hàn gia bên kia hình như trước mặt thế vài ngày thu được tin tức gì đó mà bắt đầu thu mua vật tư, dù vật tư không nhiều như của anh hai đã thu mua mấy năm nay nhưng cũng đủ là hậu thuẫn kiên trì vài năm.” Mộ Lăng Ngọc ngồi xuống rồi nói tiếp: “Nhưng mà, Sở gia thì bắt đầu muốn rục rịch gì đó rồi, con cũng vô tình hôm qua nhìn thấy gia chủ Sở gia đi vào Hàn gia, một lúc sau thì tức giận bỏ về ngay, khi ông ta vừa đi khỏi phạm vi Hàn gia một chút thì từ tức giận đổi thành cười đầy âm mưu.”

Mộ lão cùng Mộ Vũ Minh cùng nhủu mày suy nghĩ về những thông tin mà Mộ Lăng Ngọc vừa thu thập được.

“Cha, chuyện này e là không bình thường. Nhiều năm qua, Sở gia dù bị chính phủ đè ép rất nhiều nhưng lại biết bám vào cây đại thụ Hàn gia để phát triển, hiện tại là mặt thế, một cổ vô thế gia như Sở gia thì tuyệt đối không chịu ngoan ngoãn làm chó đầu!” Mộ Vũ Minh nhủu mày, lo lắng nhìn Mộ lão.

“Chắc, dù sao chúng ta cũng không biết trong đầu Sở gia nghĩ gì, trước mắt con hãy cho người theo dõi hành động của Sở gia trước đi. Có gì từ từ tính, bình tới nước chẹn, dù sao thằng nhóc kia cũng đã nhờ chúng ta trông chừng Hàn gia trước khi nó về tới đây, huống chi lão già chết tiệt kia lại vừa là đối thủ vừa là bạn thân của ta. Mấy đứa trong mấy ngày này chú ý bên đó một chút!” Mộ Lão thở dài, uống một ngụm trà, nói.

“Dạ, con biết rồi!”

“Được rồi, vào ăn cơm thôi. Có gì thì lấp đầy bụng trước rồi mới tính được chứ! Tiểu Ngọc, mẹ có làm món trứng chưng con thích nè, đi thay đồ rồi vào ăn thôi!” Như Tuyết dịu dàng nói rồi xoa đầu con gái mình.

“Dạ, con đi thay đồ ngay!” Mộ Lăng Ngọc hớn hờ chạy phốc lên phòng thay đồ.

Chương 13:

Trở về đám người Hàn Thiên Nguyệt. Khi cả đám quyết định qua đêm trong kho hàng bỏ hoang này để sáng sớm mai rời khỏi thành phố HC, khi trời bắt đầu tối dần thì mọi người khoá cửa kho hàng lại rồi cùng chia nhóm ra ngồi xuống. Nhóm người chia làm hai bên, một nhóm là sinh viên và bên còn lại thì tự tách ra làm hai, nhóm những người thường và một nhóm toàn dị năng giả gồm Hàn Thiên Nguyệt, Mộ Lăng Huyền, Tôn Ngạo Vũ, Hạ Khải Hi, Hạ Băng Linh, Hải Siêu, Ly Dạ và hai con mèo Salem, Ru.

Lúc này, đám người Mộ Lăng Huyền ngồi thành một vòng. Một mẻ cả một ngày khiến ai cũng bắt đầu mệt mỏi và đói meo, lôi đồ ăn ra bắt đầu bữa tối của mình. Vì điều kiện lúc đầu nên khi chia đồ thì đám Mộ Lăng Huyền được chia một nửa trong đồng vật tư thu được ở siêu thị.

Hiện tại, bên người của Tôn Ngạo Vũ là mấy thùng đồ hộp cùng mấy bọc nilong mỳ gói, bánh quy, nước uống. Dù bây giờ có thêm đám người Hàn Thiên Nguyệt cũng không sợ thiếu phần ăn, huống chi nhóm của Hàn Thiên Nguyệt lại có bốn cái balo đồ ăn to đùng.

“Chắc, bây giờ nên ăn gì đây?” Hạ Băng Linh xoa cái bụng xẹp lép của mình rồi nhìn một đồng đồ trước mặt mà nhăn nhó.

“Nấu súp đi, tớ có chút rau củ cùng thịt heo đông lạnh đây này, để lâu không được nên nấu luôn đi!” Hàn Thiên Nguyệt nhẹ nhàng lôi ra một bịch rau sảy khô cùng bịch thịt đông lạnh.

“Ách, nhưng chúng ta không có nồi để nấu a!!!” Tôn Ngạo Vũ méo mặt nói.

“Trên xe có, Dạ đi lấy đi!”

Ly Dạ đứng dậy đi ra sau xe Hummer lấy ra một cái nồi lớn mới tinh đem tới. Một đám người tròn mắt nhìn cái nồi một lúc thì Hạ Băng Linh không kìm được mà giơ ngón tay cái cho Hàn Thiên Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt, cậu thật lợi hại. Mặt thế rồi mà vẫn mang theo nồi để nấu ăn.”

“Tớ thích dã ngoại nên mấy cái nồi đó là để sẵn ở đó từ lâu rồi. Nếu không có bếp ga mini thì cũng để chưng thôi!” Hàn Thiên Nguyệt nhún nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Ừm, dụng cụ đầy đủ nhưng có ai biết nấu sao không? Em là đầu hàng rồi!” Hạ Băng Linh nhìn một đồng linh tinh trước mặt mà ngơ ngác. Cô ở nhà cũng là đại tiểu thư làm gì xuống bếp bao giờ, còn lúc đi huấn luyện hay làm nhiệm vụ đều ăn lương khô a~.

“Anh cũng không biết!” Hạ Khải Hi tỉnh bơ nhìn sang Tôn Ngạo Vũ.

“Nhìn tớ làm gì? Tớ cũng đâu biết nấu làm sao đâu!” Tôn Ngạo Vũ dờ khóc dờ cười.

“Tôi cũng không biết!” Hải Siêu nói xong liền lùi về góc tường thu nhỏ sự tồn tại của mình. Những người này đều là thái tử công chúa có thể lực ở thủ đô, một người thường như hắn không dám chọc vào a~.

Cuối cùng ba người đều hướng mắt nhìn lại bóng hồng cuối cùng trong đội mà tha thiết.

“Chắc, nhìn gì mà nhìn, Huyền. Anh tới nấu đi!” Hàn Thiên Nguyệt giục giục khoé miệng rồi lấy tay chọc chọc cái tên nào đó vẫn im lặng ngồi nãy giờ. Không phải cô không biết nấu mà là một chữ LƯỜI to tướng nha!

“Ừm, em có gia vị không?” Mộ Lăng Huyền khi bị chọc cũng không khó chịu mà nhẹ nhàng hỏi Hàn Thiên Nguyệt.

“Có đây!”Hàn Thiên Nguyệt chỉ liếc một cái rồi lúi lỏm mấy hũ gia vị từ ba lô ra.

Về phần ba người Tôn Ngao Vũ thì vẫn còn trong trạng thái hoá đá,bọn hần từ nhỏ tới lớn ở bên cạnh Mộ đại thiếu gia nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hần nghe lời một nữ nhân mà xắn tay áo đi nấu ăn.Hải Siêu thì cũng khá bất ngờ khi biết thiếu gia của Mộ gia lại biết nấu đồ ăn.Còn về phần mỡ nữ nào đó thì vẫn thản nhiên ngồi đó bóc kẹo ra ngâm trong khi chờ đồ nấu chín mà không hề ý thức được ánh mắt của ba người Tôn Ngao Vũ nhìn mình đầy sung bái.Còn Ly Dạ thì tự giác ôm hai con mèo leo lên xe nằm trong đó.Dù sao Dạ cũng không phải người nên cũng chẳng hứng thú gì với đồ ăn loài người,hai con mèo thì càng không ăn bình thường.Mấy người Tôn Ngao Vũ cũng thấy lạ muốn hỏi nhưng cũng biết ai cũng có bí mật của mình nên đành ngậm miệng im lặng,bọn hần từ bé đã lớn lên cùng Mộ Lăng Huyền nên cũng biết lúc nào nên nói lúc nào không.

Chính thái độ này của ba người mà khiến Hàn Thiên Nguyệt càng cảm thấy thuận mắt,còn về Hải Siêu thì đã trực tiếp lúi vào dựa tường nhắm mắt nghỉ ngơi vì vết thương trên người cũng có vẻ khá nặng.

Khúc Phi Yến ở bên kia khi nhìn đám người Mộ Lăng Huyền bắc bếp nấu súp rồi lại nhìn bánh qui khô khốc trong tay mình mà tức đến khuôn mặt vặn vẹo,trùng mắt oán hận nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang nhàn nhã ngâm kẹo,nếu mắt của ả có thể giết người thì chắc Hàn Thiên Nguyệt đã bị chọc thành tổ ong rồi.

Khi bữa ăn kết thúc,mọi người không đi nghỉ ngay mà ngồi lại cùng tìm hiểu nhau một chút.Riêng Hải Siêu vì vết thương trên người nên chỉ nói được vài câu thì tới một góc nằm nghỉ ngơi.Qua cuộc nói chuyện này mà Hàn Thiên Nguyệt cũng biết thêm vài thứ về ba người Tôn Ngao vũ,Tôn Ngao Vũ thì phóng khoáng,Hạ Khải Hi điềm tĩnh thì đầy mưu trí cùng với sự gian xảo của thương nhân,Hạ Băng Linh vẻ ngoài bốc lửa nhưng bản tính lại hoà đồng,yêu ghét rõ ràng và cũng rất dễ nóng này.

“Nguyệt Nguyệt,hình như là cậu sống cùng cha đúng không?Sao chỉ có mình cậu vậy?”Hạ Băng Linh chớp mắt tò mò.

“Chắc là ông ta còn sống rất tốt ở biệt thự với vợ kế cùng con gái.Tớ bây giờ chỉ có một mục đích là tới thủ đô an toàn để gặp ông ngoại thôi!”Hàn Thiên Nguyệt nhún vai nói.

“..Xin lỗi,đáng lẽ tớ không nên nhiều chuyện.”

“Không sao cả.Tớ quen rồi cậu đừng xin lỗi.”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười với Hạ Băng Linh rồi dựa người vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“...”Tôn Ngao Vũ,Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh đưa mắt nhìn nhau,không biết nói gì cho không khí bớt ngượng ngao.

“Được rồi,mọi người nghỉ sớm mai còn phải rời đi.”Mộ Lăng Huyền lúc này lên tiếng phá vỡ bầu không khí không mấy vui vẻ này rồi cũng dựa người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mọi người lúc này chỉ có thể thở phào rồi tự tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi lấy lại sức.

--- -----Bé là tuyến ngăn cách ngày và đêm-----

Sáng sớm khi mặt trời vừa ló dạng,đám người Mộ Lăng Huyền đã thức dậy và bắt đầu sắp xếp vật tư lên chiếc Hummer của Hàn Thiên Nguyệt.Nhóm người thường lúc ở siêu thị không đi theo nhóm Mộ Lăng Huyền rồi đi để đến căn cứ gần nhất là căn cứ N mà ở lại tìm người thân của mình.Vì vậy nên nhóm Mộ Lăng Huyền đi chung chiếc Hummer đã cải tạo của Hàn Thiên Nguyệt,hai chiếc xe buýt mini kia thì để lại cho đám người thường.

“Hừ,Thiên Nguyệt.Sao anh không thấy Ly Dạ đâu vậy?”Tôn Ngao Vũ vừa ôm một thùng nước suối vừa hỏi.

“Sáng sớm nay em để anh ta đi làm chút việc rồi!”Hàn Thiên Nguyệt giải thích.

“Nguyệt Nguyệt,tớ thấy đám sinh viên kia là có ý muốn theo chúng ta đó.Cậu nhìn bọn họ kia!”Hạ Băng Linh tới bên cạnh cô thì thầm nói rồi chỉ vào đám người đang lục tục lên xe buýt phía bên kia.

“Có lẽ là muốn chúng ta làm bảo tiêu để an toàn tới căn cứ N đi! Không cần để ý họ,có sống tới lúc tới căn cứ hay không còn phải nhìn bản lĩnh của bọn họ.”Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh nhìn cái đám sinh viên ngày hôm qua còn mắng chửi cô mà giờ lại đang thu dọn đồ để theo đuôi bọn cô,xem cô là thánh mẫu sao?!

“Ưc!!!”Ba người Tôn Ngao Vũ cùng Hải Siêu khi nhìn thấy nụ cười của Hàn Thiên Nguyệt mà tự giác nuốt một ngụm nước bọt.Bọn họ cùng chung một suy nghĩ,đám sinh viên kia xui xẻo rồi!

Sau khi sắp đồ lên xe,Tôn Ngao Vũ cầm lái còn Hạ Khải Hi thì ngồi kế lái,Hải Siêu thì ngồi ngay phía sau ghế lái còn bên cạnh là Hạ Băng Linh đang phồng má trợn mắt liếc mỡ nam nào đó chiếm mất chỗ bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt,Mộ Lăng Huyền và Hàn Thiên Nguyệt cùng hai con mèo ngồi ở băng sau cùng.

“Được rồi,tiểu Linh.Em đừng có trợn nữa,lọt trông mất bây giờ,mau đi đường đi!”Tôn Ngao Vũ bó tay nhìn Hạ Băng Linh đang phồng má trợn ai kia mà bất đắc dĩ lên tiếng.

“Hừ,có một con đường ngắn nhất để rời khỏi thành phố HC nhưng khá nguy hiểm vì chỗ đó là chợ đêm.Mặt thể lại diễn ra vào nửa đêm nên em e là chỗ đó khá đông tang thi á!”Hạ Băng Linh vuốt vuốt cằm nói.

“Chúng ta chỉ cần vượt qua khỏi chợ đêm là hoàn toàn rời khỏi thành phố HC đúng không?” Hàn Thiên Nguyệt lúc này lên tiếng hỏi.

“Ừ, vì con đường kia nối thẳng ra đường đi thủ đô. Hiện tại là mặt thể nên tớ nghĩ đường cao tốc không thể sử dụng được vì có nhiều nguy hiểm ở hai bên đường hoang vắng, cả việc sẽ có xe bị bỏ giữa đường nữa.” Hạ Băng Linh gật đầu nói, cô dù gì cũng là một cái bản đồ sống, chuyên đi phượt khắp nơi trong nước để du lịch sau những đợt tập huấn tàn khốc. Những con đường đất nào cô cũng đi qua mà ghi nhớ rất sâu nên hiện tại lại phát huy được sự hữu ích của một phượt thủ.

“Vậy thì đi qua đi, không chen được thì xuống xe giết tang thi mở đường. Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi trời tối!” Mộ Lăng Huyền gật đầu quyết định.

“Ok, vậy thì đi thôi!” Tôn Ngạo Vũ khởi động xe rồi bắt đầu chạy hướng chợ đêm mà Hạ Băng Linh đã chỉ. Còn đám người Khúc Phi Yến ở phía sau vừa thấy xe của đám Mộ Lăng Huyền chạy đi thì lập tức bám theo sau.

Xe chạy trên đường cũng gặp không ít xe đang chạy khỏi thành phố, một số người không có xe thì lưng đeo ba lô nặng trĩu, tay xách nách kẹp đủ túi này nọ mà chạy đi. Trên mặt ai cũng thể hiện sự tiêu tụy, cùng sự tuyệt vọng, tóc tai thì rũ rượi, quần áo trên người thì rách rưới bẩn thỉu dính máu đen hôi thối của tang thi mà lét đi trên đường. Thịnh thoảng cũng có vài người gào thét, lao ra chặn đầu xe để xin đi nhờ nhưng chẳng ai thèm đoái hoài tới mà chỉ biết nhún ga mà lao đi.

“Mặt thể... thật sự... tàn khốc đến đáng sợ!” Hạ Băng Linh nhìn ra ngoài cửa sổ xe mà than nhẹ.

“Mặt thể chính là thời kì mà bản chất thật sự của con người lộ rõ nhất. Cường sinh nhược tử, cường giả vi tôn. Mọi người nên tập làm quen với việc này đi là vừa.” Hàn Thiên Nguyệt nhắm mắt nói một câu khiến cho cả xe lâm vào trầm mặc.

Mộ Lăng Huyền cũng nhắm mắt dựa vào ghế dưỡng thần. Hắn cùng Hàn Thiên Nguyệt đã nhìn quá rõ bản chất của con người từ rất lâu rồi, sống nhiều năm như vậy cũng từng đi du ngoạn qua vài thế giới, những thứ như mặt thể này cũng không tàn khốc bằng những tranh đấu ở các thế giới tu chân, luôn tôn sùng chủ nghĩa cường giả vi tôn, chỉ cần sơ xuất một chút liền thì cốt không còn. Mặt thể này bất quá chỉ mới là khởi đầu mà thôi!

Khi đám người chạy tới đầu đường ngã ba rẽ vào chợ đêm thì Hàn Thiên Nguyệt bảo dừng xe rồi tấp vào bên đường. Cô cùng Mộ Lăng Huyền dùng thần thức dò xét xung quanh, đúng như Hạ Băng Linh nói, ngay chợ đen có rất nhiều tang thi đang đi lang thang, chỉ mới nhìn sơ qua đã thấy có hơn mấy trăm con tang thi ở con đường chợ đêm. Đó là hai người còn chưa tính một số con tang thi ở hai toà nhà chung cư xung quanh chợ đen, tất cả gộp lại cũng hơn một ngàn con chứ không ít ỏi gì.

Hàn Thiên Nguyệt thu hồi thần thức rồi nhìn Mộ Lăng Thần lắc đầu, bọn họ nếu muốn vượt qua chợ đen này e là phải tốn không ít công sức đâu. Đám người Tôn Ngạo Vũ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền liền biết phía trước chắc chắn có khó khăn.

“Huyền ca, chúng ta phải làm sao đây?” Hạ Băng Linh thấy mọi người đều im lặng đến đáng sợ mà chịu không được lên tiếng hỏi.

“Với số lượng tang thi trong chợ gộp với trong hai toà nhà chung cư thì tỉ lệ chúng ta vượt qua là bằng không.” Mộ Lăng Huyền trầm tĩnh nhíu mày nói. Số lượng quá nhiều, nếu bọn hắn vừa vào là đã bị đè chết rồi chứ đừng nói tới việc chém giết tang thi.

“Hít..” Cả bốn người đều hít một ngụm khí lạnh. Đến hai cái quái thai phi nhân loại như Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt mà còn có tỉ lệ vượt qua bằng không thì tuyệt đối là số lượng không hề nhỏ một chút nào.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tôn Ngạo Vũ quay đầu lại nhíu mày nhìn hai người ở cuối xe.

“Bây giờ mà quay đầu lại đi đường khác thì e là không kịp, chúng ta chỉ có thể tìm cách lừa một nửa tang thi đi rồi chạy qua thôi. Tôi có ý này!” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi nhìn hai con mèo đang nằm ườn trên người mình cùng Mộ Lăng Huyền.

Cả Salem và Ru cùng lúc dựng thẳng lông lên vì lạnh xương sống, cả hai cùng quay đầu nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang nở nụ cười đầy từ ái ngọt ngào mà khóc không ra nước mắt. Bọn nó rốt cuộc trên ai ghẹo ai? Sao lại bị ác ma này tính kế rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mộ Lăng Huyền, rời khỏi siêu thị

Dù vừa rời Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Băng Linh đã hạ một nửa tang thi nhưng không ai chậm trễ liền theo sát phía sau Mộ Lăng Huyền lao vào trong. Hạ Khải Hi lại bức mình nhìn đám người phía sau mà quát tỉnh bọn họ.

“Đứng ngay ra đó làm gì, còn không nhanh lên!”

Mộ Lăng Huyền biết tang thi cực nhạy với máu cùng âm thanh, chân động vừa rồi khi phá cửa của Tôn Ngạo Vũ sẽ dễ dàng kéo tới rất nhiều tang thi. Hiện tại phải nhanh chóng thu vật tư rồi rút nhanh trước khi đám tang thi xung quanh khu này vây lại.

“Hải Siêu,chúng ta đi!”Hàn Thiên Nguyệt nhìn đám người đang luống cuống chạy theo sau mấy người Mộ Lăng Huyền liền lấy tay đẩy Hải Siêu đang đứng trợn mắt bên cạnh rồi lao vào trong siêu thị.

Hàn Thiên Nguyệt thừa biết lí do tại sao Mộ Lăng Huyền lại đẩy nhanh tốc độ.Ở nước V này dân số rất đông nhưng đất lại ít,tập trung nhiều nhất là vài thành phố nhất là thủ đô cùng thành phố HC này.Dù đây chỉ là một siêu thị nhỏ nhưng lại nằm trong khu dân cư đông đúc,không thu đồ nhanh rồi chuẩn thì đảm bảo đối mặt trước mắt chính là một đàn tang thi ít nhất vài ngàn con.

Hai người rất nhanh bỏ qua mọi người cùng tiếng gọi của đám người Khúc Phi Yến mà chạy vào bên trong siêu thị.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn bản đồ trong siêu thị liền để Hải Siêu đi thu thập đồ ăn còn bản thân thì chạy tới khu quần áo cùng vật dụng mà vơ vét.Sau đó đến kho hàng siêu thị mà thu sạch sẽ vào không gian.

Cô lúc vừa rời khỏi kho hàng siêu thị thì đi ngang qua chỗ thực phẩm đông lạnh,vừa vặn nhìn thấy Hải Siêu đang chặt vật,người đầy vết thương ngổn trên đất còn Mộ Lăng Huyền thì vừa đứng lúc bỏ một đạo lôi,đánh chết con tang thi nữ cấp 1 sơ kì.

Hải Siêu đang được một người trong đội ngũ Mộ Lăng Huyền đỡ lên,trên người có không ít vết thương khi đấu với con tang thi cấp 1 vừa rồi.Hắn vừa nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đi tới liền vui mừng nói.

“Tiểu thư,vừa rồi tôi gặp tang thi cấp 1.Vừa vặn,đội của Mộ thiếu đi qua nên hỗ trợ giết nó nên không sao rồi!”

Tôn Ngạo Vũ tươi cười đi tới:“Không có gì đâu,nhắc tay chi lao mà thôi!”

Hàn Thiên Nguyệt cũng không trả lời hay nhìn Hải Siêu mà mắt chỉ chăm chăm nhìn Mộ Lăng Huyền, khiến cho không khí có chút gượng gạo.

“Ây da,lại thêm một mỹ nhân vì sắc đẹp của Mộ đại thiếu mà ngã người rồi!”Hạ Băng Linh cười cười quan sát Hàn Thiên Nguyệt.

“....”

Qua một lúc thì Hàn Thiên Nguyệt nhú mày,quyết định nói:“Phong ôn thần?!”

Mộ Lăng Huyền:“...”

“O_0!!!”Mọi người im lặng trợn to mắt nhìn Hàn Thiên Nguyệt như người ngoài hành tinh.

“Hân sắc nữ?!”Mộ Lăng Huyền một lúc sau mới nhú mày nghi hoặc mở miệng.

“Sắc cái mông nhà anh,cả nhà anh đều là sắc,đồ ôn thần thôi!!!”Hàn Thiên Nguyệt tức trào máu hét lên.Thật là,cô từ trước tới giờ luôn lạnh lùng lãnh huyết mà trước mặt tên này lại không bao giờ giữ được bản tính lạnh lùng của mình.

“Hít..”Một đám người hít một ngụm khí lạnh há miệng nhìn Hàn Thiên Nguyệt dám mắng chửi Mộ đại thiếu nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn này.

Ba người Tôn Ngạo Vũ cùng hai anh em họ Hạ cũng trợn muốn rớt con mắt nhìn Hàn Thiên Nguyệt như quái vật.

“Quả đúng là Hân sắc nữ,sao cô lại ở đây?”Mộ Lăng Huyền nhú mày nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

“Câu này tôi hỏi tên ôn thần nhà anh mới đúng đó!Không phải bé quan rồi sao,bé kiêu gì mà chạy tới nơi này luôn vậy?”Hàn Thiên Nguyệt cong khoe miệng đi tới trước mặt Mộ Lăng Huyền.

Đúng lúc này,hai cái bóng một trắng một đen lao về phía hai người kèm theo tiếng kêu:

“Meo...meo...meo...”

“Meo...grừ...”

Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền giật mình đồng thanh:“Salem/Ru.”

Hai người nhìn hai vật nhỏ trên vai mình mà cùng nhú mày,nhìn nhau liền gật đầu ăn ý.

“Hải Siêu,vết thương ôn chưa? Còn chiến đấu được chứ!”Hàn Thiên Nguyệt quay đầu nhìn Hải Siêu hỏi.

“Tôi không sao,còn chiến đấu được”Hải Siêu gật đầu nói.

Bên này,Mộ Lăng Huyền nói Hạ Khải Hi gấp rút gọi những người đang gom vật tư lại,lập tức rời đi.Tang thi hiện tại đã đổ dồn về phía này rất đông,không nhanh rời đi thì xác định bỏ mạng.

“Sắc nữ,cô đi cùng bọn tôi chứ!”Mộ Lăng Huyền quay đầu hỏi.

“Còn gọi một cái sắc nữ nữa tôi tuyệt đối không nương tay với anh, ôn thần thôi!” Hàn Thiên Nguyệt không khách khí lườm Mộ Lăng Huyền.

“Bộ cô không gọi tôi là ôn thần chắc?!” Mộ Lăng Huyền không chút yếu thế cong cong khoé miệng, đáp lại.

“.....” Mọi người xung quanh giật giật khoé mắt cùng hai con thú che mặt nhìn hai người bắt đầu khẩu chiến.

Riêng ba người Tôn Ngao Vũ thì gần như muốn hoá đá luôn rồi, bọn hắn lần đầu tiên trong đời nhìn thấy vị đại thiếu gia lãnh tâm lãnh tình đang khẩu chiến với một mỹ nhân.

“Anh... hình như mắt em cần đi khám bác sĩ!” Hạ Băng Linh tròn mắt nói.

“Anh mày chắc cũng cần đi đo lại độ của kính, vừa rồi hình như nhìn nhầm!” Hạ Khải Hi đẩy đẩy mắt kính.

“Hình như... không phải cả ba chúng ta bị hoa mắt mà là... mà là Mộ đại thiếu đang... đang cười!!!” Tôn Ngao Vũ nuốt nước miếng khó nhọc nói.

Cả ba người không hẹn mà cùng sùng bái vị tiểu thư xinh đẹp vừa xuất hiện chưa đến vài phút đã khiến cho khuôn mặt vạn năm không đổi lại biết cười, là cười đó!!! Đã thế còn vô cùng tự nhiên cái tay đôi với nhau nữa chứ!!!

Mộ Lăng Huyền thừa biết tính cách của Hàn Thiên Nguyệt nên cuối cùng cũng giơ tay đầu hàng trước: “Được rồi, tạm đình chiến. Ra khỏi đây rồi chúng ta nói chuyện sau!”

“Ok, đi thôi. Cửa trước chắc chắn bị chặn lại rồi, chúng ta đi cửa sau siêu thị.” Hàn Thiên Nguyệt cũng gật đầu rồi đi về hướng cửa sau sát bên kho hàng của siêu thị.

Mộ Lăng Huyền cùng đám người theo sát phía sau, trên đường đi có vài con tang thi nhưng đều bị sức chiến đấu khủng bố của Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền một tiêu diệt gọn. Vì điều này mà điểm vũ lực của Hàn Thiên Nguyệt trong mắt ba người Tôn Ngao Vũ nâng lên một tầm cao mới.

Khi tới trước cửa sau của siêu thị, Mộ Lăng Huyền lại sắp xếp lại đội hình để tránh có theo không kịp đội ngũ.

“Mọi người nghe cho rõ đây, bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi siêu thị bằng cửa sau. Cố gắng hết sức bám sát đội ngũ.” Hạ Khải Hi cùng Tôn Ngao Vũ kiểm kê lại số người và vật tư rồi nói.

“Ai dám làm gì gây nguy hiểm cho đội ngũ, Hạ Băng Linh tôi cũng tuyệt đối cho hắn biết cảm giác bị tang thi xé xác là như thế nào!” Hạ Băng Linh dùng giọng nói sắc bén, nghiêm nghị của quân nhân để cảnh cáo “Hiểu rồi hay chưa?”

Đám người khi nhìn Hạ Băng Linh thu lại nụ cười xinh đẹp thường ngày mà trung ra vẻ mặt đầy sát khí mà gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Bọn họ biết vị nữ bạo long này tuyệt đối nói được làm được.

Bên này, Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy liền cong khoé miệng liếc nhìn Mộ Lăng Huyền.

“Ba người này không sai.”

“Ân.” Mộ Lăng Huyền đang hé cửa quan sát bên ngoài đáp một tiếng.

“Nè, mấy người xe để ở ngoài hay trong bãi của siêu thị?” Hàn Thiên Nguyệt rút hai thanh song kiếm màu trắng sau lưng, hỏi.

“Ồ ngoài, vì tránh chấn động khi phá cửa ảnh hưởng nên bọn tôi để ở ngoài.” Hạ Khải Hi nói.

“Ân, chúng ta đi cửa sau rồi chạy vòng ra xe, cửa sau này tang thi sẽ ít hơn cửa chính.” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi ngừng một chút, nhìn sang Mộ Lăng Huyền còn đang quan sát bên ngoài. “Ôn thần, tí nữa anh để Hải Siêu đi cùng đội ngũ của anh. Tôi còn chiếc xe với Ly Dạ ở trong xe, tôi không đi cùng xe với các anh. Chúng ta hẹn nhau ở kho hàng bỏ hoang phía bắc ngoại ô thành phố, gần cảng biển.”

“Tiểu thư, tôi...” Hải Siêu liền muốn nói sẽ đi theo thì bị Hàn Thiên Nguyệt cắt ngang.

“Câm miệng, nhìn lại vết thương trên người anh xem. Đủ sức cùng tôi giết tang thi tới chỗ của Dạ sao?”

Cô làm vậy để có thể nhanh nhất chạy về xe Ly Dạ, không có cái đuôi theo sau thì cô có thể dùng toàn lực sức mạnh của mình.

“Tôi biết rồi, tiểu thư.” Hải Siêu liền cúi đầu nói.

“Được rồi, Vũ, cậu tới trước đi.” Hạ Khải Hi quay đầu nói.

Tôn Ngao Vũ cả người liền bao bọc bởi kim loại rồi dùng một đám, đánh văng cánh cửa bằng sắt cứng rắn bay ra xa đập vào người một con tang thi gần cửa. Vì tiếng chấn động này, một số tang thi gần đó đều tụ lại tấn công tới tập vào Tôn Ngao Vũ.

“Vũ ca, cẩn thận!” Hạ Băng Linh nhìn thấy một đám tang thi hơn hai mươi con cùng lúc tấn công Tôn Ngao Vũ mà hoảng hốt, cô lập tức tụ thành hoả cầu đánh về phía tang thi.

Hàn Thiên Nguyệt liền ném cho Mộ Lăng Huyền một thanh kiếm trong tay rồi cả hai cùng ăn ý cùng tiến lên một chiều chém rớt mấy cái đầu của tang thi với tốc độ cực nhanh.

“Vũ,Hi,Linh.Ba người lui lại bảo vệ mọi người,hai bọn tôi mở đường,nhanh chóng đưa mọi người đuổi kịp!!!”Mộ Lăng Huyền vừa nói vừa vung kiếm chém rớt hai cái đầu tang thi trước mặt.

Lúc này,đám người mới nhìn thấy hai người Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền đã xông lên trước gạt đầu tang thi như gạt lúa,hai người giá trị vũ lực cao kinh hồn.

Hạ Khải Hi lập tức hồi thúc đám người còn đang đứng ngây người vì sợ hãi kia chạy nhanh còn bản thân mình với em gái thì bọc hậu.

“Ê,ôn thần.Cho tí lửa đi!”Hàn Thiên Nguyệt vừa chém rớt đầu một con tang thi trẻ con vừa lấy tay còn lại chọt chọt lưng Mộ Lăng Huyền.

Mộ Lăng Huyền bị chọt liên liếc Hàn Thiên Nguyệt một cái liền biết cô muốn làm gì,nói gì thì nói cả hai người vốn dĩ đều là chiến hữu sát cánh trong rất nhiều trận chiến ở thần giới,về vấn đề ăn ý thì khỏi cần nói cũng biết hoà hợp tới mức nào.Dù rằng bình thường hai người sẽ khẩu chiến không ai nhường ai nhưng khi đã định chiến và hợp tác thì miễn bàn về giá trị vũ lực.

“Tất cả lùi lại,gữ vững!”Mộ Lăng Huyền quay đầu cảnh báo những người ở phía sau.

Hắn vừa dứt lời thì bên này Hàn Thiên Nguyệt đã hô lớn:“Long nha vũ!!”

Hai cái vòi rồng cỡ trung hình thành cuộn theo một đám tang thi xung quanh lên không trung.Mộ Lăng Huyền không chút do dự phóng một đoàn lửa đen vào hai cái vòi rồng tạo thành hai cái vòi rồng đầy lửa đen,toàn bộ tang thi bên trong vòi rồng bị lửa đen cắn nuốt không còn một mảnh.

“...”Đám người phía sau nhìn chiều thức kết hợp của hai người bị đá kích không ngậm được mồm,một chiều này trực tiếp dọn sạch sẽ tang thi xung quanh bán kính ba mươi mét trước mặt không sót con nào,đến mảnh thi thể cũng không có.

“Anh hai,hình như danh hiệu bạo nữ long của em...e là phải chuyển chủ rồi!”Hạ Băng Linh chạy mồ hôi nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mặt.

Hai người Tôn Ngao Vũ cùng Hạ Khải Hi cũng gạt đầu rồi nhìn về phía Hàn Thiên Nguyệt mà nuốt một ngụm nước bọt.Cái này có mà mẫu bạo long thì có chứ nữ long gì nữa,quá khủng bố rồi!!!Quả nhiên cùng tộc phi nhân loại với Mộ đại thiếu.

“Còn không mau đi,mấy người muốn chờ tang thi kéo tới ăn hết cả đám hả?”Hàn Thiên Nguyệt nhú mày nhìn một đám còn ngây người ở phía sau mắt kiên nhẫn quát.

“A,ách!Đi mau lên!!!”Ba người Tôn Ngao Vũ lấy lại tinh thần liền thúc giục đám người chạy đi.

“Không sao chứ?”Mộ Lăng Huyền đỡ lấy cả người Hàn Thiên Nguyệt,để cô dựa vào người mình nhú mày hỏi.

“Không chết được,cạn linh lực thôi!Ôn thần chết tiết,rốt cuộc anh đã cấp mấy rồi hả?”Hàn Thiên Nguyệt mặc kệ để Mộ Lăng Huyền ôm lấy mình mà mặt mòi hỏi.

“...trúc cơ hậu kì”Mộ Lăng Huyền thờ dài nói nhỏ.

“Con mẹ nó,anh tới đây từ lúc nào thế hả,với linh khí mỏng đến không nổi nhìn cũng lên được trúc cơ hậu kì rồi á!”

“Hon mười lăm năm trước rồi.Vì linh khí không đủ nên chỉ có thể tới trúc cơ hậu kì thôi!”

“....”Hàn Thiên Nguyệt cảm thanh luôn.

Ba người Tôn Ngao Vũ ở phía sau nhìn hai người Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt ở phía trước không nói mà hợp,một cặp quái thai phi nhân loại!!!

Chương 10:

Tuy rằng cả đám đều thoát khỏi siêu thị nhưng vẫn còn vài con tang thi đuổi theo ở phía sau.Mấy người thường trong nhóm đều dùng hết sức từ khi bú sữa của mình mà vất giò lên cổ chạy thật nhanh.

Khi đến ngã rẽ thì Hàn Thiên Nguyệt rời khỏi người Mộ Lăng Huyền,nói:“Xe mọi người ở hướng bên kia đúng không? Xe của tôi để ở bên này.”

Vừa lúc cô định xoay người rồi đi thì cảm thấy cơ thể như bị ai nhấc lên và sau đó là...con bà nó cô bị vác như bao tải.Mà kẻ vác cô không ai khác chính là Mộ đại thiếu của chúng ta.

Mặt của Hàn Thiên Nguyệt lúc này có thể đen so với cái đất nòi luôn rồi.Còn Salem vốn đang nằm trên vai cô,lúc bị Mộ Lăng Huyền vác lên thì xuyt chút rớt thẳng xuống đất,may mắn cho nó là còn có cái móng vuốt của Ru cứu vớt,nếu không là nó xác định hôn đất mẹ rồi.

“Ôn thần chết dẫm,anh đang làm cái gì thế hả? Thả tôi xuống mau!!!”Gân xanh nổi đầy trán cô quát lên.

“Tôi đi cùng với cô.” Mộ Lăng Huyền vẫn bình thản như không có việc gì.

“Anh...đồ khốn!!!” Hàn Thiên Nguyệt vừa tức vừa ngượng khi bị vác như cái bao tải như thế này.

Về phần Salem thì đã được Ru đang ngồi trên vai còn lại của Mộ Lăng Huyền ngậm lấy treo lủng lẳng trước mặt. Hàn Thiên Nguyệt nhìn thú cưng nhà mình lại khóc không ra nước mắt, quả là chủ nào tớ nấy, bị hai tên ôn dịch này xem bọn cô như đồ vật mà rình đi.

Mộ Lăng Huyền mặt vô biểu tình quay lại nhìn ba người đứng phía sau: “Tôi đi cùng cô ấy. Chút nữa gặp lại ở chỗ hẹn, cẩn thận chút!”

“A, được...” Ba người đơ người gật đầu theo quát tính.

Khi bọn họ lấy lại tinh thần thì Mộ Lăng Huyền đã vác Hàn Thiên Nguyệt chạy sang hướng khác mất rồi. Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Băng Linh quay mặt, bốn mặt nhìn nhau liến thoải, Hạ Khải Hi thì gần như muốn nổi điên rồi, đang lúc nguy hiểm thế này lại tự ý tách ra.

“Anh hai, anh đứng đó trông mắt thì Huyền ca không quay lại đâu. Tang thi đuổi sau mông rồi kìa, đi thôi!” Hạ Băng Linh bó tay kéo kéo tay Hạ Khải Hi chạy đi.

“Hừ!” Hạ Khải Hi hừ một tiếng rồi cùng mọi người chạy về hướng đỗ xe.

.

..

...

Mộ Lăng Huyền bên này vừa vác Hàn Thiên Nguyệt vừa chém giết tang thi, mặc kệ có chọc giận Hạ hồ ly hay không. Dù sao hán tử đó tới giờ luôn làm theo ý mình chẳng quan tâm thái độ của bất kì ai.

“Xe cô ở chỗ nào?” Mộ Lăng Huyền vừa hỏi vừa chạy nhanh về phía trước, không thờ gấp chút nào.

“Ồ bên trái.. chỗ cột điện có cái hẻm đó!” Hàn Thiên Nguyệt chán nản chống cằm lên đỉnh đầu Mộ Lăng Huyền vừa giết tang thi đuổi theo phía sau vừa trả lời.

Khi hai người quẹo vào hẻm thì nhìn thấy Ly Dạ đang đứng trước xe nhìn hai người nhíu mày, Mộ Lăng Huyền lúc này mới thả Hàn Thiên Nguyệt xuống.

“Dạ, hán tử là Phong ôn thần đó. Không cần đề phòng vậy đâu, lên xe đi chúng ta phải đến nhà kho trước khi trời tối.” Hàn Thiên Nguyệt vừa nói vừa ôm Salem ra khỏi miệng Ru rồi leo lên xe.

Ba người hai thú leo lên chiếc Hummer đã được cải tạo, Ly Dạ lái xe, hai con thú ngồi ghế phó lái, Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền cùng ngồi ghế phía sau ghế lái. An vị xong thì xe bắt đầu khởi động chạy về hướng bắc ngoại thành.

“Ôn thần, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ? Tại sao kẻ đáng lẽ đang bế quan ở thần giới lại chạy tới thế giới trong sách mặt thể này những mười lăm năm?” Hàn Thiên Nguyệt lấy từ không gian ra chai nước đưa cho Mộ Lăng Huyền.

“Là ông già ném tôi vào. Tôi chỉ được ông thông báo đây là thế giới sẽ diễn ra mặt thể năm 20xx mà thôi, không có ngày tháng chính xác nên mới ở thành phố HC này công tác. Ra đây là thế giới trong cuốn sách mặt thể.” Mộ Lăng Huyền nhíu mày nói.

“Ờ, ôn thần nhà anh còn may mắn hơn tôi đấy. Tôi đây đọc xong cuốn sách này và bị đá vào thân thể nữ phụ, một vật hi sinh làm đá lót chân cho nữ chủ đây này!” Hàn Thiên Nguyệt nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Sắc nữ, cô có bị đặt ra điều kiện gì để trở về không?”

“Kìm một ông chồng là có thể về. Còn anh?”

“Như nhau.”

“....”

“....”

“Con bà nó, bị mấy lão ngoan đồng chơi rồi!!!” Hàn Thiên Nguyệt tức giận đến phun nọc.

Mộ Lăng Huyền nhíu mày trầm tư rồi lại nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt đang phát hỏa bên cạnh. Mộ Lăng Huyền lại nhớ đến cái khuôn mặt cười bí ối của lão cha nhà mình khi đá hán tử vào trận pháp không gian, cái gì mà tìm được con dâu cho ông thì mới được về chứ?!

“Sắc nữ, cô có đối tượng chưa?” Mộ Lăng Huyền im lặng một hồi lại không biết nghĩ gì lại lên tiếng hỏi.

“Gi, đối tượng? Tìm chồng ý hả, chưa có ai vừa mắt cả.” Hàn Thiên Nguyệt miệng ngậm cây kẹo nói.

Mắt Mộ Lăng Huyền lập tức loé lên một chút rồi hỏi tiếp: “Cô thấy tôi như thế nào?”

Hàn Thiên Nguyệt liền giật mình quay sang nhìn cái tên mặt đơ bên cạnh, liếc từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu, nhìn đến mức Mộ Lăng Huyền sắp chịu không được nữa thì cô lên tiếng.

“Ồ, đẹp trai, khí thế bức người, có thực lực, gia thế tốt. Mẫu hoàn hảo đó!”

“Cô thấy ai có thể vượt qua tôi chưa?”

“Chưa có. Mà sao tự nhiên hỏi thế?” Hàn Thiên Nguyệt nhún mày nhìn mỗ nam bên cạnh.

“Không có gì, chỉ là muốn tự ứng cử mình với cô thôi. Dù sao chúng ta cũng quen biết từ lâu, chiến đấu ăn ý, thói xấu cũng quá rành về nhau rồi. Chỉ bằng... thử ở cùng một chỗ xem sao, dù sao cả hai cũng chưa có đối tượng thích hợp” Mộ Lăng Huyền cong khoe miệng nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang ngáy người nhìn mình.

Khi cô lấy lại bình tĩnh liền hắc tuyến đầy đầu, tên ôn thần này sẽ không phải nào bị thoái hoá rồi chứ?! Nhưng mà, hình như hắn nói cũng đúng đúng, chiến đấu thì ăn ý miễn bàn, thói xấu của cô cũng bị hắn biết rạch ròi. Tính ra cả hai cũng xem như thanh mai trúc mã đi, dù là sau khi cô từ hạ giới phi thăng thành thần mới gặp.

“Biết dịu dàng là cái gì không hả ôn thần?”

“Dịu dàng thì dĩ nhiên là chỉ đối với một người thích hợp, không thử sao biết được. Coi như em đồng ý rồi đó!” Mộ Lăng Huyền cong khoe miệng nhìn người bên cạnh đang rối rắm suy nghĩ, hắn nghe theo giáo huấn theo đuôi vợ của cha già nhà mình. Đã muốn thì công khai theo đuôi mặc kệ người đó muốn hay không, không từ thủ đoạn. (t/g từ giờ thay đổi xưng hô của hai người nhé!)

Mộ Lăng Huyền chọn Hàn Thiên Nguyệt đơn giản là vì từ đó đến giờ chỉ có cô là phái nữ trừ mẫu thân đại nhân nhà hắn ra là có thể tiếp xúc với hắn mà không bị bài xích, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên hắn không thấy chướng mắt hoặc là do làm bạn sinh tử quá lâu rồi nên cảm thấy thân thiết đi.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Mộ Lăng Huyền bày ra vẻ mặt bi ối mà muốn ném nguyên chiếc dép vô mặt. Có ai làm ơn nói cho cô biết cái tên vô sỉ, bi ối, mặt dày trước mặt cùng tên Phong Thần Huyền nổi tiếng mặt liệt ở thần giới không phải là một người đúng không?

“Anh... Hừ!!!” Hàn Thiên Nguyệt rút cuộc đầu hàng, cô hừ nhẹ một cái rồi quay đầu ra cửa sổ nhìn ra bên ngoài đường mà không nhìn thấy trong mắt của Mộ Lăng Huyền loé lên một tia gian xảo.

Salem cùng Ru ngồi ở phía trước mà dùng ánh mắt khó thể nào tin được nhìn hai vị chủ nhân của mình. Ai có thể tin được hai kẻ nổi tiếng tăng băng di động, vô tâm vô tình ở thần giới lại hợp lại làm một cặp chứ?! Ly Dạ đang lái xe cũng chỉ nhún mày một chút rồi xem như không có việc gì mà tiếp tục sự nghiệp lái xe ủi tang thi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Gặp lại Khúc Phi Yến.

Kho hàng bỏ hoang ngoại ô phía bắc thành phố HC, địa điểm hẹn với đám người Hạ Khải Hi, mấy người Hàn Thiên Nguyệt phải chạy xe suốt gần hơn hai giờ mới tới nơi. Nhờ cái xe rần chắc cùng tay lái quý khố của Ly Dạ khi gặp tang thi trực tiếp ủi lên mà đi, nhờ vậy mà thời gian đến nhanh hơn dự định một chút.

“Xem ra đám người của Hi đã tới rồi!” Khi xe dừng trước cửa kho hàng thì cả Hàn Thiên Nguyệt và Mộ Lăng Huyền đều nhìn thấy bên ngoài có hai chiếc xe buýt mini và một chiếc xe buýt công cộng đã đậu sẵn ở bên ngoài.

“Ôn thần, nhóm người của anh có đến ba chiếc xe à?” Hàn Thiên Nguyệt ngờ vực quay đầu khó hiểu nhìn Mộ Lăng Huyền.

“Không, của bọn anh chỉ có hai chiếc xe buýt mini thôi, có lẽ là còn thêm một nhóm người chạy trốn tới đây nữa. Chúng ta vào trong xem sao, em cũng đổi cách gọi đi! Ngoan, gọi Huyền.” Mộ Lăng Huyền nheo mắt nhìn cô.

“Hừ, vào thôi! Dạ, người ở trong xe chờ!” Hàn Thiên Nguyệt vẫn còn chưa thích ứng được việc giữa hai người nên chỉ hừ nhẹ rồi mở cửa xuống xe.

Mộ Lăng Huyền thấy phản ứng của cô liền chỉ khẽ cong khoe miệng rồi lập tức xuống xe đuổi theo Hàn Thiên Nguyệt. Hắn dù sao cũng muốn cải tạo lại cái kẻ IQ cao mà EQ thấp đến thảm thương nào đó nên đành phải từ từ mà làm chứ không thể vội vàng được. Lỡ như làm quá khiến cho con hồ nhỏ nhà mình sợ mà chạy thì hắn biết tìm ai mà khóc đây.

Khi hai người vừa bước tới gần cửa thì nghe một trận cãi vã ầm ĩ, bên trong lại có một đám người chia làm hai phe. Một là đám người Tôn Ngao Vũ còn

đám người còn lại thì Hàn Thiên Nguyệt cảm thấy quen quen nhưng chưa nhận ra vì trong kho hàng ánh sáng khá yếu.

“Các người nhiều đồ ăn như vậy, chia cho chúng tôi một ít thì có làm sao đâu chứ!” Một giọng nữ mềm mại đầy uất ức vang lên.

“Ồ, người quen nha!” Lòng này Hàn Thiên Nguyệt khẽ nhướn lên, giọng đầy mỉa mai cùng châm chọc nói nhỏ đủ cho Mộ Lăng Huyền ở bên cạnh nghe thấy.

“Người quen của em sao?”

“À, của cơ thể này thôi, một bạch liên hoa hai mặt ngu ngốc!” Hàn Thiên Nguyệt nheo mắt nhìn về phía cô nữ sinh vừa mới lên tiếng mà không nhìn rõ mặt kia.

“Cần anh dọn dẹp không?” Mộ Lăng Huyền thừa biết tính tình của con hổ nhỏ nhà mình, không phải ai cô cũng chấp nhận làm bạn, nhất là cái thể loại nào thiếu tiền hoá kia.

“Không cần phiền vậy đâu, trong thời đại này, cô ta có còn sống tới lúc đến căn cứ nào đó hay không còn chưa biết đâu!” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi khoe miệng khẽ cong lên như một con hổ ly nhỏ đang tính kế chinh người.

Mộ Lăng Huyền thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, hẳn thừa biết cái nụ cười kia của cô là đang muốn gì. Hắn cũng từng ăn đau nhiều lần khi thấy cái nụ cười đó rồi.

Lúc này, trong kho hàng. Hai nhóm người, một bên tầm hơn mười người là do ba người Tôn Ngạo Vũ, Hạ Khải Hi, Hạ Băng Linh cầm đầu, bên còn lại là những sinh viên trẻ tuổi khoảng bảy tám người do một nam một nữ dẫn đầu. Nam nhìn khá anh tuấn thì Hàn Thiên Nguyệt không biết nhưng nữ thì cô biết, đó chính là Khúc Phi Yến, cô bạn “thân” của nguyên chủ mà cô đã gặp lúc ở siêu thị, đám người phía sau cũng đều là những người theo cô ta khi ở siêu thị.

“Hừ, nói mà không biết ngượng miệng à, dựa vào cái gì bọn tôi phải chia đồ cho mấy người?” Hạ Băng Linh nheo mắt liếc nhìn Khúc Phi Yến đang mắt đỏ hoe đứng đối diện.

“Còn không phải vì mấy người kéo tang thi tới khiến chúng tôi không cách nào vào siêu thị gom đồ ăn, đã thế đến mạng cũng suýt bị tang thi cắn chết. May là mạng của bọn tôi lớn nên mới chạy thoát được, trách nhiệm dĩ nhiên là do các người rồi!”

“A ra, chứ không phải cái đám nào đó thấy mấy con tang thi ủa tới thì sợ đến cong móng mà chạy mất à? Bây giờ lại chạy tới chỗ tụi này đòi chia đồ, da mặt các người là đủ dày bằng mấy lớp đất trát một lớp xi măng rồi thêm một lớp gạch men tráng thêm đó nha!” Hạ Băng Linh khinh thường nói.

“Cô...cô...” Khúc Phi Yến bị Hạ Băng Linh nói đến á khẩu, muốn cãi lại cũng không cãi được một từ. Mặt đỏ bừng vừa tức vừa xấu hổ mà hai mắt bắt đầu ửng đỏ, mắt chứa đầy nước mắt như bị người ức hiếp nhìn người bên cạnh, kéo áo: “Luân, cô ta bắt nạt em!!!”

Tôn Ngạo Vũ nhìn Hạ Băng Linh mà gờ ngón tay cái lên, đúng là có thiếu não mới dám đi cãi nhau với nữ bạo long độc miệng Hạ Băng Linh này, tự tìm chết!!!

Vương Luân nhìn Khúc Phi Yến đang nức nở bên cạnh mà đau đầu. Đám Người trước mặt có mấy người có dị năng rất mạnh, mà đám sinh viên bọn hắn chỉ là người bình thường. Ba kẻ trước mặt không kẻ nào là dễ chọc, hẳn vốn dĩ muốn tới nhờ vả nhóm người của Tôn Ngạo Vũ một chút đồ ăn. Ai mà ngờ, hắn còn chưa lên tiếng thì Khúc Phi Yến đã nhảy vào gây sự vô cớ, bây giờ thì hay rồi, đám người kia đã bắt đầu chán ghét rồi thì nhờ vả và kiêu gì. Hắn cũng rất hối hận khi đem theo Khúc Phi Yến, cái nữ nhân ngu dốt này.

Hai người Mộ Lăng Huyền cũng không muốn tiếp tục đứng ngoài nghe nữa liền đẩy rộng cửa rồi tiến vào kho hàng. Khi cửa bị đẩy ra thì ánh sáng mặt trời đang ngả về tây cũng chiếu sáng khắp toàn bộ kho hàng.

KÉT....KÉT!!!

Âm thanh cửa của kho hàng vì thiếu dầu mà vang lên âm thanh chói tai, ánh nắng chiều chiếu vào trong kho hàng. Trong kho hàng lập tức yên tĩnh lại, mọi người bên trong cùng đồng loạt nhìn về phía cửa chính kho hàng rồi vào tư thế sẵn sàng chiến đấu với tâm lý đề phòng cao nhất.

Bước vào là một đôi nam nữ với ngoại hình vô cùng xuất sắc, ai cũng tuyệt đối không thể rời mắt khỏi họ. Nam thì anh tuấn đến nhân thần cộng phần, đường nét hoàn hảo đến không khuyết điểm, thân hình thon dài cân đối. Nữ thì xinh đẹp đến lạc hồn lạc phách, thân hình thon gầy lồi lõm mê người. Nhưng cả hai đều mang khí tràng lạnh lẽo cùng khí thế cường giả giống như nhau, không thể xem thường. Cả hai quần áo đơn giản nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, tư thái như đang dạo phố chứ không giống như đang chạy trốn tang thi.

“Chắc chắn, lần đầu tiên em nhìn thấy có cô gái xứng đôi với Mộ đại thiếu gia như vậy. Cả hai cùng nổi bật đến chói mù mắt, ngay cả khí tràng còn lạnh lẽo như nhau nữa chứ!” Hạ Băng Linh sò sò cảm cảm than.

“Ồ!” Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi cùng ngu ngơ gật đầu đồng ý không có bất luận phản bác nào.

“Hàn tiểu thư!!!” Hải Siêu đang ngồi băng bó một góc, nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt lập tức đứng dậy.

“Ân, vết thương sao rồi?” Hàn Thiên Nguyệt liếc đồng băng gạc trắng trên người Hải Siêu mà nhú mày.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, tiểu thư không cần lo cho tôi đâu.” Hải Siêu lập tức nói.

“Ừ, đi nghỉ ngơi đi. Khi nào lên đường tôi sẽ gọi.”

“Vâng.” Hải Siêu không dám nói nhiều liền đáp rồi trở về chỗ vừa rồi ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Lăng Huyền nhìn hai người Hàn Thiên Nguyệt, Hải Siêu đối thoại liền nhủ mảy một cái rồi đi tới bên cạnh đám người Tôn Ngao Vũ.

“Mộ thiếu, anh trở lại.” Hạ Băng Linh vui vẻ nhìn Mộ Lăng Huyền rồi lại nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt bên kia nói.

“Ừ, có chuyện gì ở đây sao?” Mộ Lăng Huyền nhủ mảy, ánh mắt đảo về phía đám người Vương Luân, Khúc Phi Yến.

“À, có một số kẻ không biết lượng sức mình, muốn tính kế lên vật tư của bọn mình thôi!” Hạ Khải Hi đẩy đẩy mắt kính nói.

“Ừ, vậy tùy cậu xử lý đi.” Mộ Lăng Huyền xoay người định đi về phía Hàn Thiên Nguyệt thì bỗng dừng lại: “Trời gần tối rồi, chúng ta qua đêm ở chỗ này tránh kinh động tới tang thi.”

“Được, tớ với Vũ sẽ sắp xếp.” Hạ Khải Hi cũng biết tang thi vì sợ ánh nắng mặt trời nên ít hoạt động vào ban ngày, nhưng ban đêm lại là thiên đường của tang thi. Chỗ họ đang ở dù là ngoại ô những vẫn chưa được xem là rời khỏi thành phố được, đi vào ban đêm cực kì nguy hiểm.

“Nguyệt Nguyệt, trời sắp tối rồi. Chúng ta tối nay ở lại đây, sáng sớm mai liền rời khỏi thành phố trở về thủ đô.” Mộ Lăng Huyền đi tới bên người Hàn Thiên Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Ừ, nếu đã qua đêm thì lấy xe vào trong này đi.” Dứt lời cô dùng khế ước liên lạc với Ly Dạ đang chờ ở ngoài lái xe vào thẳng trong kho hàng.

“Vũ, cậu kêu người ra lái xe vào trong này đi.” Mộ Lăng Huyền quay đầu nói.

“Được, tớ đi ngay!” Tôn Ngao Vũ khi nghe mình bị chỉ tên liền đáp rồi quay người đi phân phó hai người ra ngoài lái xe vào trong này.

Hạ Băng Linh khi nghe anh trai nói Hàn Thiên Nguyệt sẽ gia nhập cùng bọn họ thì lập tức hứng khởi, mặc kệ khí trời lạnh lẽo của Mộ Lăng Huyền mà bay thẳng tới trước mặt Hàn Thiên Nguyệt vui vẻ tự giới thiệu: “Xin chào, tớ là Hạ Băng Linh, song hệ hỏa cùng lực lượng. Cậu là Hàn Thiên Nguyệt, cháu gái của Hàn lão gia chủ đúng không? Cậu cũng 20 tuổi đúng chứ, chúng ta làm bạn nha! À, hoan nghênh cậu gia nhập tổ đội toàn đực rựa chỉ có một bóng hồng là tớ ha!”

Hàn Thiên Nguyệt nhìn mỹ nữ bốc lửa trước mặt đang hồ hởi nói luyên thuyên mà chảy mảy vạch hắc tuyến, cô thật đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong. Ngoại hình với tính cách của cô nàng này chả ăn nhập tí ti nào với nhau cả!

Lúc này, Tôn Ngao Vũ cùng Hạ Khải Hi cũng đi tới: “Chào, anh là Tôn Ngao Vũ 22 tuổi, song hệ dị năng kim cùng cường hoá. Hoan nghênh một bóng hồng nữa gia nhập tổ đội đực rựa này!” Tôn Ngao Vũ sáng khoái cười nói.

“Chào, anh là anh trai của Linh Linh, 22 tuổi. Hạ Khải Hi, song hệ thủy cùng hệ mộc. Hoan nghênh gia nhập.” Hạ Khải Hi đẩy mắt kính tự giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Hàn Thiên Nguyệt. Còn người bị thương bên kia là Hải Siêu, dị năng lực lượng cũng là bạn đồng hành. Còn người trên chiếc Hummer kia là Ly Dạ.” Hàn Thiên Nguyệt vừa nói vừa chỉ tay về phía Hải Siêu đang nhắm mắt và Ly Dạ vừa xuống xe, trên tay ôm hai con mèo trắng đen.

“Hàn...Hàn Thiên Nguyệt, sao lại là cô!!!” Đúng lúc này, một âm thanh chói tai vang lên khắp kho hàng.

“Có việc?” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt đầy chán ghét liếc nhìn Khúc Phi Yến một thân đầy bụi bẩn, chật vật cùng với cái khuôn mặt vụn vỡ xấu xí vì tức giận của cô ta.

Đám sinh viên ở phía sau lúc này mới hoàn hồn nhìn lại Hàn Thiên Nguyệt một thân sạch sẽ trước mắt. Lúc đầu, bọn hắn có nhìn thấy Hải Siêu ở trong đám người Tôn Ngao Vũ đang được băng bó thì nghĩ là Hàn Thiên Nguyệt chắc là đã xảy ra chuyện không hay, ai ngờ được bọn hắn lúc này lại nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt hoàn hảo vô khuyết mà đứng kia.

“Nguyệt...Nguyệt...cậu...cậu còn sống.” Khúc Phi Yến tròn to mắt lấp bắp nói.

“À, mạng tôi lớn lắm. Chưa chết được đâu, tôi làm cô thất vọng rồi ha!” Hàn Thiên Nguyệt cười mỉa mai nhìn Khúc Phi Yến đang tái mặt trước mặt.

“Cậu...cậu nói gì...gì kì vậy. Sao tớ có thể muốn cậu xảy ra chuyện được chứ, chúng ta là bạn thân mà!” Khúc Phi Yến cắn răng nói.

“Nhưng tôi lại không xem cô là “bạn thân” của tôi đâu!”

“Cậu...cậu...” Khúc Phi Yến tức đến mức suýt cắn nát răng của mình.

“Được rồi, xem như tớ xin lỗi cậu dù tớ không biết tớ làm gì khiến cho cậu khó chịu. Nhưng cậu nếu đã là người cùng nhóm với họ thì mau bảo họ chia chút đồ ăn cho bọn tớ đi!” Khúc Phi Yến cố gắng kìm nén tức giận mà nhẹ nhàng nói.

“Ồ, tại sao tôi phải làm thế? Những thứ họ đang giữ là những thứ họ dùng cả tính mạng của mình để cướp từ tang thi về, tôi lấy quyền gì để bảo họ chia

cho các người? Nào bị thoái hoá rồi à?!”Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh nói.

“Cậu...cậu...”Khúc Phi Yên bị nói đến á khẩu.

“Hàn Thiên Nguyệt,dù gì chúng ta cũng là bạn cùng trường,em có thể nể mặt chút hay không?Nói với họ chia cho bọn anh một chút thôi!”Vương Luân lúc này lại đi tới nhứu mày nói.

“Bạn cùng trường? Tôi biết các người sao?Ở đây ngoài Khúc Phi Yên ra,tôi hình như không quen biết các người!”

“Vây...em coi như là nể mặt Yên Yên đi!Nói họ chia đồ ăn cho bọn anh.”Vương Luân nói.

“Cô ta còn chưa là cái thá gì để tôi phải nể mặt cả!”Hàn Thiên Nguyệt cười nhạt đầy khinh thường.

“Hừ,Hàn Thiên Nguyệt,cứ nghĩ cô là nữ thần tốt bụng,bọn tôi không ngờ cô lại ích kỉ đến đáng khinh như vậy.”Lúc này một giọng nữ trong đám sinh viên đây chưa ngoa cất lên.

“Ừ,bất quá một đứa con hoang mà thôi.Nữ thần cái nổi gì chứ!”

“Đúng đó,đồ ăn nhiều thế chia cho chúng ta một ít thì có sao đâu!Đồ con hoang.”

Hàn Thiên Nguyệt nhìn một đám người đang hùa nhau chửi rửa mình mà chỉ cười lạnh một chút rồi xoay người đi vào xe.Một lúc sau thì cô cầm ra một thùng bánh quy cùng một thùng nước suối ném tới trước mặt đám người đang ồn ào.

“Bánh...bánh kia,có cả nước nữa.Quả không hổ là nữ thần của trường chúng ta.”

“Mau lấy ăn đi,đói chết tôi rồi.”

“Mau,chia cho tôi với!”

Một đám sinh viên nhào tới ôm lấy hai thùng bánh và nước chạy sang một góc khác,bọn họ bắt đầu chia bánh và nước.

Hàn Thiên Nguyệt chỉ nhìn bọn họ cười lạnh rồi đi về phía đám người Mộ Lăng Huyền.Cô chỉ khề cong khoé môi rồi trở về như cũ nhanh đến mức chỉ có Mộ Lăng Huyền,Ly Dạ cùng hai con mèo trắng đen ngay từ đầu nhìn chăm chăm cô mới nhìn thấy.Cả bốn đồng loạt rung mình một cái,trong lòng thì thấp mấy cây nhang cho đám sinh viên ngu ngốc kia khi chọc vào cái tiểu tổ tông thích chinh người này.

“Nguyệt Nguyệt,tại sao cậu lại cho bọn mặt dày đó đồ ăn chứ? Bọn họ chửi cậu đó!!!”Hạ Băng Linh tức giận nhảy dựng lên.

“Không sao,có thể là bữa ăn cuối cùng!”Hàn Thiên Nguyệt khề mỉm cười rồi đi tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống.Mộ Lăng Huyền,Ly Dạ cùng hai con mèo cũng đi theo rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hà,anh hai.Cậu ấy nói vậy là sao?”Hạ Băng Linh khó hiểu quay lại nhìn ông anh bốn mắt hồ ly nhà mình khó hiểu hỏi.

“...”Hạ Khải Hi không trả lời mà chỉ quay đầu nhìn đám sinh viên đang ngấu nghiến ăn bánh,uống nước bên kia mà nhứu mày.Một tia sáng loé lên trong đầu Hạ Khải Hi sau đó hắn liền quay đầu nhìn lại Tôn Ngạo Vũ đang đứng bên cạnh mình,cả hai người liếc mắt nhìn nhau liền mờ mờ hiểu câu cuối cùng của Hàn Thiên Nguyệt kia là ý gì.

“Nè,nè.Hai người bót liếc mắt đưa tình mà giải thích cho em cái coi!”Hạ Băng Linh mất kiên nhẫn nói.

“Khụ...khụ...cái đó...ngày mai em sẽ biết thôi.Đi nấu chút gì ăn đi,đói rồi!”Hạ Khải Hi đỏ mặt ho nhẹ rồi bình tĩnh nói rồi cùng Tôn Ngạo Vũ đi về phía chỗ Hàn Thiên Nguyệt đang ngồi.

“Gi chứ,sao lại đá sang chuyện ăn tối rồi!”Hạ Băng Linh phồng má tức giận đến dậm chân.

.

.

.

“Em thả cái gì vào đó vậy?”Mộ Lăng Huyền không kìm được tò mò.

“Một chút thứ hay ho thôi.Ngày mai chúng ta có trò hay xem rồi!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười lấy cây kẹo mút ra ngậm.

“...”Ly Dạ,Salem,Ru đồng loạt chảy mồ hôi lạnh.Bọn hắn thấy,đám sinh viên kia chơi xong rồi!

Mộ Lăng Huyền chỉ cười nhẹ rồi tiện tay lấy cây kẹo mút mà Hàn Thiên Nguyệt đang ngậm bình thần bỏ vào miệng,đứng dậy gọi Tôn Ngạo Vũ đi lấy bếp ga mini nấu đồ ăn.Hàn Thiên Nguyệt khi thấy Mộ Lăng Huyền rút cây kẹo từ miệng mình rồi bỏ vào miệng hắn mà cả người cứng ngắt một lúc lâu sau mới hồi thần,cô hơi đỏ mặt rồi hừ nhẹ kêu Ly Dạ lên xe lấy ba lô ở sau xe xuống đây.

Tôn Ngao Vũ cùng hai anh em họ Hạ nhìn thấy hành động lấy kẻo của Mộ Lăng Huyền mà chết đứng tại chỗ.Đợi khi lấy lại tinh thần thì Tôn Ngao Vũ đã bị lôi đi lấy bếp ga cùng một ít đồ để ăn,Hạ Khải Hi đành chạy đi kiểm kê vật tư được chia của cả bọn,Hạ Băng Linh không có việc gì làm liền chạy tới bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt ngồi xuống.Không ai trong ba người dám hé răng nhắc gì tới cái hành động thân mật đến chói mắt của hai đại boss này,nhất là Mộ thiếu nổi tiếng khiết phích này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuẩn bị rời đi

Thủ đô,thư phòng Hàn gia.

“Ông nội,Nguyệt Nguyệt sẽ không sao chứ?”Hàn Liệt Khải lo lắng nhìn Hàn lão gia chủ.

“Trước mặt thế ba ngày,ta đã nhờ thằng nhóc nhà họ Sở dẫn theo một nhóm tiểu đội đi đón Nguyệt Nguyệt .Nếu không có gì bất trắc thì chắc đã tới được thành phố HC rồi.Sở gia dù gì cũng là cô võ thế gia,đã là thiếu chủ thì sao không có bản lĩnh chứ!Nhưng ta vẫn còn một chút lo lắng”Hàn lão gia chủ sở cảm nói.

“Ông nội,con thật sự không tin vào tên Sở Phi kia chút nào.Con sợ Nguyệt Nguyệt chịu ủy khuất a.”Hàn Liệt Minh đầy khó chịu nói.

“Hừ,thằng nhóc đó dám làm gì cháu gái yêu của ta,dù mất một sợi lông thôi.Lão già này chơi khô máu với toàn bộ Sở gia cho mấy đứa bây xem!”

“Cha à,ngài còn bộ xương già chứ máu chả có nhiều,đòi chơi khô máu với ai chứ!”Hàn Kỳ uống một hớp trà liền liếc trắng mắt nhìn lão cha nhà mình.

“Thằng ôn dịch này,mày còn thời gian móc xia cha mày hả? Bên quân đội thế nào rồi?”Hàn Mục Xa tròn mắt nhìn con trai mình.

“Không cần lo đâu ạ.Hai phần năm quân đội thuộc về Hàn gia chúng ta,hai phần thì Mộ gia nắm giữ,một phần cuối cùng do hai nhà Âu Dương và Lăng gia.Hiện tại vì mặt thế diễn ra,một số cô võ thế gia bắt đầu xuất hiện ngày càng dày đặc và tranh giành quyền kiểm soát căn cứ thủ đô,ví như Sở gia,Mặc gia.Nhất là Sở gia,bắt đầu muốn nhảy lên đầu Hàn gia chúng ta ngồi rồi!”Hàn Kỳ cầm tập tài liệu điều tra đưa tới cho Hàn Mục Xa.

“Lần cuối cùng khi ta liên lạc với Nguyệt Nguyệt,con bé cũng nói ta cần thận với bọn người Sở gia.Con bé nói bọn họ có dã tâm muốn biến căn cứ thủ đô trở thành của một mình Sở gia,e là sẽ đối với chúng ta động thủ.Ta lúc đầu còn nghĩ con bé vì không thích Sở Phi nên mới nói thế,xem ra lời con bé là thật rồi!”Hàn lão thờ dài,lật xem tài liệu về hoạt động Sở gia gần đây.

“Ông nội,vậy Sở Phi đi đón Nguyệt Nguyệt ở thành phố HC có khi nào đối với em ấy động thủ không?”Hàn Liệt Khải cau mày nói.

“Ta nghĩ rằng con bé sẽ rời đi trước khi thằng nhóc họ Sở kia tới.Với sự đề phòng cũng như chán ghét của con bé đối với Sở Phi mà nói,đảm bảo sẽ né xa.”

“Khải,mẹ con còn ở trong viện nghiên cứu hả?”Hàn Kỳ lúc này quay đầu nhìn quanh hỏi.

“Ba,mẹ mọc rễ trong đó đã ba ngày rồi đó!Ba mà còn không tới lời mẹ về thì ngại cứ ôm gối ngủ một mình đêm nay đi.”Hàn Liệt Khải tròn trắng mắt nhìn lão ba nhà mình,lúc đi thì hai người cùng đi mà bây giờ lại hỏi ngược lại hẳn là thế quái nào?!

“Ách,vậy để ba tới đó xem mẹ con sao rồi!”Hàn Kỳ xấu hổ gãi gãi mũi đứng dậy chạy ra ngoài.

“Chắc,thằng con vô lương tâm này.Không si việc thì là si vợ,đến lão già này nó cũng chả thèm ngó tới!”Hàn lão thờ dài.

“Ông nội,ông thừa biết tính ba con yêu vợ hơn mạng mà.Đến hai anh em con còn bị đá ra ngoài rìa,nói gì đến ông nội.”Hàn Liệt Khải chớp chớp mắt nói.

“Hừ,thôi bỏ qua một bên đi.Minh,con nhớ cho người cẩn thận theo dõi hành tung của Sở gia rồi báo lại cho ta biết.Còn Khải,cố gắng thu nhận những dị năng giả có thực lực.”

“Dạ,ông nội.”Hàn Liệt Minh,Hàn Liệt Khải cùng đồng thanh rồi bắt đầu đi xử lí công việc của mình.

Khi cả căn phòng chỉ còn lại một mình Hàn lão gia chủ,ông liền lấy ra một tấm hình trong ngăn kéo nhỏ.Trong hình là hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp rạng ngời đang tươi cười ôm một bé gái tầm 2,3 tuổi xinh xắn,đáng yêu,người phụ nữ trong hình có đến 6,7 phần là giống với Hàn Thiên Nguyệt.Mà hai người trong tấm hình ấy không ai khác ngoài mẹ của nguyên chủ, Hàn Linh Phụng,cô bé trong hình chính là nguyên chủ Hàn Thiên Nguyệt lúc còn bé.

“Phụng Nhi,con hãy phù hộ cho Nguyệt Nguyệt bình an.Ta còn chưa nói cho con bé bí mật thân thế của nó mà,con hãy bảo vệ con bé tai qua nạn khỏi,khoẻ mạnh tới thủ đô.”Hàn Mục Xa nhìn tấm hình mà lẩm bẩm rồi lại thờ dài.

Cùng lúc này ở thư phòng Sở gia.

“Gia chủ, bọn người của tứ đại gia tộc cứ cắn chặt quân đội trong tay cùng với chia nhau quyền quản lí căn cứ thủ đô. Chúng ta khó lòng đấu lại bọn họ” Giọng nói nghiêm nghị vang lên đầy bất mãn.

“Hừ, cái gì mà tứ đại gia tộc chứ. Một lũ hết thời mà thôi, hiện tại là mặt thế, ai có thực lực người đó làm vua. Sở gia chúng ta mấy trăm năm truyền thừa cổ võ thế gia, sao có thể thua một đám gia tộc bình thường được.” Một giọng nữ đầy khinh bỉ vang lên.

“Đúng đó, lúc trước vì còn chính phủ nên Sở gia chúng ta mới bị đề đầu cúi cổ. Nhưng, lúc này là thời thế loạn lạc thì ai thèm để ý đến luật lệ đất nước rác rưởi kia nữa chứ!”

“Được rồi, tất cả im lặng cho ta” Sở gia chủ nghiêm giọng.

“Trước mắt, chúng ta phải chiêu mộ thêm dị năng giả về dưới trướng của Sở gia, tìm cách đoạt quyền điều hành căn cứ hoặc ít nhất gây chút rối loạn cho mấy gia tộc kia. Chờ khi Phi trở về liền tính tiếp, đám cáo già của tứ đại gia tộc kia cũng không phải dễ trưng bày không đâu. Cứ cẩn thận quan sát qua một thời gian nữa xem sao.”

“Vâng, gia chủ” Một đám người có cả nam lẫn nữ đều đồng thanh đáp.

.

.

.

Phòng khách Mộ gia.

“Cha, ngài có thể đừng đi qua đi lại được không?” Mộ Vũ Minh nhú mày nhìn lão cha nhà mình đang nóng ruột đi vòng vòng trước mặt.

“Mày còn nói à! Tiểu Huyền còn không biết sống chết thế nào mà mày còn ung dung ngồi đó uống trà sao?” Mộ lão tức giận đến gõ chân.

“Cha à, ngài lo cái gì chứ. Tiểu Huyền là đứa dễ chết vậy sao? Con còn lo cho số phận tên nào đó đầu thiếu dây đi treo vào cái tiểu quái vật đó nè! Nó không chính người đã là may phước rồi chứ ai mà chính được nó chứ!” Mộ Vũ Minh bình thản cầm chén trà uống một hớp.

“Chồng con nói đúng đó! Cha, ngài không cần lo cho tiểu Huyền đâu, ngài quên ai đã chuẩn bị vật tư cho Mộ gia chúng ta sao? Còn cho xây dựng căn cứ bí mật ở Tây Nam. Còn cả đám ám vệ thực lực siêu cường kia là do ai huấn luyện ra nha!” Như Tuyết pha tách trà rồi đưa qua cho Mộ lão.

“Hừ, dù là biết như vậy nhưng trên đời thử hỏi có cha mẹ nào như hai đứa bây hay không? Bên ngoài đang là tận thế nguy hiểm trùng trùng, con trai duy nhất thì chưa có tin tức gì mà còn thông thả ngồi đây uống trà hả?” Mộ lão giục giục khoé miệng nhìn hai đứa một là con trai một là con dâu đang bình thản ung dung uống trà trước mặt mà tức muốn thổ huyết.

“Ông nội, ông đừng tức giận mà. Cha mẹ con nói đúng đó, anh hai tuyệt đối là không có việc gì đâu. Ông cũng biết bản lĩnh hơn cả quái vật của anh ấy mà!” Một giọng nói đầy ngọt ngào vang lên.

Một cô bé vẻ ngoài xinh xắn như búp bê, đôi mắt to tròn đầy tinh nghịch tầm mười sáu mười bảy tuổi đi vào.

“Tiểu Ngọc về rồi à, vật tư bên kia kiểm kê thế nào rồi?” Như Tuyết đứng dậy ôm lấy đứa con gái đáng yêu cả mình.

“Vật tư mà anh hai đã thu thập được dư sức nuôi cả một căn cứ trong vài năm ý chứ!” Vừa nói Mộ Lăng Ngọc vừa móc ra một cái vòng tay nhìn qua rất bình thường đưa cho Mộ lão, nói: “Ông nội, tất cả con đã thu hết vào trong này như lời anh hai, ông giữ nó đi ạ. Chờ anh hai về sắp xếp chút là xong!”

Mộ lão cầm lấy vòng tay liền không nói nhiều liền đeo vào tay, ông ngẩn đầu nhìn Mộ Lăng Ngọc, nói: “Tiểu Ngọc, con có hỏi thăm được tin tức gì bên Hàn gia không?”

“Hi hi, ông nghĩ cháu gái ông là ai chứ, dĩ nhiên là hỏi được một chút rồi ạ. Hàn gia bên kia hình như trước mặt thế vài ngày thu được tin tức gì đó mà bắt đầu thu mua vật tư, dù vật tư không nhiều như của anh hai đã thu mua mấy năm nay nhưng cũng đủ là hậu thuẫn kiên trì vài năm.” Mộ Lăng Ngọc ngồi xuống rồi nói tiếp: “Nhưng mà, Sở gia thì bắt đầu muốn rục rịch gì đó rồi, con cũng vô tình hôm qua nhìn thấy gia chủ Sở gia đi vào Hàn gia, một lúc sau thì tức giận bỏ về ngay, khi ông ta vừa đi khỏi phạm vi Hàn gia một chút thì tức giận đổi thành cười đầy âm mưu.”

Mộ lão cùng Mộ Vũ Minh cùng nhú mày suy nghĩ về những thông tin mà Mộ Lăng Ngọc vừa thu thập được.

“Cha, chuyện này e là không bình thường. Nhiều năm qua, Sở gia dù bị chính phủ đè ép rất nhiều nhưng lại biết bám vào cây đại thụ Hàn gia để phát triển, hiện tại là mặt thế, một cổ võ thế gia như Sở gia thì tuyệt đối không chịu ngoan ngoãn làm chó đâu!” Mộ Vũ Minh nhú mày, lo lắng nhìn Mộ lão.

“Chắc, dù sao chúng ta cũng không biết trong đầu Sở gia nghĩ gì, trước mắt con hãy cho người theo dõi hành động của Sở gia trước đi. Có gì từ từ tính, bình tới nước chặn, dù sao thằng nhóc kia cũng đã nhờ chúng ta trông chừng Hàn gia trước khi nó về tới đây, huống chi lão già chết tiệt kia lại vừa là đối thủ vừa là bạn thân của ta. Mấy đứa trong mấy ngày này chú ý bên đó một chút!” Mộ Lão thở dài, uống một ngụm trà, nói.

“Dạ,con biết rồi!”

“Được rồi,vào ăn cơm thôi.Có gì thì lấp đầy bụng trước rồi mới tính được chứ!Tiểu Ngọc,mẹ có làm món trứng chưng con thích nè,đi thay đồ rồi vào ăn thôi!”Nhu Tuyết dịu dàng nói rồi xoa đầu con gái mình.

“Dạ,con đi thay đồ ngay!”Mộ Lăng Ngọc hớn hờ chạy phốc lên phòng thay đồ.

Chương 13:

Trở về đám người Hàn Thiên Nguyệt.Khi cả đám quyết định qua đêm trong kho hàng bỏ hoang này để sáng sớm mai rời khỏi thành phố HC,khi trời bắt đầu tối dần thì mọi người khoá cửa kho hàng lại rồi cùng chia nhóm ra ngồi xuống.Nhóm người chia làm hai bên,một nhóm là sinh viên và bên còn lại thì tự tách ra làm hai,nhóm những người thường và một nhóm toàn dị năng giả gồm Hàn Thiên Nguyệt,Mộ Lăng Huyền,Tôn Ngao Vũ,Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh,Hải Siêu ,Ly Dạ và hai con mèo Salem,Ru.

Lúc này,đám người Mộ Lăng Huyền ngồi thành một vòng.Một mồi cả một ngày khiến ai cũng bắt đầu mệt mỏi và đói meo,lời đồ ăn ra bắt đầu bữa tối của mình.Vì điều kiện lúc đầu nên khi chia đồ thì đám Mộ Lăng Huyền được chia một nửa trong đồng vật tư thu được ở siêu thị.

Hiện tại,bên người của Tôn Ngao Vũ là mấy thùng đồ hộp cùng mấy bọc nilong mỳ gói,bánh quy,nước uống.Dù bây giờ có thêm đám người Hàn Thiên Nguyệt cũng không sợ thiếu phần ăn,huống chi nhóm của Hàn Thiên Nguyệt lại có bốn cái balo đồ ăn to đùng.

“Chắc,bây giờ nên ăn gì đây?”Hạ Băng Linh xoa cái bụng xẹp lép của mình rồi nhìn một đồng đồ trước mặt mà nhăn nhó.

“Nấu súp đi,tớ có chút rau củ cùng thịt heo đông lạnh đây này,để lâu không được nên nấu luôn đi!”Hàn Thiên Nguyệt nhẹ nhàng lôi ra một bịch rau sấy khô cùng bịch thịt đông lạnh.

“Ách,nhưng chúng ta không có nồi để nấu a!!!”Tôn Ngao Vũ méo mặt nói.

“Trên xe có,Dạ đi lấy đi!”

Ly Dạ đứng dậy đi ra sau xe Hummer lấy ra một cái nồi lớn mới tinh đem tới.Một đám người tròn mắt nhìn cái nồi một lúc thì Hạ Băng Linh không kìm được mà giơ ngón tay cái cho Hàn Thiên Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt,cậu thật lợi hại.Mặt thế rồi mà vẫn mang theo nồi để nấu ăn.”

“Tớ thích dã ngoại nên mấy cái nồi đó là để sẵn ở đó từ lâu rồi.Nếu không có bếp ga mini thì cũng để chưng thôi!”Hàn Thiên Nguyệt nhún nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Ừm,dụng cụ đầy đủ nhưng có ai biết nấu sao không? Em là đầu hàng rồi!”Hạ Băng Linh nhìn một đồng linh tinh trước mặt mà ngơ ngác.Cô ở nhà cũng là đại tiểu thư làm gì xuống bếp bao giờ,còn lúc đi huấn luyện hay làm nhiệm vụ đều ăn lương khô a~.

“Anh cũng không biết!”Hạ Khải Hi tỉnh bơ nhìn sang Tôn Ngao Vũ.

“Nhìn tớ làm gì?Tớ cũng đâu biết nấu làm sao đâu!”Tôn Ngao Vũ dờ khóc dờ cười.

“Tôi cũng không biết!”Hải Siêu nói xong liền lùi về góc tường thu nhỏ sự tồn tại của mình.Những người này đều là thái tử công chúa có thể lực ở thủ đô,một người thường như hắn không dám chọc vào a~.

Cuối cùng ba người đều hướng mắt nhìn lại bóng hồng cuối cùng trong đội mà tha thiết.

“Chắc,nhìn gì mà nhìn,Huyền.Anh tới nấu đi!”Hàn Thiên Nguyệt giục giục khoé miệng rồi lấy tay chọt chọt cái tên nào đó vẫn im lặng ngồi nãy giờ.Không phải cô không biết nấu mà là một chữ LƯỜI to tướng nha!

“Ừm,em có gia vị không?”Mộ Lăng Huyền khi bị chọt cũng không khó chịu mà nhẹ nhàng hỏi Hàn Thiên Nguyệt.

“Có đây!”Hàn Thiên Nguyệt chỉ liếc một cái rồi lôi mấy hũ gia vị từ ba lô ra.

Về phần ba người Tôn Ngao Vũ thì vẫn còn trong trạng thái hoá đá,bọn hắn từ nhỏ tới lớn ở bên cạnh Mộ đại thiếu gia nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn nghe lời một nữ nhân mà xắn tay áo đi nấu ăn.Hải Siêu thì cũng khá bất ngờ khi biết thiếu gia của Mộ gia lại biết nấu đồ ăn.Còn về phần mỗ nữ nào đó thì vẫn thản nhiên ngồi đó bóc kẹo ra ngậm trong khi chờ đồ nấu chín mà không hề ý thức được ánh mắt của ba người Tôn Ngao Vũ nhìn mình đầy sung bái.Còn Ly Dạ thì tự giác ôm hai con mèo leo lên xe nằm trong đó.Dù sao Dạ cũng không phải người nên cũng chả hứng thú gì với đồ ăn loài người,hai con mèo thì càng không ăn bình thường.Mấy người Tôn Ngao Vũ cũng thấy lạ muốn hỏi nhưng cũng biết ai cũng có bí mật của mình nên đành ngậm miệng im lặng,bọn hắn từ bé đã lớn lên cùng Mộ Lăng Huyền nên cũng biết lúc nào nên nói lúc nào không.

Chính thái độ này của ba người mà khiến Hàn Thiên Nguyệt càng cảm thấy thuận mắt,còn về Hải Siêu thì đã trực tiếp lùi vào dựa tường nhắm mắt nghỉ ngơi vì vết thương trên người cũng có vẻ khá nặng.

Khúc Phi Yến ở bên kia khi nhìn đám người Mộ Lăng Huyền bắc bếp nấu súp rồi lại nhìn bánh qui khô khốc trong tay mình mà tức đến khuôn mặt vằn vẹo,trừng mắt oán hận nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang nhàn nhã ngậm kẹo,nếu mắt của ả có thể giết người thì chắc Hàn Thiên Nguyệt đã bị chọc thành tổ

ong rồi.

Khi bữa ăn kết thúc,mọi người không đi nghỉ ngay mà ngồi lại cùng tìm hiểu nhau một chút.Riêng Hải Siêu vì vết thương trên người nên chỉ nói được vài câu thì tới một góc nằm nghỉ ngơi.Qua cuộc nói chuyện này mà Hàn Thiên Nguyệt cũng biết thêm vài thứ về ba người Tôn Ngạo vũ,Tôn Ngạo Vũ thì phóng khoáng,Hạ Khải Hi điềm tĩnh thì đầy mưu trí cùng với sự gian xảo của thương nhân,Hạ Băng Linh vẻ ngoài bốc lửa nhưng bản tính lại hoà đồng,yêu ghét rõ ràng và cũng rất dễ nóng nảy.

“Nguyệt Nguyệt,hình như là cậu sống cùng cha đúng không?Sao chỉ có mình cậu vậy?”Hạ Băng Linh chớp mắt tò mò.

“Chắc là ông ta còn sống rất tốt ở biệt thự với vợ kế cùng con gái.Tớ bây giờ chỉ có một mục đích là tới thủ đô an toàn để gặp ông ngoại thôi!”Hàn Thiên Nguyệt nhún vai nói.

“..Xin lỗi,đáng lẽ tớ không nên nhiều chuyện.”

“Không sao cả.Tớ quen rồi cậu đừng xin lỗi.”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười với Hạ Băng Linh rồi dựa người vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“...”Tôn Ngạo Vũ,Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh đưa mắt nhìn nhau,không biết nói gì cho không khí bớt ngượng ngao.

“Được rồi,mọi người nghỉ sớm mai còn phải rời đi.”Mộ Lăng Huyền lúc này lên tiếng phá vỡ bầu không khí không mấy vui vẻ này rồi cũng dựa người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mọi người lúc này chỉ có thể thở phào rồi tự tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi lấy lại sức.

--- -----Bé là tuyến ngăn cách ngày và đêm-----

Sáng sớm khi mặt trời vừa ló dạng,đám người Mộ Lăng Huyền đã thức dậy và bắt đầu sắp xếp vật tư lên chiếc Hummer của Hàn Thiên Nguyệt.Nhóm người thường lúc ở siêu thị không đi theo nhóm Mộ Lăng Huyền rời đi để đến căn cứ gần nhất là căn cứ N mà ở lại tìm người thân của mình.Vì vậy nên nhóm Mộ Lăng Huyền đi chung chiếc Hummer đã cải tạo của Hàn Thiên Nguyệt,hai chiếc xe buýt mini kia thì để lại cho đám người thường.

“Hừ,Thiên Nguyệt.Sao anh không thấy Ly Dạ đâu vậy?”Tôn Ngạo Vũ vừa ôm một thùng nước suối vừa hỏi.

“Sáng sớm nay em để anh ta đi làm chút việc rồi!”Hàn Thiên Nguyệt giải thích.

“Nguyệt Nguyệt,tớ thấy đám sinh viên kia là có ý muốn theo chúng ta đó.Cậu nhìn bọn họ kia!”Hạ Băng Linh tới bên cạnh cô thì thầm nói rồi chỉ vào đám người đang lục tục lên xe buýt phía bên kia.

“Có lẽ là muốn chúng ta làm bảo tiêu để an toàn tới căn cứ N đi! Không cần để ý họ,có sống tới lúc tới căn cứ hay không còn phải nhìn bản lĩnh của bọn họ.”Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh nhìn cái đám sinh viên ngày hôm qua còn mắng chửi cô mà giờ lại đang thu dọn đồ để theo đuôi bọn cô,xem cô là thánh mẫu sao?!

“Ừc!!!”Ba người Tôn Ngạo Vũ cùng Hải Siêu khi nhìn thấy nụ cười của Hàn Thiên Nguyệt mà tự giác nuốt một ngụm nước bọt.Bọn họ cùng chung một suy nghĩ,đám sinh viên kia xui xẻo rồi!

Sau khi sắp đồ lên xe,Tôn Ngạo Vũ cầm lái còn Hạ Khải Hi thì ngồi kế lái,Hải Siêu thì ngồi ngay phía sau ghế lái còn bên cạnh là Hạ Băng Linh đang phồng má trợn mắt liếc mắt nam nào đó chiếm mất chỗ bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt,Mộ Lăng Huyền và Hàn Thiên Nguyệt cùng hai con mèo ngồi ở băng sau cùng.

“Được rồi,tiểu Linh.Em đừng có trợn nữa,lột tròng mắt bây giờ,mau chi đường đi!”Tôn Ngạo Vũ bó tay nhìn Hạ Băng Linh đang phồng má trợn ai kia mà bất đắc dĩ lên tiếng.

“Hừ,có một con đường ngắn nhất để rời khỏi thành phố HC nhưng khá nguy hiểm vì chỗ đó là chợ đêm.Mặt thể lại diễn ra vào nửa đêm nên em e là chỗ đó khá đông tang thi á!”Hạ Băng Linh vuốt vuốt cằm nói.

“Chúng ta chỉ cần vượt qua khỏi chợ đêm là hoàn toàn rời khỏi thành phố HC đúng không?”Hàn Thiên Nguyệt lúc này lên tiếng hỏi.

“Ừ,vì con đường kia nối thẳng ra đường đi thủ đô.Hiện tại là mặt thể nên tớ nghĩ đường cao tốc không thể sử dụng được vì có nhiều nguy hiểm ở hai bên đường hoang vắng,cả việc sẽ có xe bị bỏ giữa đường nữa.”Hạ Băng Linh gật đầu nói,cô dù gì cũng là một cái bản đồ sống chuyên đi phượt khắp nơi trong nước để du lịch sau những đợt tập huấn tàn khốc.Những con đường đất nào cô cũng đi qua mà ghi nhớ rất sâu nên hiện tại lại phát huy được sự hữu ích của một phượt thủ.

“Vậy thì đi qua đi,không chèn được thì xuống xe giết tang thi mở đường.Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi trời tối!”Mộ Lăng Huyền gật đầu quyết định.

“Ok,vậy thì đi thôi!”Tôn Ngạo Vũ khởi động xe rồi bắt đầu chạy hướng chợ đêm mà Hạ Băng Linh đã chỉ.Còn đám người Khúc Phi Yến ở phía sau vừa thấy xe của đám Mộ Lăng Huyền chạy đi thì lập tức bám theo sau.

Xe chạy trên đường cũng gặp không ít xe đang chạy khỏi thành phố,một số người không có xe thì lưng đeo ba lô nặng trĩu,tay xách nách kẹp đủ túi này nọ mà chạy đi.Trên mặt ai cũng thể hiện sự tiêu tụy,cùng sự tuyệt vọng,tóc tai thì rũ rượi,quần áo trên người thì rách rưới bản thủ dính máu đen hôi thối

của tang thi mà lết đi trên đường. Thỉnh thoảng cũng có vài người gào thét, lao ra chặn đầu xe để xin đi nhờ nhưng chẳng ai thèm đoái hoài tới mà chỉ biết nhún gá mà lao đi.

“Mạt thế...thật sự...tàn khốc đến đáng sợ!” Hạ Băng Linh nhìn ra ngoài cửa sổ xe mà than nhẹ.

“Mạt thế chính là thời kì mà bản chất thật sự của con người lộ rõ nhất. Cường sinh nuốt từ, cường giả vi tôn. Mọi người nên tập làm quen với việc này đi là vừa.” Hàn Thiên Nguyệt nhắm mắt nói một câu khiến cho cả xe lâm vào trầm mặc.

Mộ Lăng Huyền cũng nhắm mắt dựa vào ghế đường thần. Hắn cùng Hàn Thiên Nguyệt đã nhìn quá rõ bản chất của con người từ rất lâu rồi, sống nhiều năm như vậy cũng từng đi du ngoạn qua vài thế giới, nhưng thứ như mạt thế này cũng không tàn khốc bằng những tranh đấu ở các thế giới tu chân, luôn tôn sùng chủ nghĩa cường giả vi tôn, chỉ cần sơ xuất một chút liền thì cốt không còn. Mạt thế này bất quá chỉ mới là khởi đầu mà thôi!

Khi đám người chạy tới đầu đường ngã ba rẽ vào chợ đêm thì Hàn Thiên Nguyệt bảo dừng xe rồi tấp vào bên đường. Cô cùng Mộ Lăng Huyền dùng thần thức dò xét xung quanh, đúng như Hạ Băng Linh nói, ngay chợ đêm có rất nhiều tang thi đang đi lang thang, chỉ mới nhìn sơ qua đã thấy có hơn mấy trăm con tang thi ở con đường chợ đêm. Đó là hai người còn chưa tính một số con tang thi ở hai toà nhà chung cư xung quanh chợ đêm, tất cả gộp lại cũng hơn một ngàn con chứ không ít ỏi gì.

Hàn Thiên Nguyệt thu hồi thần thức rồi nhìn Mộ Lăng Thần lắc đầu, bọn họ nếu muốn vượt qua chợ đêm này e là phải tốn không ít công sức đâu. Đám người Tôn Ngạo Vũ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền liền biết phía trước chắc chắn có khó khăn.

“Huyền ca, chúng ta phải làm sao đây?” Hạ Băng Linh thấy mọi người đều im lặng đến đáng sợ mà chịu không được lên tiếng hỏi.

“Với số lượng tang thi trong chợ gộp với trong hai toà nhà chung cư thì tỉ lệ chúng ta vượt qua là bằng không.” Mộ Lăng Huyền trầm tĩnh nhíu mày nói. Số lượng quá nhiều, nếu bọn hắn vừa vào là đã bị đè chết rồi chứ đừng nói tới việc chém giết tang thi.

“Hít...” Cả bốn người đều hít một ngụm khí lạnh. Đến hai cái quái thai phi nhân loại như Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt mà còn có tỉ lệ vượt qua bằng không thì tuyệt đối là số lượng không hề nhỏ một chút nào.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tôn Ngạo Vũ quay đầu lại nhíu mày nhìn hai người ở cuối xe.

“Bây giờ mà quay đầu lại đi đường khác thì e là không kịp, chúng ta chỉ có thể tìm cách lừa một nửa tang thi đi rồi chạy qua thôi. Tôi có ý này!” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi nhìn hai con mèo đang nằm ườn trên người mình cùng Mộ Lăng Huyền.

Cả Salem và Ru cùng lúc dựng thẳng lông lên vì lạnh xương sống, cả hai cùng quay đầu nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang nở nụ cười đầy từ ái ngọt ngào mà khóc không ra nước mắt. Bọn nó rút cuộc trên ai ghẹo ai? Sao lại bị ác ma này tính kế rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thân Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Rời khỏi thành phố

Sau khi để Ru đi trước, qua tầm 15 phút thì Hàn Thiên Nguyệt lại ném Salem trên lưng là một cái điện thoại di động nữa ra khỏi xe. Bên ngoài bắt đầu có tiếng gào thét của tang thi, khi Ru vừa trở về xe thì vừa lúc một thanh âm ư ư a a đầy dâm dăng của nam vang lên khắp cả ngã tư đường. Một đám người trong xe đồng loạt hướng ánh mắt về phía Tôn Ngạo Vũ với ánh mắt rất ư là ba chấm.

“Giờ, chỉ là sở thích cá nhân thôi mà! Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi có được hay không!!!” Tôn Ngạo Vũ đỏ mặt liếc sang Hạ Khải Hi đang đen mặt bên cạnh.

Hạ Khải Hi mặt đã đen hơn đít nồi, trong lòng thì lời hết mưới tám đời tổ tông của Tôn Ngạo Vũ ra mà chửi một lượt, cái thanh âm kia mà cũng dám cài làm nhạc chuông, hắn hận không một tát chụp chết cái tên khốn chết bầm bên cạnh mình, nếu biết trước hắn đã cống hiến điện thoại của mình thay vì để tên chết tiệt này đưa ra rồi. Hạ Băng Linh ở đằng sau khi thấy biểu hiện của ông anh trai cùng với ánh mắt đầy xin lỗi của Tôn Ngạo Vũ khi nhìn anh trai thân ái nhà mình thì cô liền biết có chuyện gì đang diễn ra rồi, cô cười đầy ẩn ý liếc nhìn Tôn Ngạo Vũ.

“Khụ, nhìn xem kia. Salem đang dẫn dụ thêm bọn tang thi chạy đi!” Hải Siêu khó xử, ho khan một tiếng rồi đánh vỗ bầu không khí đầy kì quái trong xe.

Cùng lúc này, đám người Khúc Phi Yến ở phía sau khi nhìn thấy xe của đám Hàn Thiên Nguyệt đang chạy lại tấp vào bên đường, chờ cả một lúc lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì nghi hoặc.

“Bọn họ đang làm cái quái gì vậy?” Một nữ sinh vẻ ngoài xinh xắn khó chịu lên tiếng.

“Ai mà biết, chúng ta làm sao giờ, Vương Luân?” Một nam sinh đeo kính quay lại nhìn Vương Luân ngồi ở phía sau hỏi.

“Trước cứ chờ đi, chúng ta còn phải nhờ họ để tới được căn cứ N. Chỉ cần đảm bảo chúng ta bám sát theo họ là sẽ an toàn thôi!” Vương Luân thở dài.

nói.

“...” Tất cả cũng biết điều liền im lặng chờ động tĩnh của nhóm Hàn Thiên Nguyệt. Lúc này, không ai chú ý đến ánh mắt đầy oán độc cùng khuôn mặt vặn vẹo đến đáng sợ của Khúc Phi Yến khi đưa mắt nhìn tới trong xe của Hàn Thiên Nguyệt.

Lúc cả đám nhìn thấy hai con mèo trắng đen lần lượt được thả ra thì đầy nghi hoặc.

“Bọn họ lại đang muốn làm cái gì vậy? Thả hai con mèo đó ra thì làm được tích sự gì chứ!!!” Một giọng nói nữ đầy chanh chua vang lên kéo theo sự chú ý của mọi người trong xe.

“Kệ bọn họ, chúng ta chỉ cần an toàn bám theo sát là được, lo gì chứ!”

“Ừ, đúng đó. Có chết cũng là bọn chúng chết trước, chúng ta cần gì phải lo.”

“Được rồi, tất cả im lặng đi. Chờ xem tình hình đã.” Vương Luân lúc này lên tiếng ngăn cho đám người trong xe làm ồn tránh lại thu hút tang thi tới thì nguy.

Bên trong xe, Hàn Thiên Nguyệt thu lại thần thức liền cười nhạt, muốn đám người bọn cô làm bảo tiêu không công mở đường cho bọn chúng sao? Đây gọi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không nhỉ?

Mộ Lăng Huyền cũng nghe được mấy lời của đám sinh viên phía sau, nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt đang cười nhạt bên cạnh liền biết cái đám nhóc kia chắc chắn là thâm rồi. Nếu như bọn chúng biết dừng lại ở điểm chửi rửa rồi đòi thức ăn của Hàn Thiên Nguyệt thì có lẽ là sẽ sống được tới căn cứ N, cái đám này vậy mà dám xem bọn hắn là cái máy dọn tang thi cho chúng trực tiếp chạm vào cái váy ngược không chỉ của Hàn Thiên Nguyệt mà còn có hân nữa. Sự kêu ngao của một vị thần không phải ai cũng có thể đụng vào.

“Vũ, cậu lái xe cẩn trực tiếp qua tang thi khi có thể, giữ vững tốc độ. Tiểu Linh cùng Hi thì lên nóc xe hỗ trợ Vũ dẹp tang thi lao tới xe. Tôi, Nguyệt Nguyệt cùng Hải Siêu sẽ xuống dọn đường, nhớ là phải hết sức cẩn thận đó.” Mộ Lăng Huyền bắt đầu phân công nhiệm vụ từng người, cũng không ai lên tiếng phản đối gì.

“Hải Siêu, để Ru theo anh đi. Nó sẽ giúp anh rất nhiều đó, phải hết sức thận trọng. Kiệt sức lập tức trở lại xe ngay không được ý mạnh.” Hàn Thiên Nguyệt ném Ru vào trong lòng Hải Siêu rồi nghiêm giọng cảnh cáo.

“Tôi đã biết!” Hải Siêu rất biết điều mà gật đầu như gà mổ thóc.

“Tốt, vậy chúng ta bắt đầu.” Mộ Lăng Huyền ra hiệu bắt đầu kế hoạch.

Hai anh em Hạ Khải Hi vừa xuống liền leo lên nóc xe vào tư thế chuẩn bị. Còn ba người Mộ Lăng Huyền, Hàn Thiên Nguyệt và Hải Siêu thì cầm kiếm bắt đầu hướng thẳng tới chợ mà chạy tới, bắt đầu công cuộc chém giết tang thi đầy máu tanh.

Khi ba người vừa rẽ vào chợ đêm thì Tôn Ngao Vũ lập tức nhấn ga lao theo vào. Động tác của đám người Hàn Thiên Nguyệt rất nhanh khiến cho đám sinh viên ở phía sau ngẩn người ra một hồi thì mới hoàn hồn nhấn ga chạy đuổi theo xe Tôn Ngao Vũ.

Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền cầm kiếm xông thẳng vào bầy tang thi mà dùng mọi chiêu kiếm thuật chém tang thi thành từng mảnh, Hải Siêu ở phía sau chạy tới mà há hốc mồm nhìn ai người phía trước song kiếm hợp bích mà hái đầu tang thi như hái lúa.

“Anh hai, hai cái người kia không biết rút cuộc có cho người khác sống hay không nữa. Bưu hãn đến quái thai như thế là cùng!” Hạ Băng Linh lắc đầu thờ dãi cảm thán.

Hạ Khải Hi giựt giựt khoé miệng một chút liền không nói gì mà bắt đầu chuyên tâm tạo ra mũi tên nước phóng tới những con tang thi đang tới gần xe của bọn họ.

“Mọi người cẩn thận một chút, tang thi hình như có chút tiến hoá rồi!” Đúng lúc này, Mộ Lăng Huyền liền hướng tới đám Tôn Ngao Vũ cảnh báo.

“Hả, cái gì chứ?! Tiến hoá á!” Hạ Băng Linh lập tức tiếp thu thông tin mới được biết liền khiếp sợ nhìn đám tang thi đang xông tới xe với vẻ linh hoạt hơn mấy ngày trước.

“Không còn sợ ánh mặt trời, tay chân linh hoạt không còn cứng nhắc như mấy ngày trước, sức lực cùng sức bật cũng cao hơn.” Hàn Thiên Nguyệt vừa chém đôi một con tang thi nữ vừa phân tích.

“Ừc...” Đám người Tôn Ngao Vũ vừa nghe liền khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Tang thi chỉ mới vài ngày đã tiến hoá như thế thì tiếp theo con người làm sao có thể sống tiếp đây!

Bên này đám Hàn Thiên Nguyệt khí thế hùng hăng chém giết tang thi để mở đường thì chiếc xe chở đám người Vương Luân, Khúc Phi Yến phải chật vật với đám tang thi đang bu lại ngày càng đông. Xe của bọn họ cũng không phải dạng xe đã được cải tạo rắn chắc như xe của Hàn Thiên Nguyệt, khi tang thi vây công xe của bọn họ lại không có ai dám chạy ra mà giết để mở đường nên dẫn đến tang thi chặn hoàn toàn đường đi khiến cho chiếc xe không thể nhích lên được. Một đám người trong xe lúc này hoảng loạn mà bắt đầu kêu gào cầu cứu đám người Hàn Thiên Nguyệt.

“Hàn Thiên Nguyệt, cô không thể thấy chết mà không cứu!!!” Một nữ sinh chịu hết nổi liền gào lên.

“Mau cứu chúng tôi với!!”

“Hàn Thiên Nguyệt,đồ con điếm.Mau tới cứu bọn tao mau!!!”Khúc Phi Yến lúc này thật sự điên luôn rồi,cô ta gần như mất lí trí mà gào thét mắng chửi Hàn Thiên Nguyệt mà mặc kệ ánh mắt dị thường của những bạn học trong xe.

Nhưng tiếc là bọn họ đã quên chiếc xe đang đóng kín cửa kèm theo tiếng tang thi đang gào thét bên ngoài cửa,chẳng ai ở ngoài nghe được âm thanh cầu cứu của đám người Vương Luân trừ Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền tai thính mắt tinh nghe được toàn bộ.Bốn người Tôn Ngao Vũ thì chỉ nghe được thấp thoáng tiếng thét chói tai của đám sinh viên mà thôi.

“Nguyệt,bọn họ...”Hạ Băng Linh nhú mày nhìn chiếc xe đang bị đàn tang thi bu kín ở phía sau.

“Không cần quan tâm,chúng ta phải thoát khỏi đây trước đã!”Hàn Thiên Nguyệt chỉ lạnh nhạt liếc về phía sau một chút rồi quay đầu tiếp tục chém giết tang thi.

Hạ Băng Linh lúc này cũng biết,óc không mang nổi mình óc thì sao có thể ra tay giúp người được.Cô im lặng tiếp tục xem như không nghe thấy tiếng la hét mà bắt đầu phóng hoả cầu giết mấy con tang thi đang có ý định trèo lên nóc xe.

Ba người Tôn Ngao Vũ,Hạ Khải Hi cùng Hải Siêu cũng rất biết điều mà im lặng làm nhiệm vụ của mình.Bọn họ cũng biết,trong mặt thế này bản chất con người không còn như trước khi mặt thế nữa.Bây giờ chỉ có ích kỉ,đố kị,tham lam,dục vọng lộ ra rất rõ ràng,họ chỉ cần không cần thận sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn.

Hàn Thiên Nguyệt lúc này vận dụng linh lực điều khiển băng bao bọc lấy toàn bộ thanh kiếm rồi vung tới trước một đàn hơn hai mươi con tang thi đang lao về phía cô mà chém tới,chỉ thấy kiếm vừa vung xuống lập tức toàn bộ tang thi bị đóng băng rồi vỡ thành từng mảnh nhỏ chỉ trong vòng một nốt nhạc.Bốn người Tôn Ngao Vũ,Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh,Hải Siêu nhìn thấy mà khoe miệng co giật lợi hại.

Mẹ kiếp!Cô ta rớt cuộc có còn là con người nữa hay không vậy?Cùng tộc phi nhân loại với Mộ đại thiếu chắc?!Tam hệ dị năng đó!!!

Đám người Tôn Ngao Vũ mới lúc đầu nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt xông vào đàn tang thi mà hất tung một chiếc xe hơi ven đường mà nghĩ rằng cô có dị năng hệ lực lượng mà không hề nghĩ tới đó bất quá là do sức mạnh thân thể sau khi ăn tẩy tủy đan của Hàn Thiên Nguyệt mà thôi. Vì cái hiệu làm xinh đẹp này mà cả đám người Tôn Ngao Vũ và Hải Siêu càng thêm kính trọng khi nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

Bên kia,Mộ Lăng Huyền cũng không hề yếu thế.Dùng linh lực điều khiển hắc hoả bao trùm toàn bộ thanh kiếm rồi vung kiếm chém về hướng một nhóm đông tang thi đang chạy tới,mấy con tang thi chỉ cần bị dính một chút hắc hoả vung ra từ kiếm của Mộ Lăng Huyền lập tức bị cháy đến tro cũng không còn.

“Chậc,anh cũng phí sức thật đó.Đến hắc hoả,dị hoả đứng thứ bảy trên bảng xếp hạng dị hoả của thần giới anh cũng đem ra làm lửa giết tang thi,quá uổng phí rồi!”Hàn Thiên Nguyệt liếc thanh kiếm hùng hực lửa đen trong tay Mộ Lăng Huyền mà tắc miệng.

“Dùng nó thì giết tang thi sẽ nhanh hơn,đỡ phải dọn xác chắn đường”Mộ Lăng Huyền chỉ nhún vai rồi tiếp tục vung kiếm lửa trong tay mà dọn đường.

Vì có hai cái quái thai phi nhân loại dẫn đầu mà Hải Siêu cùng hai anh em Hạ Khải Hi giết tang thi càng liều mạng Tôn Ngao Vũ thì dùng toàn lực né tránh tang thi ở đầu xe,chỗ nào không né được thì trực tiếp cán đi ra mà tốc độ vẫn giữ vững vàng.

Hải Siêu cùng hai anh em Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh chém giết tang thi khoảng một giờ thì hao sạch dị năng,cả ba phải trở về xe để hồi phục.Còn về phần Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền thì vẫn xông lên trước dọn ra một con đường máu nhỏ cho xe chạy qua,khi chạy băng qua chợ đêm và xác định tang thi không còn nhiều thì hai người lập tức thu kiếm nhảy nhanh lên xe rồi để Tôn Ngao Vũ tiếp tục ủi mấy con tang thi lang thang mà đi qua,bọn họ an toàn rời khỏi thành phố HC mà hoàn toàn quên mất đám người đi theo sau họ.

Vì lo tìm cách rời khỏi khu chợ đêm mà đám người Tôn Ngao Vũ không hề phát hiện ra một vấn đề rất ư là quan trọng.đó là 2/3 tang thi trong khu chợ đều nhắm tới chiếc xe của đám sinh viên kia mà nhào tới như có gì đó thu hút chí mạng với chúng vậy.Chỉ có Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền nhìn thấy chiếc xe bị đàn tang thi nhấn chìm mà thôi.

.

.

.

Khi xe chạy đến chiều thì đám Hàn Thiên Nguyệt đến được một trạm dừng chân có cây xăng ở ven đường.Trước cửa hàng có hai chiếc xe tải mini,trước cửa hàng cũng có dấu hiệu bị đồ chặn lại từ bên trong.

“Hình như bên trong có người sống.Chúng ta vào trong nghỉ ngơi.”Hàn Thiên Nguyệt đề nghị.

“Tối nay chúng ta ở tạm chỗ này một đêm đi.Đi cả ngày mọi người cũng mệt rồi.”Mộ Lăng Huyền gật đầu nói.

Mọi người cùng gật đầu,chạy xe trong đêm khá nguy hiểm vẫn là nghỉ một đêm rồi chạy tiếp vậy.Mọi người bắt đầu xuống xe thì trong cửa hàng cũng đi ra một nhóm người có ba nam và hai nữ,trong tay là cầm những thanh sắt cùng rìu cứu hộ,trên người mặc những bộ quần áo dính đầy máu đen hôi thối của tang thi.

Lúc này,Hạ Khải Hi tiến lên chào hỏi với đám người vừa đi ra từ cửa hàng đi ra.Khi Hàn Thiên Nguyệt vừa xuống xe thì một giọng nói kinh ngạc vang lên.

“Cô...cô là Hàn Thiên Nguyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lãng Mị Nhi

Người nói là một trong hai nữ sinh cùng đi ra từ trong cửa hàng.Cô ấy có dáng người nhỏ nhắn cao tầm 1m55,khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn cùng đôi mắt đen to tròn xếch ở đuôi mắt,sóng mũi cao thẳng tắp và đôi môi nhỏ đỏ hồng tự nhiên,mái tóc đen được cắt theo kiểu ngang vai uốn cúp ở đuôi được cột lên cao kết hợp với làn da trắng nõn.Dù trên người có dính đầy máu tang thi nhưng vẫn không che được khí thế kiên cường trên người nữ sinh này,nhất là đôi mắt to tròn đầy tinh anh.Nhìn chung thì cô gái này chính là một điển hình loli với dáng người nhỏ nhắn xinh xắn.

Hàn Thiên Nguyệt nhú mày nhìn cô nữ sinh loli vừa hô lên tên mình,cô thử kiểm tra trong trí nhớ của nguyên chủ thì hình như không có cô gái này đi.

“Tôi biết cô sao?”

“A,tôi...cô không đi cùng Nhã Vi sao?”Nữ sinh loli mắt nhìn vào trong xe ngập ngừng hỏi.

“Cô biết Nhã Vi?”Hàn Thiên Thanh lạnh lùng đầy đề phòng nhìn nữ sinh loli trước mặt.

“A...không,tôi...tôi là Lãng Mị Nhi.Rất vui gặp cô,tôi cũng có nghe ông nội từng nói về Hàn tiểu thư cô.”Lãng Mị Nhi đỏ mặt ngập ngừng đi tới tự giới thiệu mình.

“A,cô là Lãng gia tam tiểu thư,Lãng Mị Nhi ở thủ đô.”Lân này là Hạ Băng Linh nói với giọng đầy bất ngờ.

“Ừm,là tôi.Rất vui được gặp cô,Hạ Băng Linh.”Lãng Mị Nhi vui vẻ chào hỏi.

“Cô cũng biết tôi sao?”

“Tôi chỉ nghe danh cô là nữ đặc công đầy hứa hẹn nhất trong bộ đội thôi.Không ngờ lúc này lại gặp mọi người ở đây.”

“Lãng Mị Nhi đúng chứ?!Cô theo tôi qua đây một chút được không?”Hàn Thiên Nguyệt im lặng nãy giờ liền lên tiếng rồi kéo Lãng Mị Nhi ra sau xe Hummer.

Hai đám người trở mắt nhìn Hàn Thiên Nguyệt kéo Lãng Mị Nhi mà ngơ ngác không hiểu gì.Mộ Lãng Huyền dùng ánh mắt ý vị nhìn hai người vừa rồi đi.

“Chúng ta vào trong trước đã.Hai người đó sẽ trở lại nhanh thôi!”Mộ Lãng Huyền nhàn nhạt nói rồi ôm hai con mèo dẫn đầu đi vào trong cửa hàng nhỏ cạnh tiệm xăng.

Đám người Tôn Ngạo Vũ thấy vậy cũng bắt đầu đem hai cái ba lô trên xe xuống rồi đuổi theo đi qua,còn về nhóm ba nam một nữ sinh kia cũng im lặng nhìn nhau rồi theo bước rồi đi.

Bên này,Hàn Thiên Nguyệt kéo Lãng Mị Nhi đến chỗ đảm bảo không ai nghe thấy thì buông tay quay lại nhìn Lãng loli đầy nghiến ngấm.

Lãng Mị Nhi khi bị Hàn Thiên Nguyệt nhìn chăm chăm một hồi thì toát mồ hôi lạnh,gìu chân đầu hàng,mở miệng đầy nghi ngờ,hỏi:

“Cô cũng trùng sinh sao?”

“Không.”

“....”

“Cô là trùng sinh từ mạt thế trở lại hả?”

“Ừ,cô không trùng sinh thì làm sao cô lại không đi chung với Nhã Vi?”

“Tôi xuyên không có tính không?”

“....”

“Cô là bạn của Nhã Vi sao?”

“Không phải,có chết tôi cũng không làm bạn với một con điểm ai cũng có thể làm chồng như cô ta!!!” Lăng Mị Nhi tức giận đến đỏ mặt quát lớn.

“Ồ,có thù?” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đầy ý vị nhìn Lăng Mị Nhi đang tức giận hỏi.

“Đúng,cô ta cướp vị hôn phu của tôi,diệt gia tộc của tôi,đem tôi cho đám đàn ông làm nhục rồi lại làm con chuột thí nghiệm.Mối thù này tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.Còn cô thì sao?”

“Ha,dĩ nhiên là có thù rồi.Nhưng mà...cô là người thường không có dị năng,muốn đấu với cô ta,có thể sao?” Hàn Thiên Nguyệt nhướn mày nhìn Lăng Mị Nhi chìm vào trầm tư.

“Tôi...cô có thể giúp tôi không?Dù cô là người xuyên không tới thân xác của Hàn Thiên Nguyệt nhưng theo tôi thì với tài trí của cô thì có thể mà.Cô có thể giúp tôi chứ?” Lăng Mị Nhi nắm chặt tay đến những móng tay cắm sâu vào trong da thịt cũng không cảm thấy đau đớn,cô chờ,chờ người mang trên người khí chất cao quý trước mặt giúp mình trả mối thù khắc cốt ghi tâm này.

“Ồ,vì sao cô nghĩ rằng tôi sẽ giúp cô đối phó với Nhã Vi?” Hàn Thiên Nguyệt đầy thích thú khoanh tay dựa người vào xe nhìn Lăng Mị Nhi đang rối rắm trước mặt,cô phải công nhận thật sự mà nói thì cô loli trước mặt mình nhìn rất đáng yêu,tính quật cường cũng hợp khẩu vị của cô.

“Kẻ thù của kẻ thù là bạn. Với lại theo trực giác của tôi,cô còn mạnh hơn gấp trăm lần Nhã Vi.Tôi chỉ xin cô giúp tôi trở thành một cường giả thật sự,mặc kệ gian khổ thế nào tôi cũng chấp nhận,tôi muốn trả thù và bảo vệ người thân của mình mà thôi!” Lăng Mị Nhi quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng Hàn Thiên Nguyệt nói đầy kiên quyết.

Hàn Thiên Nguyệt khi nghe xong lời của Lăng Mị Nhi thì ý cười trên môi càng sâu,một chú sư tử đang ngủ đông trong một cơ thể của con thỏ nhỏ,thật đáng để bồi dưỡng nha.Cô có thể nhìn ra được sự chân thật trong lời nói của Lăng Mị Nhi cùng sự thù hận đối với Nhã Vi sâu trong ánh mắt đen to tròn của cô bé,rất thú vị đâu.

Lăng Mị Nhi nhìn Hàn Thiên Nguyệt đang mỉm cười nhìn mình liền rung mình một cái,cô có cảm giác hình như có cái gì đó không ổn ở đây.Nhưng khi nhìn khí chất trên người của Hàn Thiên Nguyệt thì liền bác bỏ ngay lập tức,kiếp trước dù cô không gặp Hàn Thiên Nguyệt nhưng cô biết tình cảnh của Hàn Thiên Nguyệt cũng thảm như mình,trên đường về thủ đô thì cô ấy bỏ mình trong đàn tang thì,Hàn gia thì bị diệt không còn một ai.Bản thân cô kiếp trước vì ngu ngốc đuổi theo tên đàn ông Âu Dương Viêm mà đối đầu với Nhã Vi,kết quả thì sao?Ông nội thì bị ám sát,cha cùng hai anh trai vì bảo vệ mình mà bị tang thi cắn chết,bản thân thì bị làm nhục rồi bị đưa vào phòng thí nghiệm làm chuột bạch cho đám khoa học điên của Sở gia.Cô đời này trùng sinh trở lại tuyệt đối không bao giờ để chuyện đó xảy ra một lần nữa,cô phải biến cường,phải trở nên cường đại hơn để bảo vệ gia đình của mình.

Qua một lúc thì Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đưa tay ra,nói:“Hàn Thiên Nguyệt,năm nay 20.Rất vui về hợp tác cùng nhau,nhớ những gì cô vừa nói đó!”

Lăng Mị Nhi ngốc lăng một lát liền giật mình đưa tay ra cầm lấy tay Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười kiên cường,nói:“Lăng Mị Nhi,năm nay 18.Sau này em sẽ gọi chị là Nguyệt tỷ được chứ?!Em sẽ không nuốt lời,hợp tác vui vẻ.”

“Được,vậy chị gọi em là Mị Nhi.Chúng ta vào trong thôi,trời sắp tối rồi!”

“Vâng,Nguyệt tỷ.”

Hai người cùng mỉm cười,sóng vai đi về phía cửa hàng.

...

Khi hai người Hàn Thiên Nguyệt cùng Lăng Mị Nhi đi vào cửa hàng thì thấy đám người Mộ Lăng Huyền đang chuẩn bị bữa chiều còn nhóm người sống sót ngoài ba nam một nữ cùng Lăng Mị Nhi ra thì có thêm hai nam trung niên và một phụ nhân cùng bé gái nhỏ tầm 7,8 tuổi đang ngồi ở một góc cửa hàng đang gặm mỳ gói.Thấy hai người đi vào thì Hạ Băng Linh liền chạy tới kéo Hàn Thiên Nguyệt lại ngồi xuống bên cạnh Mộ Lăng Huyền đang làm bánh kẹp.

Lăng Mị Nhi thấy vậy cũng biết điều không mặt dày đi tới mà đến bên cạnh ba nam sinh cùng nữ sinh kia ngồi xuống lấy ra hộp bánh quy cùng chai nước mà ăn qua loa.

“Mị Nhi,cậu quen mấy người đó hả?” Nữ sinh tên Tần Mỹ tò mò nhìn Lăng Mị Nhi bên cạnh đang ăn bánh quy.

“Coi như là quen sơ,có gì sao?” Lăng Mị Nhi lạnh nhạt trả lời rồi liếc nhìn Tần Mỹ mắt đang phát sáng khi nhìn Mộ Lăng Huyền liền cười lạnh nói tiếp:“Cô tốt nhất thu lại ý định không an phận trong đầu của mình đi,người kia là đại thiếu gia của Mộ gia ở thủ đô,nổi tiếng là lãnh huyết tàn nhẫn,những người bên đó không ai dễ chọc cả.Cô nên biết giới hạn của mình đi,đây là lời khuyên của tôi dành cho cô với tư cách là bạn cùng lớp đó!”

“Không ngờ anh đẹp trai lãnh khốc kia là Mộ thiếu gia a~.” Tần Mỹ chỉ nghe được câu đầu còn những câu cảnh cáo sau này thì trực tiếp để ngoài tai không nghe thấy.Trong đầu cô a bây giờ chỉ là đang tìm cách làm sao để có thể làm quen và leo đến trên giường của Mộ Lăng Huyền đi.

Về phần ba nam sinh ngồi ở bên cạnh khi nghe Lăng Mị Nhi nói vậy liền im lặng đánh giá đám người Hàn Thiên Nguyệt một chút liền cúi đầu an phận nhắm mắt nghỉ ngơi.Bọn họ chỉ cần đến căn cứ N an toàn là đủ,hiện tại là mặt thể cũng không phải ai cũng có thể trèo vào được.

Về phần bên đám người Hàn Thiên Nguyệt sau khi ăn xong bữa chiều thì bắt đầu bàn kế hoạch.

“Sáng sớm mai chúng ta theo đường này đi thẳng tới căn cứ N vừa được thành lập sáng nay cho người sống sót, thu thập chút vật tư rồi lên đường về thủ đô luôn, mọi người thấy thế nào?” Hạ Khải Hi nhìn bản đồ giấy trên đất nói.

Mộ Lăng Huyền đưa chai nước cho Hàn Thiên Nguyệt rồi gật đầu, nói: “Ừ, cứ như vậy đi. Ngày mai tới căn cứ N thăm dò chút thông tin xem sao.”

“Còn đám người sống sót kia thì sao? Cô bé Lăng Mị Nhi của Lăng gia kia nữa?” Hạ Băng Linh nhíu mày hỏi.

“Mị Nhi sẽ theo chúng ta về thủ đô. Còn những người khác thì cùng lắm chúng ta chiếu cố một chút để họ tới căn cứ N thôi, sống hay chết còn lại là do bản thân họ.” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười vờn vai nói.

“Ừ, nói gì thì nói Lăng gia là một trong tứ đại gia tộc lớn ở thủ đô, lại còn ở thế trung lập giống Âu Dương gia từ lâu. Được thì chiếu cố cô bé một chút đi!” Hạ Khải Hi đẩy mắt kính lên nói. Nhắc tới thế ở thủ đô thì có thể phân vạch gồm Hàn gia và Mộ gia là đối thủ còn Lăng gia và Âu Dương gia là trung lập không nghiêng về bên nào.

“Có lẽ, thế trung lập đó sẽ sớm biến mất thôi. Các thế lực trong thủ đô sẽ một lần nữa thay đổi đi!” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đầy ẩn ý nhìn đám Tôn Ngao Vũ đang ngẩn ngơ trước mặt, cô bắt đầu nói tiếp: “Hiện tại là mặt thế, tôi nghĩ sẽ có những kẻ không biết an phận mà bắt đầu rục rịch muốn làm chủ căn cứ cũng không ít đâu. Mặt thế cường giả vì tôn, có thực lực thì có quyền lực.”

Tôn Ngao Vũ cùng Hạ Khải Hi nhíu mày chìm vào trầm tư suy nghĩ, Hạ Băng Linh thì nhàm chán ngã người dựa vào tường bắt đầu nhắm mắt tu luyện dị năng của mình, dù sao cô cũng không hứng thú với mấy chuyện tranh chấp quyền lực trong thủ đô. Hải Siêu lúc này đã đứng lên muốn đi canh gác đề phòng tang thi xông tới, hần làm như không nghe thấy gì mà im lặng nhìn mũi, mũi nhìn chân. Về phần Mộ Lăng Huyền thì chỉ cười nhạt rồi để Hàn Thiên Nguyệt ngồi dựa vào tường nghỉ ngơi còn bản thân thì bắt đầu nhắm mắt, cuộc họp của cả đám cuối cùng tan rã trong câu cuối cùng của Hàn Thiên Nguyệt.

Đúng vậy, hiện tại đã là mặt thế. Không còn cái thời luật pháp, chính phủ ngự trị nữa, thực lực mới là thứ quan trọng nhất. Không ai biết ngày mai mình có còn sống không hay là đã chết dưới móng vuốt của tang thi, bản chất xấu xí nhất của con người cũng bắt đầu lộ ra hết rồi.

Một đêm mỗi người một tâm trạng mà bắt đầu chìm vào giấc ngủ, lâu lâu bên ngoài lại vọng lại tiếng tang thi đang gào thét ở xa khiến cho đám người không ai dám chìm sâu vào giấc ngủ, cứ như thế cho đến rạng sáng ngày hôm sau.

Tôn Ngao Vũ cùng Hải Siêu đi thu thập vài can xăng, còn hai anh em họ Hạ cùng Lăng Mị Nhi thì bắt đầu gom chút vật tư trong cửa hàng lại rồi chuyển lên xe, hai người Hàn Thiên Nguyệt và Mộ Lăng Huyền thì đứng canh gác xung quanh, tránh cho bỗng dưng có tang thi tập kích. Bên nhóm người cùng đi với Lăng Mị Nhi bên kia cũng bắt đầu gom những thứ có thể ăn và uống được lên xe, xe của bọn họ là một chiếc xe buýt chuyên đưa đón học sinh của một trường cấp 3 trong thành phố HC.

Tần Mỹ núp một bên nhìn lên Mộ Lăng Huyền đang nói chuyện với Hàn Thiên Nguyệt đứng ở ngoài trạm xăng, ánh mắt khi nhìn Mộ Lăng Huyền là một dạng si mê còn khi chuyển sang trên người Hàn Thiên Nguyệt là căm hận, ghen tị tràn đầy trong mắt.

Ở phía trước cả hai người đều “nhìn” thấy ánh mắt của Tần Mỹ mà giật giật khoé miệng. Hàn Thiên Nguyệt liếc Mộ Lăng Huyền đứng bên cạnh mà hừ lạnh phun ra một câu: “Yêu nghiệt!”, Mộ Lăng Huyền thì tràn đầy bất đắc dĩ thờ dãi tiếp tục im lặng nghe con hồ nhỏ nhà mình mắng chửi mà trong lòng đã nhớ kĩ Tần Mỹ. Vì cái ánh mắt chết tiệt của cô ta mà hần mới bị Hàn Thiên Nguyệt mắng oan uổng, món nợ này hần không tính thì tuyệt đối theo họ Hàn luôn! (t/g:đai ca đây là muốn theo vợ về nhà ở rê hả? MLH nhưong mày người có ý kiến? t/gách. không có gì, tiếp tục...)

“Em nói thủ đô sau này là do Sở gia cùng Âu Dương gia làm chủ, Hàn gia, Lăng gia bị diệt còn Mộ gia bị ép rời khỏi thủ đô?” Mộ Lăng Huyền nhíu mày hỏi.

“Ừ, đều là do nữ chủ Nhã Vi cùng đàn hậu cung của cô ta làm ra cả. Một đám đàn ông chia sẽ một đứa con gái, bản chết đi được.” Hàn Thiên Nguyệt khoanh tay dựa vào tường nói đầy khinh bỉ.

“Ừ, đúng là bản thật. Cô ta đây là muốn làm nhất thê đa phu của nữ tôn à?!”

“Có lẽ là vậy đi. Nhưng một nữ nhân bị một đám đàn ông đè thì chả khác nào một con điểm, mà điểm này còn lập bàn thờ nữa kia.” Hàn Thiên Nguyệt cười nhạt đầy chán ghét nói.

“Có tất cả bao nhiêu nam nhân?” Mộ Lăng Huyền tò mò hỏi.

“Àn, có tất cả là năm. Sở Phi, Âu Dương Viêm, Mạc Lâm, Khả Phong, Ngô Phàm, mỗi người đều có tư chất rất tốt và thực lực cao.”

“Vậy thì cứ xử lý từng cái một đi. Dù sao chúng ta cũng có trò đề tiêu khiến ở thế giới mặt thế này, chúng ta cũng không biết khi nào phong ấn thực lực bị phá bỏ nên cứ tận dụng đám nam nữ chủ này để làm xiềng đi!” Mộ Lăng Huyền dịu dàng đưa tay cầm lấy tóc của Hàn Thiên Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve. Àn, thật mềm và thơm nha.

“Ừ, dù sao cũng đang nhàm chán. Mà anh định đối đầu trực tiếp với họ ở thủ đô à?” Hàn Thiên Nguyệt cũng mặc kệ cái tên biến thái đang cầm tóc mình mà chơi đùa bên cạnh, hỏi.

“Không, nếu bọn họ thích căn cứ thủ đô thì cứ cho bọn họ đi. Chúng ta đi nơi khác lập căn cứ vững chắc hơn, dù sao thì trong thủ đô cũng có rất nhiều gia

tộc cổ vũ hay những gia tộc lâu đời muốn lên nắm quyền căn cứ lớn nhất nước.Cứ cho chúng tự đấu đá lẫn nhau đi.”

“Đi nơi khác?Bây giờ muốn lập căn cứ mới hơi khó khăn.”

“Em quên là anh đã tới đây nhiều năm rồi sao?Nơi dựng căn cứ anh đã cho xây xong rồi,ở Tây Nam có địa hình cao hơn mực nước biển,dưới lòng đất là một phòng thí nghiệm.Hiện tại có Bạch Y ở đó coi giữ.”

“Sặc,ngay cả Bạch Y anh cũng gọi ra rồi!!!”Hàn Thiên Nguyệt giật giật khoé miệng.Cái tên Bạch Y kia của Mộ Lăng Huyền cô biết nha,tên đó cũng hớ Ly Dạ nhà cô cũng không ít đâu.Tên nào dám chọc vào cái vảy rồng nhà hần thì cũng tự xác định số phận của mình là vừa.

Nhắc tới mới nói,Hắc Bạch Y là hai con long sinh đôi khế ước thú của Mộ Lăng Huyền.Cô nghe nói bọn chúng nguyên bản là song sinh hắc bạch xà nhưng nhờ cái có tên chủ nhân biến thái họ Phong tên Huyền này mà chiếm được huyết mạch của thần thú thượng cổ,trực tiếp kích phát huyết mạch tiến hoá thành long.

Hắc Y thì coi như khá đơn thuần dễ bảo nhưng cái tên Bạch Y kia thì chuẩn xác là một con xác rồng hồn hồ ly,tuyệt đối thích hồ người à không hổ thú không đèn mạng.Điển hình là tên Ly Dạ nhà cô đây,Hàn Thiên Nguyệt thờ dài ngoa ngắn,cô may là Bạch Y từ trước tới giờ chưa từng hớ người mà toàn nhắm vào khế ước thú mà hớ thôi!

“Lúc trước là phiền chán mấy cái thế lực ở thủ đô nên anh nghĩ vẫn là tạo bầu trời riêng cho Mộ gia.Em cũng biết là thần như chúng ta thì cái vấn đề ham muốn tranh giành quyền lực này nó đều rất nhạt và hầu như là chán ghét với nó,anh cũng không nghĩ tới là em cũng bị đưa tới đây.”Mộ Lăng Huyền thờ dài giải thích.

“Chắc,khi đi nhớ gọi cho em biết luôn.Hàn gia cũng không thể bị diệt như trong sách được,thà đưa họ tới nơi an toàn rồi chúng ta cùng nữ chủ chơi với nhau còn tốt hơn để họ ở lại vùng bùn không đáy.”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười lấy tay chọt chọt eo của Mộ Lăng Huyền.

Mộ Lăng Huyền chộp lấy cái tay đang chọt chọt eo của mình mà cảm thật chặt tránh để cô rút tay về rồi trong mắt xẹt qua một tia sát ý,nói: “Ừ,đã đi thì cả hai chúng ta cùng đi.Nếu Nhã Vi cùng đám hậu cung của cô ta dám động vào chúng ta thì anh cũng sẽ cho cô ta biết sống không bằng chết là như thế nào!”

“Nè nè,cô ta là con mồi của em.Không cho anh động vào!”

“Được,cô ta là của em.”Mộ Lăng Huyền đầy cung chịu nhìn Hàn Thiên Nguyệt.Hần cuối cùng cũng hiểu được cảm giác khi cha hần cung chiều mẫu thân đại nhân nhà hần rồi,rất không tệ.

“Anh đã truyền âm cho Hắc Y,thông báo cho Hần gia cùng Lăng gia rồi.Đội chúng ta trở về là có thể xuất phát đi Tây Nam căn cứ!”

“Ừ,đi càng sớm càng tốt.Không bao lâu nữa sẽ có một đợt mưa,tang thi lại tiến hoá,thực vật cùng động vật biến dị cũng xuất hiện,lúc đó đi sẽ hơi khó khăn.”Hàn Thiên Nguyệt gật đầu tán thành.

Khi hai người đang nói chuyện thì Hạ Băng Linh gọi lên xe,bắt đầu xuất phát đi căn cứ N.Lăng Mị Nhi lúc này cũng leo lên xe của Hàn Thiên Nguyệt và ngồi ngay bên cạnh Hạ Băng Linh,còn về phần đám người kia thì cô trực tiếp không nhìn,dù sao thì bọn họ cũng do Lăng Mị Nhi cô cứu được và cùng chạy tới đây,hiện tại cô đã không còn chức trách gì với bọn họ cả.Từ chỗ này tới căn cứ N chỉ khoảng 2 giờ chạy xe nên nguy hiểm không có nhiều như trong thành phố.

Tần Mỹ khi thấy Lăng Mị Nhi leo lên xe của nhóm người Mộ Lăng Huyền mà tức đến mức muốn cắn nát răng nanh.Tần Mỹ cùng Lăng Mị Nhi vốn là bạn cùng lớp nhưng tính cách không hợp nhau,Tần Mỹ trong lớp luôn chúm mắt Lăng Mị Nhi lúc nào cũng có nhiều nam sinh vây xung quanh,cô ta khắp nơi đều gây khó dễ với Lăng Mị Nhi nhưng Lăng Mị Nhi chưa bao giờ xem cô ta vào trong mắt mà chỉ thờ ơ cho qua.Khi mặt thể mới đến là đứng giờ vào học buổi sáng,trong trường có vài bạn học từ kí túc xá biến thành tang thi ăn thịt người,mọi thứ trở nên hỗn loạn cả lên.Lăng Mị Nhi lúc này lại dẫn đầu đi đập nát đầu tang thi rồi dùng các nam sinh dẫn các bạn còn lại trong lớp chạy ra ngoài,bọn họ một đường chạy khỏi trường thì chỉ còn lại năm người,vừa lúc bắt gặp chiếc xe buýt dòng học sinh có chủ tài xế và cặp vợ chồng và con gái kia vì vậy mà một đường chạy được tới nơi này.Bọn họ cũng không biết tình hình bên ngoài nên đã ở trạm xăng này vài ngày vừa lúc gặp được nhóm Hàn Thiên Nguyệt chạy tới.

Tần Mỹ nhìn chằm chằm chiếc xe được cải tạo phía trước mà vận vẹo,cô ta đáng lẽ nên được ngồi trên chiếc xe chắc chắn đó chứ không phải là Lăng Mị Nhi.Đám người trong xe nhìn về mặt của Tần Mỹ đầy vận vẹo xấu xí vì tức giận mà lắc đầu ngoa ngắn,trong xe ai cũng là người từng trải nên biết được ai không nên trêu chọc,ba nam sinh cùng lớp của Tần Mỹ khi thấy cô ta có biểu hiện như vậy lập tức nhú mày rồi bắt đầu nhích ra xa.Tần Mỹ vì sự ghen ghét cùng thù hận che mờ mắt mà lúc này không phát hiện ra biểu cảm khác thường của mọi người trong xe khi nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Căn cứ N

Sau hơn 2 giờ chạy xe,đám người đã chạy tới trước cổng căn cứ N.Hiện tại trước cổng có một hàng xe dài đang xếp hàng chờ kiểm tra để được vào căn

cứ,có một số người không có xe mà đi bộ thì đang xếp hàng ở cổng nhỏ bên cạnh để chờ kiểm tra.

Trên mặt những người đó bây giờ đều đầy một nỗi thất vọng,người thì gầy đi một rất nhiều vì thiếu cái ăn,người mặc những bộ quần áo dính đầy bụi đất cùng máu đen hôi thối của tang thi đầy chật vật.Mặc kệ lúc trước là người có địa vị cao như thế nào trong xã hội,lúc này đây tất cả chỉ còn là phù du mà thôi.

“Xem ra phải chờ khá lâu mới tới lượt chúng ta.Mọi người ăn chút đồ đi.”Tôn Ngạo Vũ lên tiếng đánh tan sự im lặng trong xe.

Lúc này,Hàn Thiên Nguyệt lấy ba lô đựng bánh mì ngọt mà họ thu được trong cửa hàng gần trạm xăng vừa rồi ra chia cho mỗi người một cái.Mọi người trong xe nhận lấy phần của mình rồi bắt đầu vừa ăn vừa chờ cho đến lượt xe mình.

Kiểm tra cũng rất nhanh đến lượt xe của bọn họ vì vậy tất cả xuống xe và nộp lên 1/3 vật tư mà mình có được làm phí vào căn cứ.Mọi người được đưa một tờ giấy để ghi họ tên,tuổi và có phải dị năng hay không,dị năng là gì.Binh lính đó giải thích nếu có dị năng thì sẽ được giảm giá như thuê phòng ở hay các đãi ngộ trong căn cứ rất nhiều.

Vì trước đó ở trên xe đã nhất trí là chỉ để lộ ra một dị năng nên mọi người cùng đi vào,riêng Lăng Mị Nhi là người thường nên không cần ghi gì ngoài tên và tuổi cả.Khi nộp giấy cho người phụ trách thì tất cả đều đi vào phòng cách ly để quan sát 6 giờ xem có bị nhiễm bệnh độc không.

Người phụ trách nhìn sắp giấy trong tay mình mà chầy mò hồi hộp,nguyên một nhóm có 7 người hết 6 người là dị năng giả,con bà nó từ bao giờ dị năng giả như rau cải ngoài chợ vậy?!Có cần khùng bố vậy không???

“Làm gì mà đứng đực ở đó,còn không mau làm việc đi!”Một giọng nói đầy nghiêm khắc vang lên.

Người phụ trách giật bắn mình quay lại chào nam trung niên ở phía sau:“Tô đội trưởng,anh xem cái này!”Nói rồi đưa xấp giấy đăng kí cho Tô Minh rồi chạy đi mất.

Tô Minh nhú mày cảm tập giấy đăng kí lên nhìn,không nhìn thì thôi chứ nhìn rồi lập tức trợn tròn mắt,trong xấp giấy có vài cái tên mà những ai ở thủ đô không ai không biết.Tô Minh lập tức giao lại công việc cho cấp dưới liền ba chân bốn cẳng chạy tới văn phòng của trưởng căn cứ báo cáo việc này,bọn hần nếu có chuyện gì chậm trễ làm mấy vị tôn thần này khó chịu thì cả hần lẫn trưởng căn cứ cũng kham không nổi lửa giận của các đại gia tộc ở thủ đô a~,thật là không cho bộ xương già của hần sống mà!!!

Nói về nhóm Mộ Lăng Huyền đang ở phòng cách ly cũng không hề hay biết gì về chuyện này mà cứ ngồi nghỉ ngơi suốt 6 giờ,sau khi ra khỏi phòng cách ly liền đi thuê một căn nhà ở tạm qua đêm,dù sao bọn họ cũng cần tìm kiếm chút thông tin cùng nghỉ ngơi nên tạm thời chưa rời đi.Cuối cùng cả nhóm thuê được một căn nhà nhỏ có ba phòng ngủ và một nhà bếp nối liền với phòng khách với giá là năm gói mì và hai chai nước 1 lít,cũng coi như không tệ.

Nhóm Hàn Thiên Nguyệt sau khi tắm rửa thay bộ đồ sạch sẽ liền ăn chút mì nóng hổi.Dĩ nhiên nước là do bạn Hi của chúng ta công hiến ra.

“Oa,thật thoải mái quá đi!Mấy ngày rồi mới được tắm rửa sạch sẽ như vậy”Hạ Băng Linh sau khi ăn xong ly mì liền ngã người ra nằm đè lên đùi anh trai mình mà cảm khái.

“Con heo kia,bỏ xuống khỏi chân anh mày ngay.Nặng chết được!”Hạ Khải Hi nhú mày lấy tay đẩy đầu Hạ Băng Linh ra.

“Hừ,ích gì cái gì chứ!Không phải Vũ ca suốt ngày nằm trên người anh sao hả!”Nói xong Hạ Băng Linh lập tức lôi kéo Lăng Mị Nhi vừa ăn xong chèo về phòng đóng cửa lại,cô còn chưa muốn chết dưới tay anh trai đâu nha!

Lúc này,đám người còn trong phòng liền nhìn hai người Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi với ánh mắt ý vị thâm trường khiến cho mặt của Hạ Khải Hi ngày càng đen,Tôn Ngạo Vũ thì trực tiếp đem đầu chôn vào trong ly mì của mình mà không dám nhìn mặt của Hạ Khải Hi lúc này.

“Khụ,Huyền.Vào phòng,em có chuyện muốn nói với anh”Hàn Thiên Nguyệt ho khan lôi kéo Mộ Lăng Huyền trốn vào phòng đóng cửa lại rồi vào không gian căn khôn.

“À,tôi đi dạo căn cứ xem có tìm hiểu thêm chút thông tin gì không!”Hải Siêu cũng lập tức bỏ chạy ra cửa như có quỷ đuổi theo phía sau.Hần vừa rồi tuyệt đối sẽ không nghe thấy gì cả,tuyệt đối không có a!!!

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Tôn Ngạo Vũ cùng Hạ Khải Hi đang đen mặt.

“Hi...”Tôn Ngạo Vũ rụt rè lên tiếng gọi.

“Câm miệng!!!”Hạ Khải Hi trực tiếp bạo phát,quát một tiếng rồi xoay người vào phòng đóng sập cửa lại bỏ một mình Tôn Ngạo Vũ đứng bơ vơ trong phòng khách,khoẻ miệng Tôn Ngạo Vũ khẽ nhếch lên một chút rồi lập tức tông cửa chạy vào phòng khoá cửa lại,còn chuyện gì trong phòng thì chỉ có hai người họ biết.(khụ và cả tác giả cũng biết ^-^)

Bên này,sau khi Hàn Thiên Nguyệt kéo Mộ Lăng Huyền vào không gian liền diễn ra một cuộc nói chuyện bí mật chỉ có hai người biết,à không còn hai con mèo Salem và Ru nữa!.Đợi tới khi hai người ra ngoài đã là một giờ sau.

Hàn Thiên Nguyệt đứng lúc này nghe được truyền âm của Ly Dạ thông báo nữ chủ đã gặp được đoàn người Sở Phi sớm hơn dự định,nếu không có gì bất ngờ thì sáng sớm mai đoàn người của nữ chủ sẽ tới căn cứ N.Ngoài ra,nữ chủ còn bắt ngờ cứu được một nam nhân tên Âu Dương Viêm riêng Vu Thương Ly thì đã chết trong khi bảo vệ nữ chủ lúc bị nhóm tang thi ở cửa hàng tiện lợi trong khu phố tấn công.Lúc này đây,Hàn Thiên Nguyệt thật sự

cảm khái đúng là số phận nam phụ có khác, chết cũng là chết vì bảo vệ nữ chủ. Cô bỗng nhiên nhớ tới còn cái bàn tay vàng còn trong chỗ giao dịch của căn cứ, vẫn là đi lấy trước khi nữ chủ tới căn cứ a~.

Hàn Thiên Nguyệt nghĩ liền làm, cô tìm Hạ Băng Linh cùng Lăng Mị Nhi đi dạo căn cứ với mình còn Mộ Lăng Huyền trực tiếp bị ném lại trong không gian để luyện chế chút phù cấp thấp cùng trận bàn phòng ngự, làm nô dịch cho vợ tương lai cũng là một điều hạnh phúc a~. Ba người đi dạo một lượt căn cứ thì đi tới khu giao dịch, trong đó chẳng khác gì khu chợ trước mặt thể bầy bán đủ thứ nhưng khác biệt là không hề có đồ ăn mà chỉ có vài thứ linh tinh như trang sức, đồ cổ, v.v.

Những người bày bán trên khuôn mặt gầy teo đang cố gắng lôi kéo người đi đường để trao đổi lấy chút đồ ăn. Hàn Thiên Nguyệt dựa theo kí ức của nguyên chủ mà đi tới bên cạnh một cái quầy dưới đất bày đủ thứ trang sức, nào là vòng tay khảm kim cương, nhẫn vàng, kẹp tóc đính ruby..., chủ nhân của quầy này là một phụ nữ trung niên, có lẽ trước mặt thể là một quý bà trong giới thượng lưu nhưng hiện tại đã lưu lạc đến mức phải bày đồ trao đổi đồ ăn. Người phụ nữ nhìn thấy nhóm Hàn Thiên Nguyệt đi tới lập tức đổi mắt loé lên rồi niềm nở chào hàng: “Các vị tiểu thư xinh đẹp này, tôi có rất nhiều trang sức xinh đẹp rất hợp với các vị tiểu thư, xin mời xem thử.”

“Ồ, đều nhìn rất đẹp, tiếc là đang mặt thể cũng chẳng có tác dụng gì ngoài đẹp mắt!” Hạ Băng Linh cầm lên một chiếc kẹp đính ruby đỏ nhìn rất đẹp.

“Ừm, trước mặt thể thì rất quý nhưng hiện tại thì chẳng khác gì đá cuội bên đường.” Lăng Mị Nhi cũng cầm lên một chiếc lắc đính kim cương đen nói tiếp.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn hai cô nàng miệng thì nói ghét bỏ mà hai con mắt sắp làm đèn pha ô tô mà dờ khóc dờ cười. Cô đưa mắt nhìn một lượt liền nhìn thấy một chiếc nhẫn màu đen hoa văn cổ không có gì nổi bật cho lắm so với đồng trang sức đá quý lấp lánh bị ném ở một góc liền mỉm cười.

“Giá như thế nào vậy?”

“A, hai gói mỳ... không một gói mỳ thôi cũng được tùy các tiểu thư chọn.” người phụ nữ nói hai gói mỳ thì thấy Hàn Thiên Nguyệt khẽ nhủ mày liền chỉnh lại là một gói mỳ. Bà đã nhiều ngày chưa ăn gì rồi, dù sao đồng trang sức này giờ chẳng có tác dụng gì.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn ánh mắt run sợ của người phụ nữ liền cúi người cầm lấy cái nhẫn đen trong góc, nói: “Cái kẹp cùng lắc tay cùng chiếc nhẫn này, hai gói mỳ.”

“Được được. Ba vị tiểu thư nếu thích thêm gì cứ lấy a~” Người phụ nữ liền vui vẻ, gấp gáp nói như sợ Hàn Thiên Nguyệt đổi ý.

Hàn Thiên Nguyệt lúc này liếc qua một lượt đồng trang sức bày ra liền dừng lại ở vòng tay màu trắng có khảm văn nhìn qua rất bình thường kia liền nhíu mày cầm lên xem, cô dùng thần thức quét qua thì khoé miệng liền cong lên, thật sự là rất may mắn nga~.

“Thêm chiếc vòng này nữa. Mị Nhi trả ba gói mỳ cho bà ấy đi.” Hàn Thiên Nguyệt cầm chiếc vòng mân mê đầy thú vị.

Lăng Mị Nhi cầm lấy ba gói mỳ từ trong ba lô đưa cho người phụ nữ rồi đi theo Hàn Thiên Nguyệt cùng Hạ Băng Linh rời đi. Ba người cứ thế dạo hết căn cứ thì trở về vừa lúc trời tối, vừa vào thì thấy Hải Siêu đã trở về.

Hàn Thiên Nguyệt vào phòng giả như gọi Mộ Lăng Huyền ra nhưng thực chất là trực tiếp túm người nào đó đang tu luyện ra khỏi không gian rồi lôi ra khỏi phòng. Hạ Băng Linh cũng đi gọi hai người Tôn Ngao Vũ và Hạ Khải Hi ra phòng khách.

Khi tất cả đã có mặt đầy đủ, Hải Siêu lập tức nói hết những thông tin mà mình có được khi đi ra ngoài. Thì ra là chuyện thủ đô sau mặt thể một ngày đã lập nên căn cứ vững chắc do Hàn, Mộ, Sở, Âu Dương cùng Lăng gia đứng đầu. Sở gia trực tiếp trở mặt với Hàn gia, bắt đầu thu nạp dị năng giả về dưới trướng, băng vào thủ đoạn cổ vũ lâu đời của gia tộc mà trực tiếp trở thành một trong các thế lực ở căn cứ thủ đô. Mà những thông tin này là do trưởng căn cứ N tự mình cung cấp, trưởng căn cứ lúc trước là thủ hạ của Hàn lão nên khi biết cháu gái cung của Hàn lão đến thì lập tức cung cấp những thông tin gần nhất từ thủ đô cho cô.

“Nguyệt tỷ, Sở gia có lẽ muốn đợi cho Sở Phi trở về mới bắt đầu xé rách mặt với các gia tộc khác. Chúng ta phải làm sao đây?” Lăng Mị Nhi nhíu mày lo lắng nói. Cô dù sao kiếp trước khi về thủ đô thì vừa lúc Sở Phi cùng Nhã Vi cũng về trước vài ngày nhưng Hàn gia sau đó liền bị diệt, Mộ gia sau hai tuần thì rời khỏi căn cứ, cô theo anh trai thì biết được là do Sở gia động tay động chân. Lúc này khi trùng sinh trở lại, cô tuyệt đối không cho bọn họ toại nguyện.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể đi trước một bước hồi thủ đô dàn xếp mọi chuyện. Ngày mai chúng ta đi, trước đó gặp trưởng căn cứ N trước đã” Hàn Thiên Nguyệt cũng biết chuyện này, cô dù sao cũng vừa đọc hết quyển tiểu thuyết mặt thể, những kế hoạch thâm tócm của Sở gia cùng Nhã Vi làm sao cô lại không biết chứ?! Trước mắt phải đưa Hàn, Mộ cùng Lăng gia ra khỏi thủ đô trước rồi từ từ tính sổ với bọn nữ chủ sau.

Cô chỉ biết ai đối tốt với mình thì cô sẽ đối tốt lại gấp trăm lần nhưng nếu dám có ý đồ với cô thì cũng đừng trách cô lãnh huyết vô tình. Những người Hàn gia kia cô cũng đã nhận định là người nhà của mình thì tất nhiên sẽ không để họ xảy ra bất cứ chuyện gì. Mộ gia thì có Mộ Lăng Huyền còn Lăng gia có Lăng Mị Nhi, dù là đối với Mị Nhi mới quen cô không có niềm tin mười trên mười nhưng cũng đã tin bảy tám phần là có thành ý muốn đi theo mình nên việc di chuyển tổng thêm một Lăng gia vào cũng không vấn đề gì. Dù sao Lăng gia cũng là một gia tộc quân đội dù không lâu đời và thế lực bằng Hàn, Mộ nhưng cũng rất có thực lực.

“Được, vậy thì tối nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt. Sáng sớm mai lập tức lên đường.” Mộ Lăng Huyền gật đầu đồng ý với ý kiến của Hàn Thiên Nguyệt.

“Rồi!” Tất cả cùng đồng thanh rồi lục tục trở về phòng của mình nghỉ ngơi dù là mới bảy tám giờ tối.

Bên này Hàn Thiên Nguyệt kéo Mộ Lăng Huyền vào phòng đóng cửa lại liền tiến vào không gian. Cả hai người ngồi trong phòng khách biệt thự, Hàn

Thiên Nguyệt liền ném một cái vòng tay trắng có khắc văn cho Mộ Lăng Huyền đang ngồi đối diện,nói:“Xem thử đi!”

“...”Mộ Lăng Huyền cầm cái vòng trắng khắc văn lập tức nhíu mày.Thứ mà hắn đang cầm trong tay nếu đã là thần thì tuyệt đối sẽ biết chiếc vòng nhìn qua có vẻ đơn giản này là thứ mà bất cứ một vị thần nào cũng muốn có được nó và nhất là đám Ma thần tộc,một vòng tay chứa hỗn độn lực đủ để tạo thành một tiểu vị diện trung cấp của riêng mình.

Trong thần giới không phải bất cứ một vị thần nào cũng có thể giới của riêng mình,chỉ có những vị thần đạt được sự chấp nhận của hỗn độn lực trong vũ trụ mới có khả năng sáng tạo ra thế giới của mình,thế giới đó sẽ là một phần sức mạnh của thần.Mà muốn có sự chấp nhận đó phải trải qua rất nhiều đau đớn,nhiều nhất là cả thần hồn cũng bị tan biến thành cát bụi vũ trụ,tỉ lệ người có thể đạt được chấp nhận của hỗn độn lực chỉ có tỉ lệ không phải một phần trăm triệu tỉ mới có một.Hiện tại ở thần giới lần,yêu giới,quỷ giới chỉ có vài người có thể giới của riêng mình.Thần giới có tứ đại Thần vương cùng hai vị thần là hắc và Hắc Thiên Nguyệt,thủ giới có Long thần và Phượng thần,quỷ giới có Quỷ thần.Mà hiện tại trong tay của hắn lại là một chiếc vòng chứa sức mạnh hỗn độn tạo thế giới mà gần như hàng trăm tỉ năm qua chưa từng xuất hiện qua,cái này có thể coi là vận cứt chó không?!

“Em định làm gì với nó?”Mộ Lăng Huyền đem chiếc vòng đặt lại trên bàn nhìn Hắc Thiên Nguyệt.

“Chưa biết,dù sao thứ này cũng không thể để cho ma thần tộc biết được.Hiện tại do thần giới chúng ta nắm lợi thế nhưng nếu để chúng có được nó thì không biết được.Chờ khi trở về thần giới hỏi mấy lão già xem sao,thứ này cũng không thể để cho người phạm có được nếu không sẽ có trên huyết chiến giữa các giới một lần nữa,còn chưa kể làm kinh động tới các vị Chí tôn cao thượng kia.”

“Ừ,em cứ giữ nó trong nhẫn gia huy đi.Khi trở về rồi tính.”

“Hajz,nếu tính từ lần cuối xảy ra cuộc chiến ma thần tộc đến nay cũng vài trăm triệu năm rồi.E là không lâu nữa đâu,em cũng thật không hiểu rốt cuộc chín vị Chí tôn đang nghĩ gì,vì sao không trực tiếp diệt Ma thần nhất tộc triệt để mà cứ để chúng còn tàn dư bỏ chạy.Cứ vài tỉ năm lại có một cuộc chiến lớn khiến nhiều cao thủ ngã xuống như vậy!”Hắc Thiên Nguyệt chán nản thu chiếc vòng rồi ngã người ra ghế nhìn trần nhà.

“Chuyện gì tới thì sẽ tới thôi,chúng ta cũng sẽ không bao giờ hiểu được ý định của họ.Đi nghỉ ngơi đi ngày mai còn đi sớm.”Mộ Lăng Huyền khẽ cười rồi đứng dậy đi lên phòng tu luyện.Hắc Thiên Nguyệt cũng theo sau đi tu luyện.

Không lâu về sau,cả hai mới biết được chuyện haingười nói hôm nay về các Chí tôn cũng có lời giải về ý định của họ,càng là không ngờ tới sẽ một lúc gặp tới hai người cao cao tại thượng giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Khả Phong

Sáng sớm hôm sau,trước cổng bắc căn cứ N.

“Chú Dương,làm phiền chú giúp bọn cháu làm như vậy nhé!”Hắc Thiên Nguyệt mỉm cười lễ phép nói với một người đàn ông trung niên tầm 50,60 tuổi trước mặt,đó là chính là trưởng căn cứ N,Dương Khải.

“Cháu đừng lo,chuyện gì chứ chuyện này chú sẽ cố gắng hết sức.Khi về tới thủ đô cho chú gửi lời tới ông của cháu và đi đường cẩn thận đó!”Dương Khải đẩy tiễn từ đạn dò Hắc Thiên Nguyệt.

“Vâng,cháu biết rồi.Vậy bọn cháu xin phép đi trước.”Nói rồi cô xoay người leo lên xe,xe lập tức khởi động chạy ra khỏi cổng căn cứ.

“Đó thật là con bé Hắc Thiên Nguyệt,cháu gái cưng của Hắc lão sao,căn cứ trưởng?”Tô Minh ở phía sau lúc này đầy tò mò hỏi.

“Ừ,con bé thay đổi rất lớn.Hiện tại càng giống mẹ của nó khi xưa đi,rất quyết đoán,tự lập.”Dương Khải thờ dãi quay lại nhìn Tô Minh nói tiếp:“Ông đi công phía nam chờ xem có nhóm người nào có tên Sở Phi,Nhã Vi,Âu Dương Viêm cùng nhau thì lập tức tới thông báo cho tôi biết.”

“Vâng,tôi biết rồi căn cứ trưởng.”Tô Minh lập tức lĩnh lệnh đi công phía nam dò hỏi.

...

Nhóm Hắc Thiên Nguyệt sau khi rời khỏi căn cứ N liền lập tức phá hủy cây cầu duy nhất từ căn cứ N đi tới thủ đô,nhằm cản bước chân của nhóm nữ chủ.Cả bọn theo đường mà Hạ Băng Linh nói,chạy một đường hướng tới thủ đô mà đi.Vì đường sau khi mạt thế cũng bị phá hủy một phần nên thời gian tốn khá nhiều,còn chưa nói tới bị tang thi đàn tấn công,nhóm Hắc Thiên Nguyệt vì nắm chặt thời gian mà trừ khi dừng lại tiếp tế xăng cùng chém tang thi thì dọn đường thì trực tiếp bỏ qua các căn cứ lớn nhỏ trên đường.

Khi vừa rời khỏi căn cứ N,Hắc Thiên Nguyệt đã đưa chiếc nhẫn đen bàn tay vàng của nữ chủ cho Lăng Mị Nhi.Cô đã kiểm tra thử trong nhẫn thì phát hiện chỉ có người có song linh cân bằng hỏa mới có khả năng mở ra truyền thừa trong đó,trùng hợp thay Lăng Mị Nhi lại hoàn toàn thích hợp với điều kiện trên,cô trực tiếp ném chiếc nhẫn cho Mị Nhi để cô bé tự tu luyện,dù sao thì ở bên cạnh cô và còn là người muốn giết nữ chủ thì phải có một chút

bản sự,huống chi cô cũng rất thích tính cách của Mị Nhi.

Nhìn chung tư chất của Mị Nhi rất không tệ,sau khi dùng tẩy tẩy đan của cô thì trong vòng bốn ngày đã thành công đột phá lên luyện khí tầng 3 vì thường tiến vào không gian truyền thừa có độ chênh lệch thời gian với bên ngoài của mình tu luyện với linh khí nồng độ cao.Trong bốn ngày này,tang thi đã bắt đầu tiến hoá nên nhóm bọn họ cũng thu hoạch không ít tinh hạch cấp 1.Nhóm Tôn Ngao Vũ vì đó mà dùng tinh hạch tu luyện dị năng,Tôn Ngao Vũ cùng Hải Siêu thành công thăng lên cấp hai sơ kì,hai anh em Hạ Khải Hi,Hạ Băng Linh thì thăng lên cấp 1 hậu kì.Thực lực coi như không sai,cả nhóm trong thời gian bốn ngày này đều bị Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền quăng vào bầy tang thi mà chém giết để ma luyện kinh nghiệm đối chiến với tang thi.

Lúc này,nhóm Hàn Thiên Nguyệt đang đứng trước một thôn nhỏ cách ngoại ô thủ đô không xa.

“Mấy ngày này chạy đi vất vả cho mọi người,hôm nay dọn dẹp tang thi ở trong thôn thì nghỉ ngơi một đêm đi”Hàn Thiên Nguyệt cuối cùng cũng có một chút nhân tính mà cho cả bọn nghỉ một đêm sau bao ngày giết tang thi,ngủ trên xe,ăn lương khô.

Khỏi cần nói cũng biết trừ bỏ Mộ Lăng Huyền ở ngoài,một đám mừng như thấy thần tiên tái thế nhìn Hàn Thiên Nguyệt.Thật sự là bọn họ sắp không chịu nổi nữa rồi,suốt bốn ngày liền không chém tang thi thì cũng tu luyện dị năng,ngủ thì trực tiếp ngủ trên xe,xe thì bọn họ thay phiên nhau lái.Mấy bộ xương già của bọn họ sắp bị nghiền thành bột với hai tên ác ma phi nhân loại kia rồi.Nhờ câu nói kia của Hàn Thiên Nguyệt mà nhóm Tôn Ngao Vũ như uống thuốc cường bạo,lao vào trong thôn chém sạch sẽ bọn tang thi đang lai vãng không một chút nương tay.

“...”Hàn Thiên Nguyệt khoé miệng giựt giựt nhìn mấy kẻ như cần thuốc kích thích kia đang lao vào tang thi mà đại chiến,cô quay sang nhìn Mộ Lăng Huyền mặt không biểu tình bên cạnh khó khăn hỏi:“Bọn họ,bị làm sao vậy?”

“Căn bản là mừng quá hoá điên đi!”Mộ Lăng Huyền mỉm cười rồi dựa vào xe nhìn đám người khí thế hùng lực phía trước đang đánh tang thi.

“Ách,chẳng lẽ bọn họ thấy tang thi nên mừng quá hoá điên?”Hàn Thiên Nguyệt chớp chớp mắt nhìn bọn Tôn Ngao Vũ bên kia.

“Án,có lẽ vậy.”

Nếu để đám Tôn Ngao Vũ nghe được đoạn đối thoại này đảm bảo đồng loạt liều mạng tạo phản.Cái gì mà thấy tang thi mà vui mừng đến hoá điên,vui cái cọng lông chim ấy,bọn họ bắt quá là vui vì sắp được ngủ trên giường,được tắm rửa,được ăn đồ nóng mà không phải lương khô á!Cả đám bọn họ trong suốt bốn ngày qua bị hai cái ác ma đội lốt người kia bức gần như phát điên luôn rồi,động một tí là ném cả đám vào đàn tang thi còn hai người thì nhàn nhả ngồi trên cao mà vừa xem vừa bình luận như đang xem phim hành động 4D.

Vì thôn này không lớn lắm nên năm người Tôn Ngao Vũ chỉ mất hai giờ để thanh lý sạch sẽ tang thi trong thôn.Cả bọn chọn một căn nhà nhỏ hai tầng trong thôn để ở lại qua đêm,mọi người cùng tắm rửa sạch sẽ rồi thay đồ mới do Hàn Thiên Nguyệt cung cấp.Vì sao lại là cung cấp ư,đơn giản là hai ngày trước bọn họ ở một cửa hàng quần áo đủ từ nam đến nữ,trẻ con các loại.Nhóm Tôn Ngao Vũ vì giết tang thi mà trên người thường xuyên dính đầy máu thối thối của tang thi,những bộ đồ mà lúc trước ở thành phố bọn họ thu thập được đều hết sạch nên phải tìm đồ mới để thay,trong khi một đám có mấy tên bị bệnh yêu sạch thành ra mới có cảnh tượng một đám năm người chui đầu đi thu gom mấy bộ quần áo sạch cho mình.Hàn Thiên Nguyệt nhìn một đám trừ Lăng Mị Nhi có không gian truyền thừa ra đều bê cả đồng lớn quần áo mà chất đầy xe mà gân xanh nổi đầy trán,phát tay một cái trực tiếp thu sạch sẽ quần áo trong cửa hàng quần áo vào không gian.Lúc này,cả đám người Tôn Ngao Vũ mới giặt mình và nghĩ là Hàn Thiên Nguyệt có dị năng không gian liền gần như thấy thần mà sùng bái.Dù sao dị năng không gian ở mặt thể cũng rất hữu ích,còn là một dị năng không thể thiếu khi đi ra ngoài thu vật tư a~.

Trở về hiện tại,khi mọi người tắm xong thì Lăng Mị Nhi xuống bếp tìm thấy một chút gạo cùng khí gas nên lấy ra chút lạp xưởng,trứng cùng cà rốt để làm com chiên thập cẩm cho mọi người.Từ khi cô có không gian truyền thừa liền được Hàn Thiên Nguyệt ném cho một đồng vật liệu nấu ăn,hạt giống cùng vài con vật còn sống để nuôi trong không gian,dù sao trừ Mộ Lăng Huyền chịu nấu vì Hàn Thiên Nguyệt ra thì không ai biết nấu ăn cả,riêng Hàn Thiên Nguyệt thì tuyệt đối là lười nên không xuống bếp,vì cái bao tử của mình nên Lăng Mị Nhi đành gánh trách nhiệm làm đầu bếp cho cả đội.

Tôn Ngao Vũ cùng Hải Siêu lúc này đi xung quanh nhà kiểm tra,qua một lúc thì vác một cái gì đó chạy vào trong phòng khách,gào lên.

“Mọi người,xem bọn tôi tìm được gì nè!”Tôn Ngao Vũ tông cửa chạy tới rồi thả thứ vác trên lưng xuống.

Lúc này mọi người ở phòng khách mới nhìn rõ được thì ra thứ Tôn Ngao Vũ vác là một người,còn là người sống nữa kia tiếc là trên người mùi máu tươi rất đậm.

“Tìm thấy ở đâu?”Mộ Lăng Huyền nhú mày,hỏi.

“Ách,ở cái nhà kho phía sau căn nhà này.Tôi thấy có lẽ là đã trốn trong đó từ trước đi,cửa kho bị khoá từ bên ngoài,trên người cũng có vết thương nhưng là vết bị dao chém cùng trúng đạn,dù đã ngừng chảy máu nhưng có lẽ là bị nhiễm trùng nên sốt cao”Tôn Ngao Vũ uống một ngụm nước rồi nói:“Huyền,tính sao với tên này đây?”

Hàn Thiên Nguyệt nhú mày trầm tư,cô thấy cảnh này quen quen.Hình như là trong hậu cung của nữ chủ có một người được nữ chủ cứu ra từ trong nhà kho thì phải.

Trong lúc mọi người đang tìm cách làm sao giải quyết nam nhân đang bất tỉnh,mặt không nhìn thấy ngũ quan kia thì Lăng Mị Nhi bụng mâm com lớn đầy mấy đĩa com thập cẩm thơm ngào ngạt đi ra.

“Xong rồi,mọi người ăn com thôi!”Lăng Mị Nhi vừa đặt mâm com lên bàn ở phòng khách thì mắt lập tức bị vật đen thui bên cạnh ghế sofa kéo đi,khi

nhìn thấy mặt lấm lem của nam nhân trên đất cô lập tức kinh hoàng hô to:“Khả Phong!”

Lúc này,Hàn Thiên Nguyệt lập tức sáng tỏ ý nghĩ trong đầu mình,Mộ Lăng Huyền cũng nhú mày khi nghe tới cái tên này.Tôn Ngao Vũ,Hải Siêu cùng hai anh em họ Hạ lập tức nhìn Lăng Mị Nhi đầy khó hiểu.

“Mị Nhi,em biết tên này hả?”Hạ Băng Linh nhin không được tò mò liền hỏi.

“A,em...em không phải biết lắm!”Lăng Mị Nhi vừa lấy lại bình tĩnh liền lắp bắp nói rồi nhìn về phía Hàn Thiên Nguyệt.

Mộ Lăng Huyền mắt lạnh nhìn cái người nằm trên đất kia,lập tức nâng tay đang chuẩn bị muốn giết Khả Phong thì lập tức bị Hàn Thiên Nguyệt ngăn lại.

“Cứu hấn đi.Có lẽ sẽ hữu ích sau này!”Hàn Thiên Nguyệt liền đứng dậy đi tới nhét một viên thuốc vào miệng Khả Phong sau đó trở về chỗ cầm phần com của mình lên bình thần ăn.

“Nguyệt Nguyệt,chi vậy?”Hạ Băng Linh giật giật khoé miệng,hỏi.

“Cái gì là chi vậy.Viên thuốc đó giúp hấn chữa trị vết thương rất hiệu quả đó,kệ hấn đi,không chết được.Cậu còn không ăn com thì tớ không ngại ăn giùm đâu,tay nghề của Mị Nhi rất tốt nha!”Hàn Thiên Nguyệt nhướng mày nói.

“Ách,ai cần cậu ăn giùm chứ!”Hạ Băng Linh lập tức cầm lấy phần của mình mà ăn.

Mọi người cũng lần lượt mặc kệ kẻ đang nằm trên sàn kia liền cầm lấy phần com của mình mà ăn,bọn họ đã lâu rồi không được ăn đồ nóng a~,còn cái kẻ nào đó bị vứt trên mặt đất thì trực tiếp bị bỏ qua.

Sau khi com nước xong mọi người liền trở về phòng mình,Hải Siêu ở lại vừa gác đêm vừa xem chừng Khải Phong đang bất tỉnh.It nhất thì Hải Siêu vẫn còn nhân tính hơn cái đám vô lương tâm kia mà đem Khải Phong ném lên ghế sofa,bản thân thì bắc ghế gần cửa sổ canh gác.

....

Khả Phong cảm thấy toàn thân không còn chút khí lực,cả cơ thể vừa lạnh vừa đau đớn vì các vết thương trên người.Tới lúc hấn nghĩ mình sắp không xong thì cảm nhận như có ai đó vác mình đi đây xốc nấy,sau đó là mơ mơ hồ hồ có người nhét gì đó vào miệng mình,chốc lát sau thì khả Phong cảm thấy một cổ ấm áp đang chảy khắp cơ thể,các vết thương đang đau đớn cũng lập tức dịu đi,dần dần hấn chìm vào trong hôn mê.Khi mở mắt ra một lần nữa thì thấy xung quanh tối đen,ánh trắng mờ ảo trên cao chiếu vào phòng qua cửa sổ.Khả Phong ánh mắt theo ánh trắng mờ ảo nhìn qua bên bệ cửa sổ liền thấy một thiếu nữ với mái tóc đỏ đang ngồi ngắm nhìn ánh trăng,khuôn mặt xinh đẹp,đôi mắt đen đầy mong lung như đang đắm chìm trong ánh trắng mờ ảo,đôi môi đang ngậm nga một giai điệu thật dễ nghe.Có lẽ cả đời này,hấn sẽ không bao giờ quên được khung cảnh rực rỡ của thiếu nữ tóc đỏ lúc này.Khả Phong nhìn Hạ Băng Linh đến xuất thần khi nào không biết,khi hấn lấy lại tỉnh thần cũng vừa lúc Hạ Băng Linh quay đầu lại nhìn,hai ánh mắt chạm nhau.

“A,ngươi tỉnh rồi!”Hạ Băng Linh đứng dậy đi về phía Khả Phong mỉm cười nói tiếp:“Xem ra thuốc của Nguyệt Nguyệt thật tốt,ngươi còn nửa cái mạng cũng mang về được.Ngươi rất may mắn mới gặp bọn này cứu một mạng đó!”

Khả Phong nhìn Hạ Băng Linh đầy si mê,ân giọng nói thật dễ nghe.Hấn nhìn môi đỏ mọng của Hạ Băng Linh mà thật hận không thể cắn xuống một cái a~.

“Nước...”Khả Phong mở miệng khó khăn nói.

“A,đợi chút tôi đi rót nước cho.”Hạ Băng Linh lập tức chạy vào trong bếp rót ra ly nước rồi mang ra đỡ Khả Phong dậy để hấn uống từng ngụm từng ngụm nước.

Khi cảm thấy cổ họng tốt hơn rồi.Khả Phong định lên tiếng nói chuyện thì đúng lúc này một giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên.

“Linh,cậu đi nghỉ đi.Kế tiếp để tớ canh cho.”

“Nha,Nguyệt Nguyệt.Cậu xuống thật đúng lúc,tên bán sống bán chết này tỉnh rồi nè,cậu lại xem đi.Tớ đi ngủ trước”Hạ Băng Linh vừa thấy Hàn Thiên Nguyệt bước xuống thì lập tức vui vẻ bay thẳng về phía cô mà ôm cánh tay nói.

“Ừ,đi nghỉ đi!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đẩy Hạ Băng Linh lên cầu thang xong quay người đi tới trước mặt Khả Phong ngồi xuống.

Bên này,khi Khả Phong nghe Hạ Băng Linh nói mình là tên bán sống bán chết mà khoé miệng giựt giựt.Cái con mèo nhỏ này cũng rất thú vị,xem ra hấn đại nạn không chết mà con gặp một con mèo khiến hấn tràn đầy hứng thú a~.Vừa lúc ngẩn đầu lên thì thấy Hàn Thiên Nguyệt ngồi xuống đối diện mình liền giật mình,Khả Phong trong lòng liền dâng lên một cảm giác sợ hãi đối với thiếu nữ xinh đẹp này.Hấn cảm giác được áp lực từ trên người thiếu nữ,tuyệt đối là nguy hiểm.

Hàn Thiên Nguyệt im lặng đánh giá nam nhân không nhìn rõ mặt vì lấm lem trước mắt,vừa rồi cô nhìn thấy được ánh mắt của Khả phong khi nhìn Hạ Băng Linh là si mê.Nếu nhân phẩm tên này tốt thì có lẽ cô sẽ tác thành cho hấn đi,chỉ cần không phải yêu thích nữ chủ là được.Dù sao người cứu hấn là bọn cô chứ không phải là nữ chủ giả bạch liên hoa kia,hấn nếu dám làm gì bất lợi cho bọn cô thì tuyệt đối sẽ cho hấn vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này ngay lập tức.

Khả Phong ngồi nhìn một hồi liền không chịu được không khí áp lực mà lên tiếng:“Kia...cô là người cứu tôi phải không?”

“Ừ”

“...”

“Cảm ơn cô đã cứu tôi.”

“Ừ”

“...”Khả Phong thật hết chỗ nói rồi.Chị hai à, chị có thể nói hơn một chữ được hay không a~.

“Kia,cô có gì muốn hỏi tôi sao?”

“Có.Tên,nghề nghiệp,có dị năng hay không?”Hàn Thiên Nguyệt khoanh tay dựa vào ghế nhìn Khả Phong đang rối rắm trước mặt,hỏi.

“Ách,tôi tên Khả Phong.Nghề nghiệp...”Khả Phong không biết nói làm sao,dù gì hần cũng là sát thủ a~.

“Là sát thủ,đúng chứ!”Hàn Thiên Nguyệt nhướn mày khẳng định chứ không phải là hỏi nữa.

“Làm sao cô biết?”Khả Phong lập tức nhủu mày đề phòng.

“Sâu trong mắt trần ngập cổ sát khí nồng nặc chỉ có sát thủ hạng A hay S mới có được.Vết thương trên người lúc đầu có rất nhiều vết chém và vài vết đạn tạo thành,trên tay vẫn luôn nắm chặt thanh chuỷ thủ dù đã bất tỉnh không biết gì.Tôi đoán anh là bị truy sát nên mới trốn vào nhà kho của chủ nhà này,mà chủ nhà lại không biết nên đã đem nhà kho khoá lại từ bên ngoài,vết thương của anh quá nặng và mất máu nhiều nên không thể động được.Nói không sai chứ?!”Hàn Thiên Nguyệt bình tĩnh liệt kê một loạt trong sự trở mắt của Khả Phong.

“Cô...cô rốt cuộc là ai?”Khả Phong lắp bắp hỏi.

“Biết hiện tại thế giới bên ngoài như thế nào không?”Hàn Thiên Nguyệt cười cười nói tiếp:“Là mặt thế,tang thi,dị năng giả.Hiểu rồi chứ?”

“Cái gì,mặt thế?Cô đùa sao?”Khả Phong tròn mắt kinh hãi.Hắn bắt quả bất tỉnh không quá một tuần đi,như thế nào lại mặt thế rồi?

“Tin hay không thì tùy,tiếp theo làm thế nào thì tùy anh lựa chọn.”Hàn Thiên Nguyệt nhún vai,nói.

“...”Khả Phong nhủu mày suy nghĩ một lát thì ngẩn đầu,nói:“Kia,lúc trước từng nghe bạn tôi đọc tiểu thuyết mặt thế nói là sẽ có căn cứ cho người sống sót đúng không?”

“Đúng,gần đây nhất là căn cứ thủ đô.Anh có thể đến đó!”Hàn Thiên Nguyệt gật đầu,nói.

“Các người là tới căn cứ thủ đô?”

“Đúng”

“Dị năng mà cô nói là cái này sao?”Khả Phong giơ bàn tay lên,trong lòng bàn tay lập tức loé lên một ngọn lửa màu xanh.

“Đúng,đó là dị năng hoá biến dị.Rất hiếm có đó!”

“Vậy,tôi có thể theo các người tới đó không.Tôi còn có nghề tay trái là bác sĩ,có thể cho tôi gia nhập được không?”Khả Phong nắm chặt tay chờ đợi câu trả lời của Hàn Thiên Nguyệt,hắn rất muốn đi theo nhóm người này để ở bên cạnh con mèo nhỏ kia,huống chi hắn cảm nhận được nữ nhân này rất mạnh.

“Ồ,sao không nói thẳng ra là coi trọng mỹ nữ nên muốn đi theo để truy vợ đi!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười đầy gian xảo liếc nhìn Khả Phong.

“Ách,kìa.Tôi chưa biết tên cô?”Khả phong sờ sờ mũi đánh sang chủ đề khác.

“Hàn Thiên Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Căn cứ thủ đô.

Sáng sớm hôm sau,nhóm Hàn Thiên Nguyệt lái xe tiến vào căn cứ thủ đô.Chân trước vừa vào chân sau một đám người chạy tới.

Khi nhóm Hàn Thiên Nguyệt đang làm kiểm tra cùng làm giấy chứng nhận thì một đám người chạy tới,trong đó có ông anh họ nhỏ của Hàn Thiên Nguyệt,em gái của Mộ Lăng Huyền,hai anh trai thân ái của Lăng Mị Nhi.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn một tập đoàn chạy tới đón người này mà khoé miệng co giật,thật sự là đầy đủ thế hệ trẻ của cả ba gia tộc trong căn cứ luôn!

“Nguyệt Nguyệt,em không sao chứ?Có chỗ nào bị thương không?”Hàn Liệt Khải vừa nhào về phía Hàn Thiên Nguyệt vừa lo lắng xoay cô qua trái lại qua phải kiểm tra xem có bị sao không khiến cho Hàn Thiên Nguyệt hắc tuyến chảy đầy đầu,Mộ Lăng Huyền trực tiếp phát sát khí muốn giết người,đám người còn lại thì hoá đá kể cả binh lính kiểm tra.

“Anh họ nhỏ,đừng xoay nữa.Em không bị gì hết,chỉ hơi mệt do đi đường thôi!”Hàn Thiên Nguyệt rất khó khăn mới cố kìm chế không một cước đá bay vị anh họ nhỏ này của mình.

Hàn Liệt Khải nghe vậy liền dừng lại quan sát Hàn Thiên Nguyệt từ trên xuống dưới thấy không có vết thương gì mới thở phào nhẹ nhõm.Cô em họ này của mình từ nhỏ đã được cả nhà họ Hàn coi như báu vật nâng niu trên tay sợ vỡ,nó mà bị cái gì thì hẳn không biết mình có còn giữ bình tĩnh nổi không nữa.

“Khụ,bọn em kiểm tra xong rồi.Về thôi,em rất nhớ ông ngoại nha!”Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười nói rồi quay lại gạt đầu với đám Mộ Lăng Huyền và mang theo Hải Siêu,Khải Phong trở về Hàn gia.

Khả Phong dù rất muốn đi theo Hạ Băng Linh nhưng lại ngại anh trai nhà người ta còn ở đó,cũng không dám làm gì xúc động mà chỉ dám cúi đầu theo đuôi anh em nhà họ Hàn trở về nhà.

Hải Siêu thì vẫn bình thản theo sau Hàn Thiên Nguyệt,hắn dù sao cũng đã quyết định theo cô lẫn lộn rồi.

Khi đám Hàn Thiên Nguyệt rời khỏi thì hai anh trai của Lăng Mị Nhi cũng chào hỏi rồi mang em gái cấp tốc về nhà trình diện lão cha của mình,đám Mộ Lăng Huyền cũng lên xe trở về nhà.

“Anh hai,người kia là Hàn tiểu thư Hàn Thiên Nguyệt hả?Nhìn thật rất khí chất và xinh đẹp hơn trong hình nhiều nữa!”Mộ Lăng Ngọc tò mò liếc nhìn ông anh trai quái vật của mình.

“Sau này gặp thì phải gọi là chị dâu mới đúng đó,bé Ngọc.”Hạ Băng Linh ngồi phía trước cười hắc hắc,nói.

“A,chị dâu...CHỊ DẤU!!!”Mộ Lăng Ngọc tròn to mắt đầy khiếp sợ nhìn Mộ Lăng Huyền ngồi bên cạnh,không tự giác mà nhích mông lùi ra.

“Không thể nào,quái thai phi nhân loại kiếm được vợ!!!”Mộ Lăng Ngọc không dám tin vào tai mình,ông anh phi nhân loại nhà mình vậy mà có người trong lòng.Mẹ ơi,vị chị dâu của mình là thần nữ phương nào mà thu phục được tên quái vật này vậy!?

Mộ Lăng Huyền nhìn phản ứng thái quá của con em động kinh nhà mình mà nhủ mày,không thêm đề tâm:“Chuyện trong căn cứ đã bàn xong chưa?”

“A,ông nội đã bàn với Hàn gia và Lăng gia rồi.Thu xếp cũng xong cả rồi,gìu chỉ chờ mọi người về lập tức lên đường.”Mộ Lăng Ngọc lập tức nghiêm túc báo cáo.

“Ừ,trở về em đi thông báo thu xếp ngày mai lập tức rời đi!”Mộ Lăng Huyền nói xong lập tức nhắm mắt dưỡng thần sẵn tiện liên hệ với Bạch Y xem tình hình bên đó như thế nào rồi sắp xếp một chút.

“Chủ nhân.”Giọng Bạch Y vang lên.

“Bên đó như thế nào rồi!”Mộ Lăng Huyền nhàn nhạt hỏi.

“Chủ nhân,từ mặt thế tới giờ có vài gia tộc nhỏ chạy tới căn cứ gia nhập.Bọn chúng còn tính chiếm luôn cả căn cứ làm của mình nữa kìa,một đám nhân loại ngu ngốc!”Bạch Y đầy khinh thường nói.

“Àn,chờ vài ngày nữa Mộ gia,Hàn gia,Lăng gia sẽ tới đó.Người đình chỉ không thu bất kì người nào nữa,chờ bọn ta tới rồi tính,kẻ nào phản đối,giết!”

“Vâng,chủ nhân.”

...

Biệt thự Hàn gia.

“Ông ngoại,ông đã bàn với hai nhà kia rồi ạ?”Hàn Thiên Nguyệt nhìn Hàn Mục Xa hỏi.

“Ừ,dù sao Sở gia hiện tại đang muốn lộng quyền cướp đoạt vị trí thủ lĩnh căn cứ thủ đô,còn nhiều gia tộc cổ võ khác cũng đang muốn ngóc dậy.”Hàn Mục Xa thờ dãi nói tiếp:“Ta với lão già họ Mộ dù là đối thủ nhiều năm nhưng cũng rất hiểu nhau,rời đi là tốt nhất đối với các con.Ta cũng chỉ mong cả đám các con sống bình an là tốt rồi!”

“Ông nội, ông đừng lo. Bọn con sẽ cố gắng mạnh hơn bảo vệ ông, cha mẹ và cả Nguyệt Nguyệt nữa!” Hàn Liệt Minh kiên quyết nói.

“Mọi người, con thấy hiện tại rồi đi là tốt nhất. Ông ngoại, ông đừng lo, con với hai anh họ đều có dị năng, tự bảo vệ bản thân vẫn có thể.” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười nhìn mọi người nói.

“Thôi thôi, chuyện di chuyển giao cho bọn ta sắp xếp. Con mới trở về, đi nghỉ ngơi đi cho thật tốt đi!” Hàn Mục Xa xoa tay với Hàn Thiên Nguyệt rồi đứng lên về thư phòng.

Hàn Thiên Nguyệt sắp xếp phòng cho Hải Siêu cùng Khả Phong xong thì về phòng, tiến vào không gian. Cô tìm trong nhẫn không gian của mình thử xem còn cái nhẫn trống nào không, cô định đưa cho Hàn lão nhận chủ rồi thu một nửa vật tư vào trong đó, như vậy khi di chuyển sẽ tiện lợi hơn một chút.

Sau khi tìm được một cái không gian diện tích vừa ý cô liền tới thư phòng của Hàn Mục Xa. Hàn Thiên Nguyệt giải thích xong thì đưa một cái nhẫn nhìn qua cực kì đơn giản cho Hàn lão, nói: “Ông ngoại, có cái này thì việc cất giữ cũng tiện hơn rất nhiều. Ông mau nhỏ máu vào đi!”

Hàn Mục Xa nghe xong lời Hàn Thiên Nguyệt thì thấy rất thần kì, ông cũng biết cháu gái của mình khi trở về mang theo rất nhiều bí mật mình không biết nhưng ông cũng không muốn hỏi. Ông chỉ cần con bé bình an sống trong mật thể này là tốt rồi, chuyện bí mật thì trừ phi con bé tự nói còn không thì ông sẽ không động tới.

Sau khi nhận chủ, Hàn Mục Xa đầy ngỡ ngàng nhìn không gian trong nhẫn sau đó nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt, cái không gian này...”

“Ông ngoại, vật tư của Hàn gia trước khi di chuyển ông hãy thu một nửa vào đó cất giữ, đừng để những nhà khác biết tránh tai hoạ. Cũng coi như một đường lui sau này!” Hàn Thiên Nguyệt liền nói tiếp.

Hàn Mục Xa nghe vậy cũng đồng ý, vật tư vào lúc này rất trọng yếu và cũng là một tai hoạ ngầm, không cẩn thận thì sẽ mang tới rất nhiều phiền toái. Những nhà khác chắc chắn biết Hàn gia trước mật thể mua nhiều vật tư nhưng lại không biết bao nhiêu mới im lặng tới bây giờ, khi di chuyển khỏi căn cứ thì chắc chắn sẽ cản xe chuyển dời nên sẽ lộ ra nhiều thứ, cất một nửa cũng coi như phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.

“Ừ, chuyện đó cứ giao cho ông. Nguyệt Nguyệt, con đã trưởng thành thật rồi! Con cũng chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta lập tức hội họp với hai nhà Mộ, Lăng cùng rời đi.” Hàn Mục Xa nhìn Hàn Thiên Nguyệt đầy yêu thương, đó là đứa cháu gái mà ông yêu thương nhất. Con bé cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, ông xem vẫn là tìm thời gian nói ra thân phận của nó là tốt nhất.

“Dạ, vậy con về phòng trước đây ạ.” Hàn Thiên Nguyệt mỉm cười rồi rời đi.

Hàn Thiên Nguyệt vừa rời đi thì Hàn Mục Xa liền đứng dậy đi nơi xuống tầng hầm biệt thự, nơi cất giữ vật tư của Hàn gia.

Vừa về phòng, Hàn Thiên Nguyệt liền cảm nhận được truyền tin thạch ấm lên, khi cô lấy ra liền biết là Mộ Lăng Huyền.

“Huyền, có gì sao?” Hàn Thiên Nguyệt ngồi lên giường cảm truyền tin thạch liền lạc với Mộ Lăng Huyền.

“Ừ, anh định tới các bến cảng thu vật tư, em đi cùng không?” Mộ Lăng Huyền nói.

“Có, đi bến cảng xong thì cần quét kho hàng trong mấy thành phố gần thủ đô đi, cho nữ chủ của chúng ta một chút khó khăn về thiếu vật tư cũng không tồi.” Hàn Thiên Nguyệt tà ác nói.

“Được, nhưng anh e là sẽ mất khá nhiều thời gian. Sáng sớm mai phải lập tức rời đi rồi, kịp không?” Mộ Lăng Huyền vui vẻ hỏi, hẳn biết con cộp nhỏ nhà mình thế nào cũng chinh người mà.

“Cho Salem với Ru đi thu ở bến cảng, em với anh dùng ẩn thân phù đi kho hàng, chút nữa Ly Dạ cũng trở về để hấn cùng Hắc Y đi giúp chúng ta. Như vậy sẽ không lo sáng sớm mai không kịp, dù sao cũng chỉ cần thu vài chỗ trong thành phố thôi!”

“Em định bỏ qua kho của Sở gia à?” Mộ Lăng Huyền nhắc nhở.

“A, anh không nói em cũng quên mất. Hắc, bây giờ em cho Salem đi dạo kho của Sở gia, không cho bọn chúng xuất chút huyết thì khi rời căn cứ em sẽ ăn không ngon đâu!” Hàn Thiên Nguyệt cong cong khóe miệng, nói.

“Ừ, em thích là được. Vậy tối nay 7 giờ ở cổng căn cứ, anh chờ em!” Mộ Lăng Huyền nói.

“Được, tối gặp.”

“Tối gặp.”

Sau đó Hàn Thiên Nguyệt ngắt liên lạc rồi gọi Salem ra.

“Biết làm gì rồi đúng không. Cẩn thận chút, về trước 7 giờ, đừng để bên Sở gia phát hiện chuyện mất vật tư.” Hàn Thiên Nguyệt ôm Salem lên dặn dò rồi mở cửa sổ cho nó đi.

“Chủ nhân yên tâm,em tuyệt đối cho Sở gia xuất thật nhiều huyết mà không hề hay biết gì,hắc hắc.”Salem gian manh cười chút rồi theo cửa sổ nhảy xuống,ân thân chạy về phía kho vật tư của Sở gia.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Salem rồi đi liền liên lạc với Ly Dạ.

“Dạ,như thế nào rồi?”

“Chủ nhân,đám Nhã Vi sáng nay vừa rời khỏi căn cứ N,có vẻ cô ta còn muốn thu thập vật tư trên đường nữa.Tôi hiện tại đang cách căn cứ thủ đô không xa,chút nữa là về tới.”

“Ừ,ta đã biết.”Hàn Thiên Nguyệt nói xong thì tiến vào không gian bắt đầu tu luyện,hiện tại cô đã là luyện khí tầng 12 đỉnh,chỉ một bước nhỏ nữa là đột phá trúc cơ.

--Ta là dài ngắn cách thời gian--

Tối 7 giờ,Hàn Thiên Nguyệt sau khi ăn tối thì lên phòng khoá cửa lại và leo cửa sổ chuẩn ra ngoài.Cô cũng không có bị ngu mà đi cửa chính cho có người theo dõi nha,dù sao tối nay cũng đang chuẩn bị làm việc xấu nga~.

Sở vật tư mà hồi chiều cô để Salem đi dạo quanh hai gia tộc Sở cùng Âu Dương thu về cũng kha khá,bây giờ trong kho vật tư đang được bảo vệ trọng điểm của họ đều còn lại chỉ còn ½ số lượng ban đầu.Hiện tại còn chưa phát hiện ra điều gì bất ổn nhưng đợi qua vài ngày nữa chắc chắn bọn họ sẽ biết thôi,cô thật rất mong chờ sắc mặt của mấy lão già hồ ly kia khi biết tin nha~.

Khi cô che mặt rồi mặc cả cây đen xuất hiện bên cạnh Mộ Lăng Huyền cũng nguyên một cây đen kèm cái mặt nạ đứng ở góc tối gần cổng của căn cứ liền cùng nhau ngự không bay ra khỏi tường thay vì đi bằng công chính.Dù sao việc rời khỏi căn cứ vào buổi tối cũng sẽ làm kinh động tới nhiều người,nhất là mấy lão hồ ly thành tinh nhiều năm kia,tuyệt đối sẽ khiến hai người gặp phải rắc rối không cần thiết.

Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền rời khỏi căn cứ một khoảng xa rồi mới lấy xe từ không gian ra mà chạy hướng tới các thành phố nhỏ xung quanh.Mặc dù bay sẽ nhanh hơn nhưng cả hai hiện tại một cái chỉ mới tới trúc cơ một cái mới đạt tới trúc cơ đỉnh phong sắp đạt tới kim đan nhưng linh lực cũng cần giữ lại để phòng ngừa vạn nhất gặp tang thi cao cấp nào đó nữa.

Cả hai vẫn luôn thấu hiểu câu núi cao còn có núi cao hơn,hai người sẽ không tự cho mình là thần mà tự cao tự đại,xem thường mà bỏ qua những thứ nhỏ nhặt nhất.Bình thường chính những thứ mà người khác coi là nhỏ nhất lại chính là thứ đã lấy đi tính mạng của họ.Trừ phi thực lực cả hai đạt tới phi thăng kì,nếu không thì vĩnh viễn sẽ không có cái gọi là an toàn tuyệt đối trong vị diện bị tàn phá này.

“Huyền,gần chúng ta nhất là thành phố Q.Có một trung tâm phân phối có kho hàng cỡ lớn chuyên nhập hàng từ bên cảng vào cung cấp cho cả thành phố,có đủ mọi mặt hàng từ sinh hoạt hằng ngày tới lương thực.Chúng ta tới đó trước đi!”Hàn Thiên Nguyệt trước khi đi đã hỏi những chuyện này với ông anh họ nhỏ của mình rồi,ai bảo trước mặt thể ông là người kinh doanh đâu.

“Được.”Mộ Lăng Huyền cũng không nói gì mà lái xe chạy đi tới kho hàng mà Hàn Thiên Nguyệt đã nói.Cái chỗ kho đó anh cũng biết tới.

Sau khi chạy xe gần một giờ thì tới gần trung tâm phân phối có kho hàng nằm ở ngoại ô của thành phố Q.Cả hai người quyết định dừng xe,dùng chân để tiến vào trong,dù sao thì ân tức phù để làm gì mà không dùng chứ.

Hai người đều đã nhất trí tận lực không động vào tang thi trong các thành phố quanh căn cứ thủ đô rồi,dù sao thì không lâu sau cũng có thi triều.Mà thi triều thì cần tang thi nhiều mà tang thi từ đâu nào,dĩ nhiên là từ các thành phố quanh căn cứ thủ đô rồi!Chuyện tốt như vậy,ngu gì mà bọn cô lại phải diệt bớt tang thi giúp bọn nữ chủ chứ,đừng xem bọn họ chặt vật vẫn là thú vị hơn nhiều nga~.

Cả hai sử dụng ân tức phù,bình thân đi vào trong kho hàng như đang đi dạo đêm mà không phải là đang đi vào giữa bầy quái vật ăn thịt người.Ân tức phù có công năng che giấu toàn bộ hơi thở cùng mùi vị trên người của cả hai,tang thi lại cấp thấp hiện tại lại chỉ có thể dựa vào khứu giác cùng thính giác nhạy bén để tìm ăn thôi.

Khi vừa tiến vào liền thả ra thần thức mà quét hết toàn bộ trung tâm kho hàng,có thể nói chỗ này cực kì rộng lớn,diện tích lên tới gần 5km2,có tất cả hơn 600 kho hàng lớn được chia ra thành từng khu vực,như khu lương thực,khu đông lạnh,khu đồ điện,khu đồ dùng sinh hoạt,khu vật liệu.Dù sao thì cũng là nơi cung cấp hàng hoá cho một thành phố cấp 2,tuyệt đối vật tư cực kì khổng lồ,còn chưa nói đến ở kho đông lạnh lại có nguồn điện tự động riêng khi cúp điện,hiện tại vẫn còn hoạt động nhưng e là không lâu sau sẽ bị ngắt.

Chỗ này cũng là nơi một năm sau nữ chính cùng dàn hậu cung đi tới để thu thập,tức là đồ trong kho đông lạnh toàn bộ đều hỏng hết rồi.Đã thế,bọn họ ở nơi này còn gặp phải một con tang thi biến dị cấp 7 nữa,đoàn người cũng chết hết một nửa mới giết được nó.Nữ chính cũng bị thương rất nặng,phải điều dưỡng một thời gian dài.

Nhưng điều khiến hai người lúc này đề phòng là vì trong toàn bộ trung tâm này,tang thi lại chỉ bằng 1/5 ở bên ngoài,cực kì thừa thớt,Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền tuyệt đối sẽ không tin vào chuyện này không có mờ ám.Cô cá chắc là cái con tang thi mà sau này khiến đám nữ chủ tổn thương thâm trọng có ở chỗ này.

Cả hai cùng đề phòng,cầm kiếm trên tay rồi đẩy đề phòng tiến về phía trước,chắc chắn chỗ này có tang thi cao cấp,đi được vài bước liền không không nói mà cùng dừng lại,kinh ngạc nhìn nhau.

“Huyền,đó là....”Hàn Thiên Nguyệt căng thẳng,nói.

Chương 19: Tang thi cao cấp, đi căn cứ Tây Nam

Cả hai vừa rời thần thức vừa quét xong toàn bộ trung tâm, cùng nhau nhìn thấy một con tang thi cấp 5 ở khu lương thực và hai con cấp 4 ở khu đông lạnh cùng khu đồ dùng, mà con cấp 5 lại là một tang thi hệ tinh thần, cực kì khó chơi vì tang thi tinh thần cấp 5 đã có trí tuệ của một người trưởng thành bình thường rồi, có khi còn khôn khéo hơn nữa kia.

“Rõ ràng là mưa vẫn chưa tới, vì sao tang thi lại có thể tiến hoá nhanh như vậy?”

Hàn Thiên Nguyệt thật sự muốn chửi thề rồi, ai mà ngờ vận khí của hai người bọn cô lại xui xẻo như vậy, một lúc động vào tới ba con tang thi cao cấp. Nên biết, ở bên ngoài tang thi cấp nhất hiện tại chỉ mới là cấp 3 thôi, ở trong này lại có hẳn hai cấp 4 một cấp 5 rồi, tụi nó còn biết canh chừng ở ba khu trọng yếu cần thiết nhất nữa chứ!

Khoan đã, tang thi tinh thần cấp 5...kia, không lẽ nó là tang thi sẽ triệu tập đội quân tang thi đi vây công căn cứ thủ đô sắp tới sao? Nếu vậy thì không thể giết nó được a, như vậy chẳng phải bọn cô đang giúp cho nữ chủ cùng đám nam nhân nào phẳng kia sao!

“Nguyệt, sao vậy?” Mộ Lăng Huyền ở bên cạnh nhìn hết biểu cảm này giờ của cô mà đầy khó hiểu, lúc thì nhíu mày, lúc thì hai mắt sáng lên như nghĩ tới cái gì, sau đó lại đầy vui vẻ mà khẽ cong môi cười.

“Nha, ba con tang thi kia. Chúng ta không thể giết, dùng chúng làm món quà cho nữ chủ đi!” Hàn Thiên Nguyệt khoé môi khẽ cong lên đầy vui vẻ, nói tiếp: “Anh đem con cấp 5 cùng hai con cấp 4 không chế đi. Vật tư em tới thu cho.”

Dù sao thì trung tâm kho hàng lớn như vậy, dù hai người có chia nhau đi từng nơi thu cũng phải cần tới một ngày trời, huống chi còn các kho trong các siêu thị và máy móc thuốc men trong bệnh viện bọn họ cần thu nữa. Chi bằng lợi dụng không gian chuyển dời, dời đồ tới kho hàng trong không gian của cô còn nhanh hơn nhiều, dù là sẽ phải dùng rất nhiều tinh thần lực.

“Được.” Mộ Lăng Huyền vừa nhìn liền biết cô sắp làm gì, trực tiếp thuận di rồi đi tìm ba con tang thi kia.

Khi Mộ Lăng Huyền vừa rời đi, Hàn Thiên Nguyệt lập tức tìm một chỗ cao mà đứng rồi bắt đầu thả ra tinh thần lực của mình dò qua từng kho hàng mà thu vào trong không gian. Toàn bộ kho hàng của trung tâm phân phối đều bị cô trực tiếp quét dọn sạch sẽ, đến một hạt gạo cũng không chừa.

Qua tầm mười lăm phút, Hàn Thiên Nguyệt nhìn thấy Mộ Lăng Huyền túm ba con tang thi cao cấp về. Khoé môi cô khẽ cong lên, quả nhiên là tên sát thần này có thể đánh quái vượt cấp, tang thi cấp 5 tương đương với trúc cơ đỉnh cấp vậy mà lại dễ dàng bị hấn túm về kèm thêm hai con cấp 4 kia nữa.

Mộ Lăng Huyền ném con tang thi cấp 5 tới trước mặt Hàn Thiên Nguyệt rồi đá hai con cấp 4 bị trói thành bánh chưng vào góc tường. Bình thân phui tay mà kìm chỗ ngồi sạch sẽ ngồi xuống xem màn cợt nhả mình ngược đãi tang thi...

Hàn Thiên Nguyệt dùng tinh thần lực của mình câu thông với con tang thi, bắt đầu trao đổi rồi giao dịch. Nhưng có ai tới nói cho cô biết, cái tên tang thi hệ tinh thần này có bị thiếu năng không vậy, nhẹ nhàng giao dịch bằng lời không nghe đợi dùng bạo lực ngược đãi một trận mới đồng ý làm giao dịch với cô. Không lẽ tang thi thời nay cũng có khuyển hướng thích SM hả?!!!

Còn cái quá trình nữ vương ngược đãi tang thi thì xin bỏ qua vì quá bạo lực, tang thi dù không đau về thể xác nhưng về tinh thần thì còn chưa chắc.

Hàn Thiên Nguyệt ném cho ba con tang thi ma thú hạch hệ hắc ám, dù sao tang thi cũng gần thuộc về giống loài hắc ám nên việc cắn nuốt năng lượng nguyên tố hắc ám chính là thuốc bổ của chúng. Tang thi cấp 5 thành công thăng cấp lên cấp 6 đỉnh, hai con cấp bốn kia thành cấp 6 sơ kì, tuyệt đối là một món quà cực kì đặc biệt dành tặng riêng cho nữ chủ nha!

Vì Hàn Thiên Nguyệt dùng tinh thần lực quá độ nên khá là suy yếu, bị Mộ Lăng Huyền cõng trên vai mà đi theo con tang thi tinh thần thu thập vật tư và thuốc men, máy móc trong thành phố Q và ba thành phố lân cận. Trong thành phố lúc này đã không còn người sống nữa rồi, tất cả đều là thiên đường của tang thi, nhất là những con tang thi cao cấp có thể xưng vương xưng bá ở đây.

Đợi thêm ít lâu sau sẽ có một trận mưa máu, tới lúc đó thì bệnh độc trong không khí sẽ tăng thêm, sẽ có rất nhiều người thường lẫn dị năng giả cấp thấp dính nước mưa mà hoá tang thi không kịp báo trước, tang thi cấp 0 tất cả sẽ tiến hoá lên cấp cấp 1, sức mạnh và độ linh hoạt cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều so với tang thi cấp 0. Lúc này nhân loại mới chính thức bước vào thời kì mạt thế thật sự.

Cả trái đất khí hậu sau một năm nữa sẽ chỉ còn hai mùa, 6 tháng mùa đông nhiệt độ xuống tới âm 30 đến 40 độ, 6 tháng mùa hè nhiệt độ sẽ tăng lên có khi tới 40 độ. Lúc đó sẽ có rất nhiều người thường không có dị năng chống đỡ mà ngã xuống, chết do đông lạnh hay chết do sốc nhiệt hoặc là càng nhiều là do thiếu lương thực trầm trọng.

Vì vấn đề này mà Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền đều ra sức thu gom tất cả những thứ có thể sử dụng được từ lương thực tới máy móc để

tránh tình trạng căn cứ của họ sau này cần tới lại không có đồ mà sử dụng.

Khi hai người trở về căn cứ vừa lúc cả ba gia tộc Mộ, Hàn, Lăng đang chuẩn bị đội hình xe cũng như phân chia đội ngũ bảo vệ các xe người nhà để rời đi.

Hắc Y cùng Ly Dạ, Salem và Ru cũng đã vừa lúc trở về, thu hoạch cực kì phong phú đến đáng kinh ngạc. Nhất là Salem và Ru ở bên cạnh thu được ba thùng container chứa toàn súng ống đạn dược và hai chiếc xe bọc thép hạng nặng lắp súng.

Đoàn xe vì có ba gia tộc lớn mà quy mô cực kì lớn, có thêm vài gia đình cực kì trung thành dưới trướng cùng đi theo dẫn đến đội hình thành một đại hội hùng hậu.

Có tất cả bốn chiếc xe container chứa vật tư của ba gia tộc và một ít gia tộc phụ thuộc đi theo, đội ngũ cũng được chia thành bốn đội gồm có đội chiến đấu có các dị năng giả từ cấp 1 trở lên, đội bảo vệ đoàn xe là quân nhân cùng những người mới thức tỉnh dị năng, đội dò đường gồm các dị năng giả hệ tốc độ cùng phong hệ và cuối cùng là đội hậu cần gồm các bác sĩ, nhà nghiên cứu và những người lớn tuổi, các cô gái người thường sức yếu sẽ phụ trách phần chuẩn bị bữa ăn cùng trị liệu cho các đội khác.

Đội chiến đấu là do Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt phụ trách quản lý, đội bảo vệ do Hàn Liệt Minh, Lăng Tiêu (anh trai cả của Lăng Mị Nhi) đảm nhiệm quản lý, đội dò đường do Tôn Ngao Vũ, Hạ Băng Linh quản lý, đội hậu cần do Hạ Khải Hi, Lăng Hạo (anh thứ hai của Lăng Mị Nhi), Mộ Lăng Ngọc phụ trách quản lý và phân phối.

Mấy lão hồ ly già của cả ba gia tộc đều lui về sau màn, nhường việc chỉ huy lại cho đám trẻ, trừ phi có việc không xong mới sẽ ra tay còn không thì vẫn là đám già bọn họ an hưởng bình yên đi thôi.

Lăng Mị Nhi, Hàn Liệt Khải, Hải Siêu, Khả Phong đều được phân vào đội chiến đấu. Thật ra là ông tướng Khả Phong muốn chạy qua đội dò đường để gần vợ tương lai nhà mình nhưng lại bị Hạ hồ ly bảo Tôn nô thê ném hấn sang cho Mộ Lăng Huyền, thành ra tên nào đó ầm ức mà bỏ qua đội chiến đấu, con mắt đầy ai oán lại cứ dán qua bên xe của đội dò đường.

Lăng Mị Nhi cùng Hàn Thiên Nguyệt nhìn vậy cũng đành bó tay, không ngờ vị nam chủ Khả Phong này lại có tính cách trẻ con như vậy, cả hai xem như đã mở mang tầm mắt đối với cái tên họ Khải tên Phong này rồi.

Tính ra cứu tên này ra cũng không lỗ chút nào, trừ cái bản tính như con nít hay thích theo đuôi Hạ Băng Linh ra thì sức chiến đấu cường đại, trí tuệ mưu lược cũng không kém gì Hạ Khải Hi, còn nghề tay trái là bác sĩ kiêm nghiên cứu sinh vật học nữa. Tính đi tính lại vẫn là bọn cô lời nhiều hơn lỗ khi cứu hấn, dù sao cũng bớt đi một kẻ thù thêm một đồng đội.

Sau khi đoàn xe sắp xếp ổn thoả, trời vừa ló ra ánh sáng thì lập tức xuất phát đi căn cứ Tây Nam. Nếu là thời bình thì chạy xe cũng mất hai ngày một đêm khi đi đường cao tốc, hiện tại thì còn chưa biết được vì bọn họ phải đi đường đất, lộ trình sẽ dài hơn nhưng lại bớt nguy hiểm hơn khi đi đường cao tốc rất nhiều.

Hàn Thiên Nguyệt ngồi cùng xe với Hàn Liệt Khải, Hải Siêu và Lăng Mị Nhi, do Hải Siêu và Hàn Liệt Khải thay phiên nhau lái xe. Mộ Lăng Huyền thì ngồi cùng xe với Khả Phong, Hắc Y và một ảnh vệ tên Lam U do tay Mộ Lăng Huyền khi vừa mới đến thế giới này tìm và huấn luyện, cực kì trung thành không khác gì Bạch Y và Hắc Y.

Cả Hàn Thiên Nguyệt lẫn Mộ Lăng Huyền khi vừa ra khỏi căn cứ liền nhắm mắt ngủ thẳng cẳng, dù sao cả đêm chạy khắp 4 thành phố để thu đồ, cơ thể hiện tại của họ cũng là con người a~.

Việc chỉ huy đội chiến đấu thì Mộ Lăng Huyền tạm thời giao cho Hàn Liệt Khải và Hắc Y chỉ huy.

Đoàn xe rời khỏi căn cứ một ngày, ngoại trừ vài lần có tang thi lẻ tẻ bị đội bảo vệ dùng súng bắn thì coi như vẫn bình yên chưa xảy ra chuyện gì lớn.

Đến khi trời gần tối thì đoàn xe vừa tiến vào một thôn nhỏ. Mộ Lăng Huyền để đội chiến đấu đi dọn dẹp toàn bộ tang thi trong thôn, tối nay ở lại chỗ này một đêm, dù sao thì trời tối mà di chuyển thì nguy hiểm hệ số tuyệt đối cao hơn nhiều ban ngày.

Đoàn người đội chừng 30 phút thì có một dị năng giả đội chiến đấu gấp gáp chạy tới chỗ Mộ Lăng Huyền báo cáo, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

“Đội trưởng, nhóm dị năng đi cuối thôn dọn dẹp bị mất liên lạc rồi, tôi có cho dị năng giả tốc độ qua đó nhưng không một ai trở về!”

“Đội dọn dẹp ở cuối thôn có bao nhiêu người?”

Hàn Thiên Nguyệt ở bên cạnh sắc mặt cũng trầm xuống đến dọa người, vừa rồi cả cô cùng Mộ Lăng Huyền đều dùng tinh thần lực quét cả thôn này, không có lấy một con tang thi cấp 3, dựa vào thực lực của đám dị năng giả đội chiến đấu thì tuyệt đối không thể là đoàn diệt được. Có điều gì đó có quái ở đây.

“Có... có 5 người.” Dị năng giả kia nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mà đầy âm trầm của Hàn Thiên Nguyệt mà bất giác run rẩy lên, phò đội trưởng khí tràng thật đáng sợ, hấn muốn về nhà ngao ngao ngao.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đám Tôn Ngao Vũ cũng đi tới đây vừa lúc nghe thấy báo cáo có dị năng giả đi cuối thôn không trở về còn mất liên lạc nữa.

Dị năng giả kia cũng lập tức báo cáo lại chuyện vừa rồi cho bọn họ nghe, khi nghe xong thì sắc mặt mọi người cũng trầm xuống. Một lúc mất liên lạc với 5 dị năng giả đi dọn dẹp ở cuối thôn, còn cả hai dị năng giả tốc độ phải đi kiểm tra, chuyện này rốt cuộc là cái quỷ gì vậy.

“Hay chúng ta rời khỏi chỗ này trước đi,thôn này có vẻ có thứ gì đó cổ quái.”Hàn Liệt Khải trầm tư một lúc thì lên tiếng đưa ra ý kiến của mình.

“Bây giờ mà cả đoàn xe cùng dời đi thì chắc chắn sẽ thu hút toàn bộ tang thi ở bên ngoài thôn,trời cũng muốn tới rồi,đi cũng không kịp.”Khả Phong lúc này lên tiếng phản bác.

Những người khác nghe vậy cũng đồng ý,đoàn xe lớn như vậy mà di chuyển trong đêm thì tuyệt đối rất nguy hiểm.Bọn họ không thể đánh cuộc như thế được,quá liều mạng.

“Giờ chúng ta phải làm sao đây,Huyền,Thiên Nguyệt.”Tôn Ngao Vũ nhìn qua hai người này giờ vẫn im lặng mà trầm tư không nói lời gì.

“Theo em thấy vẫn là chúng ta đi xem thử xem,em nghĩ mất tích đột ngột như vậy có khi nào là thực vật biến dị hay tang thi thực vật không.Nếu là động vật hay tang thi thì không lí nào lại một chút động tĩnh cũng không có được!”Lăng Mị Nhi này giờ im lặng đứng bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình,cô dù gì cũng sống ở mặt thế vài năm,cũng thấy qua cái chuyện vô cơ mất tích này,cho nên nói ra.

Lời Lăng Mị Nhi vừa dứt thì tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô,ánh mắt cực kì nóng bỏng như muốn xuyên thấu qua người cô.

Hàn Thiên nguyệt cũng khẽ nhủ mầy rồi đứng chắn trước người Lăng Mị Nhi như gà mẹ bảo vệ gà con,nha đầu này là do cô nhặt tới,cũng do cô chỉ dạy tu chân cũng xem như một nửa đệ tử của mình,cái đám này lại nhìn con bé như muốn ăn tươi nuốt sống thì tuyệt đối đang xem cô là không khí sao?

Mọi người khi nhìn thấy sắc mặt đầy âm trầm như muốn đánh người của Hàn Thiên Nguyệt đứng chắn trước người Lăng Mị Nhi thì lập tức dời ánh mắt đi.Bọn hân ở đây cũng đã có vài người từng bị cô chinh cho dờ sống dờ chết khi dám đánh chủ ý lên người Lăng Mị Nhi rồi,vẫn là đừng đám đầu đi khiêu khích vị nữ vương buru hân đây bạo lực họ Hàn tên Nguyệt kia đi,bọn hân còn muốn sống lâu thêm một chút a~.

Mộ Lăng Huyền nhìn động tác của cô cũng không nói gì mà nhìn đi hướng khác,cái biểu tình này của cô hân xem thật rất đáng yêu a~.

Về phần Lăng Mị Nhi khi thấy Hàn Thiên Nguyệt đứng chắn cho mình thì cảm thấy rất ảm áp.Kiếp trước,cô liên tục bị phản bội đến cửa nát nhà tan,kiếp này cô lại gặp một người ngoài mặt thì lạnh nhạt nhưng khi người thật tâm đối xử với chị ấy thì chị ấy sẽ gấp trăm lần đáp lại không chút keo kiệt,cô kiếp này nguyện vọng chỉ có thứ nhất là tăng lên thực lực bảo vệ người nhà,thứ hai là báo thù những kẻ kiếp trước đã hại cô cùng gia đình và cuối cùng chính là ôm cái đùi kim cương của Nguyệt tỷ tỷ xinh đẹp cường hân này mà sống cho thật tốt a~.Còn vì sao không phải Mộ thiếu gia hả,người không nhìn thấy Mộ thiếu còn phải thấy Nguyệt tỷ nói gì nghe đó à!

“Được rồi,tôi cùng Huyền và Mị Nhi qua đó xem sao,mọi người trấn thủ ở chỗ này đi.”Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Khoan đã,Nguyệt Nguyệt.Anh họ đi cùng em,nếu có nguy hiểm gì anh cũng sẽ bảo vệ được em,em mà có xảy ra chuyện gì là anh bị ông nội và mẹ xé xác bọn anh mất.”Hàn Liệt Khải lập tức xung phong đòi đi theo,Hàn Liệt Minh cũng gật đầu tán thành.

“Anh chắc là anh bảo vệ em chứ không phải em bảo vệ anh chứ,anh họ nhỏ?!”Hàn Thiên Nguyệt liếc mắt đầy khinh bỉ nhìn Hàn Liệt Khải.

Hàn Liệt Khải vừa nghe giọng điệu của cô liền héo,cái này quả thật là hân không muốn thừa nhận một chút nào.Cô em họ đáng yêu của mình thực sự rất cường hân a,hân dĩ năng mới chỉ ở cấp 2 đỉnh cấp thôi nhưng dĩ năng của em họ nhà hân lại là cấp 3 hậu kì rồi,ngay cả anh trai cũng không phải đối thủ của em họ,quả nhiên người với người tức chết người mà!

Hàn Liệt Minh vốn dĩ cũng là người ít nói nên cũng đành im lặng đứng một bên,dù sao hân có khuyên thì thế nào cũng như vậy,vẫn là tin tưởng vào cô em họ của mình vậy.

Có lẽ Hàn Liệt Khải không biết thực lực chính xác hiện tại của Hàn Thiên Nguyệt là trúc cơ trung kì,tương đương với dĩ năng cấp 4.Còn Mộ Lăng Huyền,hân vì thường xuyên chạy vào không gian của cô bế quan mà đã thành công đứng ở trúc cơ đỉnh chỉ sau vài ngày,chỉ cần chút thời gian là có thể thành công kết đan,trở thành Kim đan kì cao thủ.

Còn chưa nói tới Lăng Mị Nhi,chỉ dùng thời gian một tuần đã thành công đột phá luyện khí tầng 12 tiến vào trúc cơ sơ kì nhờ thường xuyên bế quan trong nhẫn truyền thừa có linh khí nồng đậm.Tính ra thì trong đoàn xe trừ Hắc Y không phải người ra thì chỉ có ba người là có thực lực mạnh nhất trong đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tang thi thực vật.

Cuối cùng vẫn là chỉ có ba người Mộ Lăng Huyền,Hàn Thiên Nguyệt cùng Lăng Mị Nhi và hai con mèo trắng đen Salem cùng Ru đi cuối thôn dò xét chuyện gì đang xảy ra.Hắc Y ở lại thay Mộ Lăng Huyền trấn bải tránh có chuyện gì xảy ra khi không có họ ở đó.

Ba người hai mèo đi đến cuối thôn thì thấy rất sạch sẽ,không có lấy một con tang thi nào,ngay cả cái xác cũng không có lấy một cái.

Cả ba cùng dùng tinh thần lực quét một lượt thì thấy ở phía cuối đường có một cái cây cực kì to lớn như cổ thụ đang đứng sừng sững bên kia, lá cây cực kì tươi tốt, không hề có dấu hiệu héo úa gì.

Điều này quá mức kì lạ, càng khiến cho ba người càng đề phòng hơn.

“Rõ ràng cây cối xung quanh thôn gần như chết sạch nhưng cái cây này lại sống rất tươi tốt, em chắc chắn nó là biến dị thực vật hoặc tang thi thực vật.” Lăng Mị Nhi lập tức nói ra.

Cả Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt lập tức lùi kiếm ra, đẩy đề phòng nhìn cái cây.

Lăng Mị Nhi lập tức lùi về sau một khoảng cách rồi tìm chỗ cao mà lấy cung ra chuẩn bị, Salem cùng Ru cũng phân chia ra lùi về bảo vệ Lăng Mị Nhi, dù sao kẻ ở đây kinh nghiệm kém nhất chính là cô, huống chi cô còn phải ở phía sau dùng băng hoà cung bắn yểm trợ cho hai người.

“Huyền, cảm nhận được cấp bậc của nó không?” Hàn Thiên Nguyệt nhíu mày nhìn cây đại thụ trước mặt.

“Ừ, cấp 6 trung kì. Khá khó chơi đó!”

Mộ Lăng Huyền trên mặt cũng ngưng trọng, thực lực hai người bay giờ rất thấp, dù bọn hắn có thể đánh vượt cấp nhưng cái loại thực vật tang thi này thì cực kì khó chơi vì khả năng tự phục hồi cường hãn của chúng, còn điểm trí mạng của nó lại bị che dưới cái rễ dày đặc bên dưới.

Mà dị hoá của hắn lại không thể đốt nó được, bót dừa, một khi đốt nó thì hai người bọn họ chắc chắn là treo theo nó luôn. Dị hoá không dễ dập tắt như vậy trừ phi thứ nó đốt hoàn toàn biến mất, hẳn dù là chủ nhân của dị hoá nhưng với thực lực hiện tại, muốn hoàn toàn khống chế nó là chuyện không thể.

Khi hai người còn đang nghĩ tìm điểm yếu của nó, đột nhiên phía sau có một đạo kinh phong gào thét bay tới phía sau hai người, cả hai hiể hiể nhảy lùi ra.

Cả hai cùng nhảy lùi xa hơn mười mét mới đứng vững, chỗ vừa rồi họ đứng bị đánh thành một cái hố cỡ nhỏ, nhìn những dây leo như có sinh mệnh mà cùng hướng bọn họ điên cuồng vọt tới.

Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt cùng gia trì lõi hệ và băng hệ vào kiếm của mình rồi vung lên chém đứt mấy cây dây leo đang lao tới, chúng bị kiếm của hai người chém trúng đều bị cháy đen hoặc bị đóng thành trụ băng rồi tự bể ra thành từng mảnh.

Hai người bên này giải trừ được nguy hiểm một cách nhẹ nhàng, bên kia thì Lăng Mị Nhi lại không có nhẹ nhàng như vậy nhưng may mắn có Salem cùng Ru hỗ trợ mà thành công dùng mũi tên lửa đốt trụ đồng dây leo đang lao tới, hiể hiể thoát khỏi nguy hiểm bị dây leo trói.

Ba người chưa kịp thở phào liền nhìn thấy thêm một đồng dây leo hướng ba người quần tới, ý đồ muốn trói trụ bọn họ lại.

Nhưng tốc độ của tu chân giả cũng không phải dễ chừng bầy, dây leo cùng nhánh cây căn bản đuổi theo không kịp ba người tốc độ.

Bất quá, chỗ này là địa bàn của cái cây tang thi kia, dây leo cùng nhánh cây không biết từ đâu mọc ra rất nhiều, căn bản là không muốn cho bọn họ chạy thoát, cứ tiến công tới tấp.

“Huyền, nghĩ cách tiếp cận nó. Cứ thế này đi xuống thì linh lực cả ba đều sẽ cạn sạch!”

Hàn Thiên Nguyệt dùng kiếm chém một nhánh cây thành từng khúc nhưng nó lại phát triển lại như ban đầu mà tấn công tiếp.

“Được!” Mộ Lăng Huyền cũng biết bọn họ không thể kéo dài thêm nữa, lập tức đem dị hoá truyền vào trong kiếm rồi xông lên trước đánh nhau với đám dây leo cùng cành cây rạp rạp trước mặt.

“Mị Nhi, em lập tức lùi ra khỏi phạm vi tập kích của đám cây, dùng tinh thần tìm tâm hạch của nó!” Hàn Thiên Nguyệt quay đầu phân phó rồi lao vào cùng chiến đấu với Mộ Lăng Huyền.

Lăng Mị Nhi nghe phân phó của Hàn Thiên Nguyệt liền ngừng chiến, lùi ra khỏi phạm vi tập kích của đám cây rồi thả ra tinh thần lực tìm kiếm tâm hạch của cây tang thi kia.

Bên kia, Lăng Mị Nhi tập trung tìm kiếm tâm hạch thì bên này, hai người Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Nguyệt liên tục vung kiếm cùng phóng lôi điện cùng phong nhận vào đám dây leo và cành cây đang muốn quần lấy bọn họ.

Nhưng chính lúc này, hai người cảm nhận dưới chân có vật gì đó, không hề nghĩ ngợi gì, lập tức nhún người nhảy ra, hiể hiể né tránh.

Nói thì lâu nhưng chuyện xảy ra chỉ cái chớp mắt, một loạt dây có gai lao thẳng từ trên mặt đất mà ra, hai người vừa rồi chậm phản ứng một chút lập tức sẽ bị đồng dây gai đó đâm xuyên qua người, chết ngay tức khắc.

Sắc mặt Mộ Lăng Huyền lúc này cực kì kém, bọn họ vừa đáp xuống đất liền bị một đồng dây leo cùng cành cây quần lấy không kịp thở.

“Vạn trượng lôi thiên!” Một giọng nói đầy âm trầm quát lên.

“Àm,âm,âm!!”

Lấy Mộ Lăng Huyền làm trung tâm, phạm vi dây leo cùng cành cây mấy trăm mét xung quanh đều bị lôi điện tạc thành đồng cháy đen, trực tiếp san bằng mấy căn nhà xung quanh, gây ra một loạt trận nổ lớn kinh động tới đoàn xe ở cửa thôn.

“Xảy ra chuyện gì vậy, nổ lớn như thế?” Mộ lão gia gia cùng mấy lão gia của các gia tộc đi tới chỗ của Tôn Ngạo Vũ.

“Này...” Hàn Liệt Khải khó xử, không biết giải thích từ đâu. Chuyện ba người Mộ Lăng Huyền đi cuối thôn dò xét, cũng chỉ dám bọn họ biết, mấy vị lão gia này còn chưa hay biết gì.

Hắn nếu dám nói hắn để cháu cưng của ông nội đi vào chỗ nguy hiểm, hắn chắc chắn lập tức bị ông nội và mẹ xẻo thịt ngay tại chỗ a~.

Hàn lão gia gia nhìn thấy áp úng của Hàn Liệt Khải liền cảm thấy trong lòng bất an, nhìn sang Hàn Liệt Minh bên kia.

“Minh, tôi nói cho ta biết chuyện gì xảy ra!” Hàn Mục Xa nghiêm túc hỏi.

“Ách, chuyện là thế này....” Hàn Liệt Minh hết cách liền đứng ra thay cả bọn kể đầu đuôi câu chuyện.

Mấy vị lão gia nghe xong thì sắc mặt biến đổi liên tục.

“Hồ đồ, cái đám trẻ các ngươi sao lại lỗ mãng như vậy chứ!” Hàn lão gia gia trực tiếp cầm gậy đập cho hai anh em Hàn Liệt Khải một trận.

“Còn không phải người qua đó xem đã xảy ra chuyện gì rồi!” Lăng gia chủ cũng tức muốn trợn trừng mắt nhìn hai anh em Lăng Hạo.

“Không cần đâu!” Một giọng nói lạnh băng cắt đứt cuộc nói chuyện của đám người.

Mọi người khi nhìn lại liền nhìn thấy Hắc Y, vẻ mặt không mang bất kì cảm xúc gì mà đứng đó.

“Hắc Y, ngươi nói không cần là sao?” Mộ lão nhú mày hỏi.

“Chủ nhân tức giận, dùng đại chiêu cần quét xung quanh, không có nguy hiểm gì!” Hắc Y cũng coi như nể chút mặt mũi mà giải thích.

“Kia, chúng ta làm sao bây giờ!” Hàn phu nhân rồi rảo nhìn mọi người, hỏi.

“Chờ!” Hắc Y chỉ nói một chữ rồi xoay người rời đi.

Mọi người nghe vậy cũng không tiện nói gì thêm, đành phải chờ trong phút chốc xem sao.

Bên này, Hàn Thiên Nguyệt thì chặt vật từ trong không gian bỏ ra.

Đù má!!!

Mộ Lăng Huyền, tên khốn nhà anh!

Trước khi ra đại chiêu không biết nói một tiếng cho cô biết hả, vừa rồi cô mà không nhanh chân bỏ vào không gian trốn thì thế nào cũng bị trận lôi điện cường hãn của tên thiếu năng này đánh thành cục thang rồi a~.

Lăng Mị Nhi ở bên kia, da đầu cũng tê dại khi nhìn đại chiêu lôi điện càn quét mọi thứ của Mộ Lăng Huyền, trong lòng đầy khiếp sợ. Quả nhiên như lời Hạ đại ca nói, vị Mộ thiếu này đúng là quái thai phi nhân loại a~, quá sức cường hãn rồi!

“Mị Nhi, vị trí hạch tâm của nó, tìm ra chưa?” Hàn Thiên Nguyệt nhìn cái cây cổ thụ khi bị lôi đánh nhưng vẫn còn thoi thóp bên kia mà nhú mày, quả nhiên thực vật là hệ sống dai nhất trong các hệ.

“A, dạ rồi. Phía bên trái của cây đại thụ, cách chừng 10 bước chân, sâu khoảng 8 mét.” Lăng Mị Nhi nghe Hàn Thiên Nguyệt hỏi liền lập tức hồi thần.

Mộ Lăng Huyền vì dùng đại chiêu, trực tiếp dùng sạch sẽ linh lực trong cơ thể, suy yếu ngồi bệch trên đất không thềm nhúc nhích.

Hàn Thiên Nguyệt y theo lời của Lăng Mị Nhi mà đào ra hạch tâm của cái cây kia, không đào thì thôi, đào lên cái là một đồng xương cốt đủ mọi loại, từ con người tới tang thi, động vật tang thi hay biến dị, số lượng tuyệt đối không ít chút nào, hèn gì số lượng tang thi trong thôn lại rất ít, gần 2/3 đều bị cái cây này nuốt rồi, nó không thăng cấp 6 trung kì cũng hơi bị uổng a.

Hàn Thiên Nguyệt cảm ra một viên tinh hạch màu xanh lục cỡ nửa lòng bàn tay rồi đi tới chỗ Mộ Lăng Huyền và Lăng Mị Nhi.

Cô nhìn Mộ Lăng Huyền mặt hơi trắng bệch do dùng linh lực quá độ, ngoài vài vết thương ngoài da ra thì cũng không có bị thương gì nặng.

“Nào anh bị tang thi đá rồi hả, dùng sạch linh lực vào một chiêu. Muốn chết thì cũng biết lựa cách chết một chút chứ, bị thiếu năng trí tuệ giống bọn tang thi à!” Hàn Thiên Nguyệt trực tiếp phun nọc, cô còn chưa quên vừa rồi ai thiếu chút nữa biến cô thành cục thang đi động đâu nga~.

Lăng Mị Nhi khi nhìn thấy bộ dạng này của Hàn Thiên Nguyệt liên lập tức ngoan ngoãn ôm hai con mèo lùi về sau đảm nhận hình nền, một chút thở mạnh cũng không dám, Nguyệt tỷ tức giận quá đáng sợ, ô ô.

Mộ Lăng Huyền bị Hàn Thiên Nguyệt phun nọc mà chỉ biết cam chịu cúi đầu mà nghe, vừa rồi hẳn làm đúng là rất ngu ngốc, bị cô mắng cũng rất đáng, thiếu chút nữa còn làm cô bị thương nữa.

Đội Hàn Thiên Nguyệt mắng xong cũng đã qua 30p(t/gmáng kinh thật), cô để Lăng Mị Nhi đi gọi mọi người vào dọn dẹp, chuẩn bị nghỉ qua đêm ở chỗ này.

Bản thân thì diu cái tên ngu ngốc nào đó đang suy yếu trở về xử lý vết thương ngoài da.

Khi xử lý vết thương cùng thay một bộ đồ mới xong, hai người cùng đi qua đội hậu cần lấy đồ ăn. Chiến đấu một trận, tiêu hao thể lực quá nhiều nên bây giờ cả hai đều đói đến muốn rụng rốn luôn rồi!

Vừa vào căn nhà tạm thời bày làm nhà ăn liền nghe tiếng ồn ào cãi vã, Hàn Thiên Nguyệt mày khẽ nhíu lại. Hiện tại cô đang rất đói bụng, tâm tình cũng cực kì không tốt một chút xíu nào, bây giờ có kẻ nào chọc vào là cô trực tiếp bùng nổ ngay lập tức.

“Mấy người đây là nấu ăn cho chó ăn hả. Tôi muốn ăn bò bít tết, mau đi làm cho tôi!” Một giọng nói cao vút, chói tai vang lên trong đó chứa đầy sự chán ghét.

“Vị tiểu thư này, đây là đồ ăn cả đoàn xe, ai cũng ăn như vậy. Ngay cả người của ba gia tộc Mộ, Hàn và Lăng cũng ăn như vậy, cô đừng gây sự vô cớ.” Một phụ nhân chừng 50 tuổi nhàu mày khó chịu nói. Bây giờ là mặt thể chứ có phải thời bình đâu mà còn đòi ăn bò bít tết, bây giờ có một mẩu bánh quy cũng đã là hạnh phúc mỹ mãn rồi.

“Con mụ già kia, bà biết tôi là ai không hả. Tôi chỉ cần nói một tiếng, bà cùng gia đình bà lập tức cút khỏi đoàn xe này, bà có tin không?” Cô gái kia nói với giọng đầy uy hiếp.

Những người xung quanh, không ai dám thở mạnh, tầng 1,2 này đa số đều là những gia đình của binh sĩ trong đội ngũ, có người có người thân là dị năng giả, nhưng họ cũng biết phía trên còn có các gia tộc khác không thể đắc tội nên cũng chỉ biết cúi đầu ăn phần mình, không dám lên tiếng.

“Tôi...” Vị phụ nhân 50 tuổi này có con trai là dị năng giả mới thức tỉnh vài ngày trước, bà cũng sợ không dám đắc tội vị tiểu thư không rõ lai lịch này.

“Cô ta không ăn thì sau này không cần phát cho cô ta nữa!” Một giọng nữ lạnh lẽo vang lên, khiến cho cả nhà ăn im bật lại.

Mọi người nhìn ra cửa liền thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ như thần tiên, khí chất cao quý đang đứng ở đó. Người vừa lên tiếng chính là cô gái xinh đẹp như nữ thần có đôi mắt màu tím yêu mị kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tang thi cá

“Mây.....này vừa nói cái gì hả?” Chu Thư Linh cắn răng, đầy ghen ghét nhìn Hàn Thiên Nguyệt rồi lại nhìn sang nam nhân như thần chi ở bên cạnh.

Cô ta vốn dĩ là đại tiểu thư của Chu gia, kinh doanh siêu thị, cũng xem như có tiếng trong đám tiểu thư thiếu gia ở thủ đô. Ngày mạt thế tới, cô ta may mắn ở trong nhà, được người nhà bảo hộ cực kì hoàn hảo. Còn có cả vật tư sung túc, nên cũng xem như sống rất khá giả, chưa chịu khổ bao giờ, cái tính tiểu thư chưa ngoa, đánh đá kia tất nhiên vẫn còn đó.

Nhưng dù là có chút tiếng tăm nhưng lại chưa từng gặp qua Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền, lúc này cô ta vẫn còn tưởng hai người bất quá là dị năng giả bình thường, không có gia thế gì mà thôi.

Dù sao thì một người thì từ khi 5 tuổi vẫn sống ở thành phố HC, một người thì chưa từng lộ mặt vào các bữa tiệc bình thường của giới quý tộc hay báo chí, việc Chu Thư Linh lúc này muốn gây sự cũng rất dễ hiểu. Trong đoàn xe cũng chỉ có người trong đội dò đường, đội chiến đấu và cao tăng của đoàn nhìn thấy hai người họ mà thôi.

“Lỗ tai của cô dùng để trang trí hay là đã bị thoái hoá rồi, vẫn là não cô bị thoái hoá về động vật đơn bào mà không hiểu tôi nói gì? Ân.” Hàn Thiên Nguyệt lạnh lùng phun nọc.

Cô đang rất đói bụng còn gặp một đứa thiếu năng trí tuệ làm âm ỉ, tâm tình cô tuyệt đối không tốt một chút nào!

“Hít...” Cả phòng ăn lúc này chỉ còn tiếng hít khí lạnh, không ai dám phát ra một tiếng nào. Vị tiểu thư xinh đẹp như nữ thần này nói chuyện thực con mẹ nó độc, khí thế cũng thực đáng sợ a~.

Mộ Lăng Huyền dịch sang bên cạnh một chút,hắn cũng biết con cộp nhỏ nhà mình đang phát hoả,hắn không muốn đi động vào đâu,hỏi chiều một trận nắng hẳn ăn no rồi!

“Mây...mây....”Chu Thư Linh bị Hàn Thiên Nguyệt phun nọc đến á khẩu,còn chưa tìm được từ nắng lại mà chỉ biết chỉ tay lấp bắp nói.

“Chắc,không chỉ thoát hoá não mà còn mắc bệnh cà lăm.Tôi thấy tay cô cũng rất sạch sẽ,chưa từng động vào làm thứ gì đi,sau này cũng không cần tới nhà ăn của đoàn ăn nữa,bớt tốn lương thực.Đoàn này không nuôi phế vật vô dụng!”

Hàn Thiên Nguyệt không chút khách khí nói một tràng,sau đó vẫy hai binh sĩ tới kêu họ lôi Chu Thư Linh ra khỏi nhà ăn.

Chu Thư Linh còn chưa kịp định thần đã trực tiếp bị người ném ra khỏi nhà ăn,hoàn toàn bị chặn ở bên ngoài,tức giận đến giậm chân.Mắt đầy oán độc trừng mắt nhìn bóng dáng của Hàn Thiên Nguyệt,sau đó là xoay người rời khỏi nhà ăn.Cô phải đi điều tra coi con tiện nhân kia là ai,lúc đó cô sẽ cho nó sống không bằng chết.

Mọi người ngốc tập thể,vị tiểu thư này thực buru hăn a.Nói vài câu liền đem các vị Chu tiểu thư nổi tiếng chua ngoa của Chu gia ném ra ngoài,quá con mẹ nó xinh đẹp rồi!

Hàn Thiên Nguyệt cũng chẳng thèm để tâm ánh mắt mọi người nhìn mình,cô đi tới vị phụ nhân vừa rồi:“Cô cho cháu nhiều đồ ăn chút nhé,cháu rất đói a~.”

“A,được.Cháu đợi chút cô lấy cho cả hai.”Vị phụ nhân lúc này mới giặt mình hoàn hồn lại,lấy đồ ăn cho Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền.

Đợi khi hai người biến mất ở cầu thang ,cả phòng ăn tăng một đều oà lên,sôi nổi nghị luận.

“Oa,vị tiểu thư đó là ai vậy,thật xinh đẹp.”

“Con bà nó,các nguoi có thấy khí tràng của cô ấy rất mạnh không,vừa rồi ta không dám thờ luôn đấy!”

“Mẹ nó,quá xinh đẹp,quá soái rồi a~.”

“Hai người đó là ai vậy,thân phận chắc chắn không tệ chút nào,dám trực tiếp ném vị Chu tiểu thư chua ngoa kia ra luôn!”

“....”

“Vị đại ca này,anh biết hai vị kia là ai không?”Lúc này có một thiếu niên tầm 14,15 tuổi đi tới cửa hỏi một trong hai vị binh sĩ vừa rồi giúp Hàn Thiên Nguyệt kéo người ném ra ngoài.

“À,đó là Hàn đại tiểu thư Hàn Thiên Nguyệt cùng với Mộ đại thiếu gia Mộ Lăng Huyền,hai người đó chính là chỉ huy của đội chiến đấu đoàn xe đấy!”Vị binh sĩ kia trả lời đầy bình tĩnh, trên mặt vẫn còn sự tự hào.Đó chính là đại tiểu thư nhà bọn hắn a,quá cường hãn,quá xinh đẹp không ai sánh bằng.

Lúc này cả phòng ăn lại nổ tung thêm một lần nữa,bọn họ lúc này bắt đầu lưu truyền sự buru hăn,khí tràng mạnh mẽ cùng vẻ đẹp của hai người.

Mà lúc này,hai tên nhân vật chính đã lên lầu đi tới bàn của nhóm cao tăng ba gia tộc.

“Nguyệt tỷ,ở bên này!”

Lăng Mị Nhi khi thấy Hàn Thiên Nguyệt vừa xuất hiện liền chạy tới,kéo cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh trai lớn nhà mình.Ý đồ chưa kịp thành đã bị Mộ Lăng Huyền trực tiếp,bạo lực đá qua một bên rồi kéo Hàn Thiên Nguyệt tới chỗ của Hàn lão gia và Mộ lão gia mà ngồi xuống.

Lăng Mị Nhi thấy ý đồ muốn ghép đôi Hàn Thiên Nguyệt với anh trai nhà mình bất thành mà tức đến giậm chân.Nguyệt tỷ nhà cô rõ ràng xinh đẹp,tài giỏi như vậy thì phải xứng với anh trai Lăng Tiêu ôn nhu nho nhã nhà mình mới đúng,không thể để cho cái tên mặt than máu lạnh họ Mộ kia đó đắc ý được.

Thế là bạn nhỏ Mị Nhi của chúng ta bắt đầu tính kế đào góc tường của Mộ thiếu,cô cũng hoàn toàn không hề hay biết không lâu sau vì cái thù đào góc tường này mà cô bị Mộ thiếu nhớ kỹ,trực tiếp bị một cước đá vô cái hố sâu chung thân vạn năm bất phục.

Lúc đó,cô có hối hận đã quá muộn vì không thể quay đầu được rồi.

Chuyện đó vẫn là nói sau,lúc này hai người Mộ Lăng Huyền cùng Hàn Thiên Thanh đã ngồi xuống bắt đầu dùng cơm.

Sau khi dùng bữa xong,tất cả chỉ huy của đoàn cùng các lão gia ba gia tộc đều họp lại ở phòng khách.

“Chuyện hồi chiều,bọn ta đều nghe Mị Nhi kể lại rồi.Mặt thế này càng ngày càng không để cho người sống rồi!”Lăng gia chủ thờ dài ngao ngán.

“Tôi thấy chúng ta vẫn là cố gắng tăng nhanh tốc độ tới căn cứ sớm đi.Kéo dài e là không xong đâu.”Hàn lão gia nghiêm túc nói.

“Tiểu Huyền,tiểu Nguyệt.Hai đứa cảm thấy như thế nào?”Mộ lão biết thực lực hai người hiện tại là mạnh nhất trong đoàn xe,cũng là người lí trí nhất,cứ hỏi ý kiến hai người trước rồi từ từ tính tiếp.

“Ông nội, con cùng Nguyệt định rạng sáng ngày mai cả đội dò đường lẫn đội chiến đấu cùng xuất phát đi trước dọn đường.”

Mộ Lăng Huyền vừa dứt thì Hàn Thiên Nguyệt tiếp lời: “Nếu làm như vậy, tốc độ đoàn xe sẽ di chuyển nhanh hơn. Mà rủi ro chính là tùy thời sẽ bị tang thi đoàn tập kích từ ba phía khác.”

Lúc này, không khí cả phòng khách đều tràn đầy âm trầm.

Quả thật cách xuất động hai đội đi dọn đường sẽ khiến tốc độ đoàn xe đi nhanh hơn nhưng sẽ đối mặt với việc tùy thời sẽ có tang thi tập kích từ ba phía khác, dù sao đoàn xe cũng rất lớn không thể chu toàn hết được.

Nếu vẫn chọn cách di chuyển như ngày hôm nay thì tốc độ sẽ bị kéo chậm lại, mà bọn họ chỉ còn có bốn ngày để tới được căn cứ trước khi mưa máu tới.

Chuyện mưa máu tới cũng là do Lăng Mị Nhi cung cấp cho mọi người, cô không lấy chuyện mình trùng sinh mà là nói mình nằm mơ thấy. Người Lăng gia dĩ nhiên đều tin tưởng vào cái giấc mơ điềm báo của Lăng Mị Nhi nên cũng rất coi trọng chuyện này.

“Tôi thấy nếu cứ tốc độ ngày hôm nay, chúng ta muốn trước bốn ngày tới căn cứ là chuyện không có khả năng. Chưa tính rủi ro xảy ra ở trên đường như cầu sập, đường lở, tệ hơn là động vật, thực vật tang thi hay là biến dị.” Hạ Khải Hi lúc này lên tiếng phân tích tình hình.

Mấy vị lão gia đưa mắt nhìn nhau một lát, cùng thờ dài.

“Ày, thôi bỏ đi. Chuyện đi như thế nào tùy vào đám trẻ các con. Đám lão xương cốt bọn ta chỉ ở trong xe là tốt rồi, chúng ta đi nghỉ trước vậy.”

Hàn lão gia nói xong thì đứng dậy lên lầu, mấy vị lão gia của mấy nhà khác cũng lục tục đứng dậy tỏ vẻ không tham gia nữa, trực tiếp trở về phòng nghỉ.

Đám thế hệ trẻ của ba gia tộc: “....” Đây là ném trách nhiệm cho bọn họ hết rồi chuẩn luôn à?!

“Mộ thiếu, làm sao đây!” Khả Phong nhìn đám người lớn đi hết liền nhìn qua Mộ Lăng Huyền.

“Như lúc này tôi đã nói, đội dò đường cùng một nửa đội chiến đấu do tôi cùng Hàn Thiên Nguyệt, Lăng Mị Nhi, Khả Phong cùng dẫn đội. Hắc Y cùng Hàn Liệt Khải, Hải Siêu với một nửa thành viên đội chiến đấu ở lại bảo vệ đoàn xe, đội hộ vệ tăng cao cảnh giác, nghe Hắc Y phân phó, đội hậu cần vẫn giữ hoạt động bình thường.” Mộ Lăng Huyền nói.

“Được.” Những người khác nghe xong cũng không ý kiến gì. Dù là làm như vậy gặp tang thi hay động thực vật tang thi or biến dị tập kích đột ngột gây nguy hiểm nhưng đây là cách duy nhất để cả đoàn xe trong bốn ngày tới được căn cứ Tây Nam.

“Đội hậu cần ngày mai trước rạng sáng chuẩn bị thức ăn cho bọn tôi, còn có vài trị liệu giả mộc hệ cùng đi.” Mộ Lăng Huyền nhìn sang Hạ Khải Hi.

“Được, tổ lập tức đi chuẩn bị.” Hạ Khải Hi nói xong liền cùng Lăng Hạo, Mộ Lăng Ngọc đứng lên đi tìm người chuẩn bị.

“Tốt, bây giờ chúng ta bắt đầu phân nhiệm vụ...”

Cuộc họp kéo dài đến gần nửa đêm mới kết thúc, ai về phòng nấy bắt đầu nghỉ ngơi để ngày mai có một hành trình dài.

Mộ thiếu gia của chúng ta cũng là đợi mọi người về phòng hết mới lập tức chuẩn tới phòng của Hàn Thiên Nguyệt.

Còn vì sao lại nửa đêm chạy tới phòng Hàn Thiên Nguyệt sao?

Đơn giản là hai người cùng tiến vào không gian căn khôn của Hàn Thiên Nguyệt để tu luyện rồi, dù Mộ Lăng Huyền cũng có không gian của mình nhưng lại giống như Hàn Thiên Nguyệt, đều bị phong ấn lại, trừ lấy đồ cùng trừ đồ thì chẳng thể nào tiến vào được nữa.

Đây là lí do vì sao mà Mộ thiếu hận chết lão già nhà mình, nếu Hàn Thiên Nguyệt mà không có cái vòng căn khôn của nữ chủ thì không biết hai người sẽ đào đâu ra đủ linh khí mà tu luyện nữa. Hai người không hận nghiêng rằng hai lão ngoan đồng nhà mình mới là lạ đó!

.....

Sáng sớm hôm sau, nhóm người thường trong đoàn lập tức phát hiện ra đội chiến đấu đã thiếu đi một nửa, ngay cả đội dò đường cũng không thấy.

Lúc hồi ra mới biết là Mộ thiếu cùng Hàn tiểu thư đã dẫn người đi mở đường từ trước khi mặt trời ló dạng, cũng đốc thúc mọi người trong đoàn lập tức chuẩn bị nhanh chóng di chuyển đuổi theo sau.

Cả đoàn xe dù có vài người còn nghỉ ngơi nhưng vẫn là nuốt vào trong bụng mà đi sắp xếp đồ, chuẩn bị rồi đi. Dù có nghỉ ngơi thì làm được việc gì, bọn họ là đang ôm đuôi của ba đại gia tộc lớn mà sống a.

Cả đoàn xe đều sắp xếp xong, bắt đầu di chuyển đuổi theo đội của Mộ Lăng Huyền đã đi trước với tốc độ nhanh nhất.

Bên kia, đoàn xe đã bắt đầu khởi hành rồi khỏi thôn, tăng tốc chạy đi. Bên này, đội chiến đấu cùng đội dò đường ra sức mà dọn dẹp tang thi trên đường, di chuyển đám xe chết máy cản trên đường để cho đoàn xe phía sau có thể thông thuận chạy đi.

Trước mặt cả đội lúc này là một cây cầu duy nhất nối đi thành phố L, cây cầu lớn ở giữa đã bị sụp xuống, trực tiếp cắt đứt đường đi của mọi người.

“Mộ thiếu, trờ cây cầu ra, không có phương tiện gì đi qua cả. Phía dưới sông là một đám cá tang thi đáng sợ, không có khả năng đi qua.” Một dị năng giả tốc độ chạy về báo cáo tình hình.

“Huyền, cái con sông này căn bản không có khả năng dùng tàu thuyền gì đi qua được, cây cầu cũng sụp rồi!” Tôn Ngao Vũ nhú mày đầy lo lắng.

Chuyện này mà không giải quyết thì cả đoàn xe phía sau tuyệt đối không có khả năng tới được căn cứ trước khi mưa máu đổ xuống, lúc đó thì thiệt hại tuyệt đối không phải chỉ là con số nữa.

Hàn Thiên Nguyệt đang ngồi ngậm kẹo trên nóc xe, mắt phóng ra xa nhìn cây cầu bị gãy bên kia. Không kịp báo trước liền biến mất tại chỗ, xuất hiện lần nữa là ở chỗ cây cầu, cô lạnh nhạt liếc mắt nhìn đám cá tang thi ở bên dưới.

Một lúc lâu sau thì lấy ra một miếng thịt tươi còn dính máu chảy tí tách, trực tiếp ném ra rồi kéo hai người bên cạnh lùi về phía sau.

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc cùng sợ hãi của mọi người, mấy con cá tang thi dài cỡ 1m nhảy từ dưới lên đón lấy miếng thịt còn nhỏ máu kia rồi lại rớt xuống.

Hàn Thiên Nguyệt tiếp tục lấy ra vài miếng thịt máu nữa rồi ném ra, đám người phía sau hoàn toàn hoá đá khi nhìn thấy động tác này của cô.

Bọn họ không hiểu cô đang làm cái gì, thịt kia bọn họ còn không có mà ăn, cô lại khen ngược, trực tiếp đem đi dứt cho tang thi cá ăn.

“Ách, Mộ thiếu, tiểu thư đang làm cái gì vậy?” Hải Siêu cũng không hiểu lắm hành động này của tiểu thư nhà hắn, sao tự nhiên lại lấy thịt dứt cá ăn a~, kia là thịt đó!!!

Câu hỏi này cũng là câu hỏi tiếng lòng của tất cả mọi người ở đây. Họ cũng không hiểu hành động này của vị Hàn tiểu thư kia là gì nữa!

Mộ Lăng Huyền nhìn động tác của Hàn Thiên Nguyệt cũng không trả lời, khoé môi khẽ cong lên khiến mấy người ở đây như rơi vào sương mù.

“A, hiểu rồi!” Lăng Mị Nhi lúc này lập tức kêu lên khiến mọi người cùng nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

“Mị Nhi, cung biết Nguyệt Nguyệt đang làm gì sao?” Hạ Băng Linh lúc này lập tức áp sát, ôm lấy Lăng Mị Nhi mà tò mò.

“Biết nha!” Lăng Mị Nhi híp mắt cười, cô lúc đầu cũng không hiểu Nguyệt tỷ đang làm cái gì vì sao lại uống phí thịt nhiều như vậy, nhưng khi nhìn kĩ một chút liền phát hiện ra ngay.

“Vậy rốt cuộc là em ấy đang làm gì?” Tôn Ngao Vũ cũng thật sự tò mò a.

“Hắc, là đo chiều cao.” Lăng Mị Nhi tủm tỉm cười.

“Hả, đo chiều cao???” Một đám người cùng đồng thanh.

“Đúng vậy, đo chiều cao.” Lăng Mị Nhi gật đầu nói.

“Nhưng đo chiều cao thì liên quan gì tới việc ném thịt dứt tang thi cá?” Một dị năng giả lúc này không hiểu liền nói.

“Là đo chiều cao sức bật tối đa của đám tang thi cá!”

Lời này không phải Lăng Mị Nhi nói mà là do Khả Phong trả lời, hắn cũng đã để ý tới độ cao của từng miếng thịt mà Hàn Thiên Nguyệt đã ném ra, dù là khá phí phạm nhưng đây là cách nhanh nhất để đo được sức bật tối đa của đám tang thi cá kia.

“A, chẳng lẽ....”

Tôn Ngao Vũ lúc này liền hiểu ra ý đồ của Hàn Thiên Nguyệt là gì. Cả đám bọn hắn chỉ chú ý sự phí phạm thịt của cô mà không hề chú ý đến từng miếng thịt được ném ra ngày càng cao hơn.

“Muốn đi qua con sông này thì cần biết chính xác sức bật tối đa của chúng để có thể đi làm một cây cầu chắc chắn và cao hơn để đi qua an toàn mà

không sợ chúng cắn được.”

Lăng Mị Nhi liền vui vẻ mà giải thích cho mọi người ở đây.Nếu muốn cả đoàn xe phía sau đi qua được nơi này an toàn thì cần phải xây một cây cầu cao hơn sức bật của bọn tang thi cá,và chịu được trọng lượng xe của cả đoàn xe nữa.

Lúc này,những người ở đây mới hiểu ra ý đồ của Hàn Thiên Nguyệt đang làm gì.Bọn hắn cũng không hề nghĩ tới chuyện này,một cô gái mới 20 lại có thể nghĩ thấu đáo mọi chuyện như vậy,rất đáng bội phục.

“Gọi dị năng giả kim hệ,thổ hệ cùng băng hệ tới đây,càng cao giai càng tốt!”Mộ Lăng Huyền lúc này mới lên tiếng phân phó.

“Tôi lập tức đi tập hợp người lại ngay!”Một tiểu binh lập tức vâng lệnh đi gọi người tới.

Hàn Thiên Nguyệt lúc này đã quay trở lại,mày cũng khê nhui lại.

Mộ Lăng Huyền thấy cô nhui thì trầm tư suy nghĩ thì lên tiếng“Sao rồi?”

“Khá khó chơi đó,bọn tang thi cá này sức bật tối đa tính từ mặt nước lên thì tới 40-50 mét,chưa tính chúng có thể phóng dị năng nữa!”

Lời này của Hàn Thiên Nguyệt lập tức khiến tâm của mọi người ở đây như rớt vào hầm băng ngàn năm.

Đờ mờ,mặt thế!

Đờ mờ,tang thi cá!

Đờ mờ,tang thi cá biến dị!

Rốt cuộc bọn chúng có cho con người sống nữa không vậy hả,sức bật đã cao tới 40-50 mét còn có thể phóng dị năng,vậy đi qua bằng cái con mẹ gì đây a~!

“Vậy thì dù có xây cầu cao hơn thì vẫn khó lòng đi qua được!”Lăng Mị Nhi thở dài ngao ngán.Cô cùng Nguyệt tỷ,Huyền ca có thể dùng ngự không để đi qua nhưng những người này thì không thể,chưa tính tới đoàn xe khổng lồ đang ở phía sau nữa.

Mọi người:.....

“Mộ đội trưởng,dị năng giả đều tập hợp rồi!”Tiểu binh vừa rồi lúc này chạy tới,phía sau có hơn 30 người dị năng giả.

“Dị năng giả kim hệ thổ hệ đứng qua một bên,băng hệ đứng qua một bên.”

Mộ Lăng Huyền vừa dứt lời thì 30 người chia làm hai bên mà đứng,băng hệ dị năng giả tương đối hiếm trong nhóm 30 người chỉ có ba người là dị năng giả băng hệ cấp 1 hậu kì,cao nhất là cấp 2 sơ kì.Bên còn lại thì đa số là thổ hệ chỉ có 10 người là kim hệ,cao nhất là thổ hệ cấp 2 trung kì và kim hệ cấp 2 sơ kì.

“Huyền ca,anh tính tuyển hậu cung hơ?”Hạ Băng Linh đứng lúc này phun ra một câu.

Mộ Lăng Huyền không nói gì nhưng không khí xung quanh lại hạ vài độ,những người xung quanh bắt gặp rung mình một cái.

“...”Mọi người tập thể lùi ra sau hai bước.Vị tổ tông này quả nhiên điếc không sợ súng,tình hình đang căng thẳng thì bị vị tổ tông này một câu trực tiếp phá tan luôn rồi!

“Khả Phong,trong vòng 3 giây không đem con nhỏ này dứt xa một chút,tôi đảm bảo là sẽ đem nó đi dứt bọn cá tang thi bên kia!”Mộ Lăng Huyền đầy âm trầm gầm từng tiếng một.

Khả Phong nghe xong cũng một thân đầy mồ hôi mà trực tiếp vác cái cô nàng điếc không sợ súng nào đó mà dứt xa khỏi chỗ của Mộ đại thiếu đang ăn thuốc nổ.

Tôn Ngao Vũ ở một bên nhìn cũng chảy mồ hôi lạnh mà tưởng nhớ vợ yêu nhà mình,chỉ cần không có Hạ Khải Hi ở bên cạnh là y như rằng con nha đầu Hạ Băng Linh này bắt đầu chọc vào huyệt súng của Mộ đại thiếu.

“Được rồi,vào vấn đề đi!”Hàn Thiên Nguyệt đành mở miệng phá tan cái không khí kì dị này.

“Khụ,kim hệ dị năng giả cùng thổ hệ dị năng giả hợp lực làm một cây cầu chắc chắn chịu được trọng tải của cả đoàn xe phía sau,cao hơn mực nước 60 m.Bắt đầu đi.”Mộ Lăng Huyền bắt đầu phân phó nhiệm vụ.

Đoàn dị năng giả thổ hệ cùng kim hệ nghe xong lập tức bắt tay đi xây cây cầu,bọn họ vẫn không biết vì sao Mộ thiếu lại làm vậy nhưng bọn hắn tin tưởng vào Mộ thiếu.

“Vũ ca ,chút nữa khi đoàn các anh vượt qua cây cầu,tiếp tục tiến về phía trước dọn dẹp chướng ngại vật không cần chờ bọn tôi.Mị Nhi,Hải Siêu,Khả Phong,Băng Linh sẽ cùng đi với Vũ ca,rõ rồi chưa?”

Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt nói,mắt nhìn qua từng người một ngụ ý ai dám nói không lập tức đánh người đó.

Một đám bị cô nhìn đều rụt cổ lại,không dám lắc đầu chỉ dám gật đầu như trả lời.Vị Hàn tiểu thư này tính khí còn đáng sợ hơn cả Mộ thiếu nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn nữa,ánh mắt lạnh đến có thể đông chết người a~.

“Nguyệt tỷ,em...”Lăng Mị Nhi ngập ngừng muốn nói lại thôi nhìn Hàn Thiên Nguyệt.

“Qua bên kia nói.”Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn Lăng Mị Nhi một cái,bỏ lại một câu rồi xoay người đi ra cách đám người một khoảng,Lăng Mị Nhi cũng theo sau đi tới.

Bên này,một đám người nhìn nhau một cái rồi lại nhìn vị Mộ thiếu này giờ vẫn im lặng đứng ở kia. Vẫn còn phân vân muốn nói gì đó.

“Huyền,chuyện này...”Tôn Ngao Vũ đành lên tiếng nhưng chưa kịp nói hết đã bị cắt đứt.

“Ừng theo lời Nguyệt nói,những chuyện khác cậu không cần lo,băng hệ dị năng giả ở lại,những người khác đi chuẩn bị đi!”

Mộ Lăng Huyền cũng không cho bất cứ lời giải thích nào,trực tiếp hạ lệnh.Hắn cũng rất lười đi giải thích căn kẽ cho cái đám ngốc này,cứ để kệ bọn hắn suy đoán đi,chỉ cần không ảnh hưởng toàn cục là được.

....

Bên kia cây cầu tạm thời được xây xong cũng đã là ba giờ sau.Nhóm dị năng giả kim hệ cùng thổ hệ hao sạch sẽ dị năng của mình mới chống đỡ được cây cầu dài 400 mét cao hơn mực nước 60 mét.

“Vũ,kất nửa khi thấy tôi ra hiệu thì cậu cùng đoàn xe lập tức dùng hết tốc lực vượt qua cây cầu,mặc kệ mọi động tĩnh cũng không được quay đầu nhìn mà cứ tiến lên trước,được chứ?”

“Được,tôi biết rồi!”Tôn Ngao Vũ leo lên xe,thông qua bộ đàm nội bộ ra lệnh cho những người khác trong đội xe.

Mộ Lăng Huyền đi tới bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt,nhìn mặt sông chứa đầy đám cá mà khí tức trên người ngày càng lạnh xuống.

“Có em ở đây,không chết được.Huống hồ có ba tu chân gia trúc cơ trở lên,sẽ qua được mà,bất quá là một lũ cá chết trôi thôi!”

Hàn Thiên Nguyệt cảm thấy được tâm trạng của người bên cạnh không được tốt lắm,đành mở miệng nói một chút.Dù sao đối với cô,đám cá kia cũng bất quá là đám cá chết trôi,chưa thấy con nào trên cấp 2,bọn cô vẫn xử lí được.

“Ừ,bất đầu thôi!”Mộ Lăng Huyền khoé môi khẽ cong lên.

“Ừ!”

Hàn Thiên Nguyệt vừa dứt lời liền biến mất tại chỗ,xuất hiện một lần nữa là đứng trên thành cây cầu ngay giữa sông.

Đám tang thi cá ở dưới sông như người thấy mùi thịt,đã bắt đầu tụ lại thành một đàn lớn bơi tới dưới chân cây cầu mới xây.Chúng chực chờ nhảy lên mà vồ lấy Hàn Thiên Nguyệt.

Đúng lúc này,Mộ Lăng Huyền lập tức hô to:“Phóng dị năng!”

Đồng loạt đám ba người dị năng giả đem toàn bộ dị năng của mình phóng tới mặt sông,cùng lúc đó Lăng Mị Nhi không biết từ bao giờ đã ở đầu cầu bên kia cùng phóng thích băng dị năng của mình,trực tiếp đóng băng cả một vùng sông,đám cá tang thi bên dưới có vài con bị đông cứng nửa thân dưới nước không cách nào nhảy lên được.

Tôn Ngao Vũ khi thấy được sự ra hiệu của Mộ Lăng Huyền lập tức nhấn ga,vọt lên cầu mà dùng hết tốc lực chạy đi.

Mấy chiếc xe ở phía sau vừa thấy lập tức nhấn ga đuổi theo sát phía sau,không ai dám có một giây chần chờ nào.

Năm chiếc xe vừa sắp qua khỏi cây cầu,lốp băng bên dưới sông lập tức có dấu hiệu bị nứt ra rồi lập tức biến thành mảnh vụn.

Đám cá bên dưới lập tức được giải thoát,chuẩn bị nhảy lên vồ lấy chiếc xe chạy cuối cùng thì một đoàn lửa màu đen lập tức bao phủ toàn bộ mặt nước,chỉ cần có thứ gì vừa ngóc ra khỏi nước lập tức bị đốt đến tro cũng không còn.

Nói thì lâu nhưng tất cả xảy ra chỉ trong vôn vè gần 1 phút đồng hồ.Mọi người cảm thấy trong gần một phút này như cảm thấy mình vừa trải qua mấy ngày vậy,vừa rồi đứng là ngàn cân treo sợi tóc,suýt chút là có một nhóm bỏ mạng rồi.

Tôn Ngao Vũ thấy chiếc xe cuối cùng an toàn vượt qua khỏi cầu liền thở phào nhẹ nhõm,chờ Lăng Mị Nhi lên xe liền lập tức rời đi trước.Bọn họ vẫn còn nhiệm vụ dọn đường rất quan trọng,không thể trì hoãn ở chỗ này được.

Bên này,Hàn Thiên Nguyệt vừa nhảy trở về liền nhìn thấy ba dị năng băng hệ đang ngồi xuống hấp thu tinh hạch,vừa rồi dị năng đã dùng hết rồi.

“Xem ra phải tìm cách phụ trợ kéo dài đóng băng mặt nước mới được, băng vừa rồi trụ bắt quá 27 giây. Muốn một đoàn xe lớn đi qua cũng mất vài phút, ba người này không có khả năng trụ lâu như vậy.” Mộ Lăng Huyền nhìn sang ba người bên kia, nhíu mày nói.

“Hắc hoá của anh có thể duy trì bao lâu?”

“Hiện tại, cao nhất 2 phút, có khi sẽ có cá lọt lưới!”

“Àn.”

Mộ Lăng Huyền: “....” Em ân là có ý gì, có thể nói hết ra không?!

Hàn Thiên Nguyệt cúi đầu suy nghĩ gì đó rồi lại mất sáng quắc như bóng đèn nhìn Mộ Lăng Huyền chăm chăm, khiến hắn lập tức nổi lên một tia bất an, cái ánh mắt này con mẹ nó sao mà quen thuộc quá vậy nè....

“Huyền.”

Hàn Thiên Nguyệt khoe miệng khê cong lên, nhẹ nhàng gọi như tiếng gọi hồn khiến Mộ Lăng Huyền bắt đầu không tự giác mà lùi về phía sau.

“Ừc, anh nghe.” Hắn ý nghĩ thật sự muốn chết cũng có rồi, con cộp nhỏ nhà hắn lại sắp tính kế hắn rồi a~.

“Chúng ta cùng nhau đi bàn chuyện nhân sinh một chút nào!”

Hàn Thiên Nguyệt nói xong liền với tay túm lấy áo của Mộ Lăng Huyền lôi vào rừng cây.... khu, tiến vào không gian.

....

Chờ ba dị năng giả kia tỉnh lại, bọn họ vừa lúc nhìn thấy Mộ Lăng Huyền mặt trắng bệch, tinh thần mệt mỏi cùng Hàn Thiên Nguyệt vui vẻ, hồng hào đi ra từ rừng cây. (T/g: tên nào tới đây nghĩ bậy thì đừng trách ta a~.)

Ba người cũng rất tò mò đoạn thời gian vừa rồi hai người tiến vào bụi cây làm gì, nhưng không ai dám nhìn quá lâu, bọn hắn còn chưa muốn chết a.

Lúc này sắc trời cũng đã u ám, 5 người lập tức nghe được tiếng xe dồn dập đang đi tới phía này, dừng xe cách họ vài chục mét.

“Nguyệt Nguyệt!” Người xuống xe đầu tiên là Hàn Liệt Khải, hắn lập tức chạy lại chỗ của Hàn Thiên Nguyệt.

“Anh họ nhỏ, mọi người không bị gì chứ?” Hàn Thiên Nguyệt cũng không keo kiệt mà cho hắn một nụ cười an tâm.

“Ừ, trên đường đi rất thông thoáng, lâu lâu chỉ có vài con tang thi lang thang đi ra giữa đường thôi!” Hàn Liệt Khải thấy Hàn Thiên Nguyệt không tổn hao gì thì thở phào mà trả lời sau đó lại nhìn phía sau năm người: “Sao chỉ còn có 5 người vậy, những người khác đâu?”

“Đều qua bên kia cầu, đi trước dọn dẹp đường rồi. Anh gọi những người khác tới đây đi, phân phó mọi người trong đoàn nghỉ ngơi ở chỗ này tối nay!”

Hàn Thiên Nguyệt nói xong, không để Hàn Liệt Khải kịp phản ứng lại đã đỡ Mộ Lăng Huyền còn đang suy yếu lại chỗ sạch sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hàn Liệt Khải chỉ có thể trừng mắt nhìn cô em họ đáng yêu của mình đỡ cái con sắc sói kia đi qua một bên, hừ lạnh một cái rồi đi phân phó mọi người.

Ba dị năng giả băng hệ kia cũng đã đi tìm gia đình, người thân của mình trong đoàn xe. Dù sao cũng là hộc của nhóm cao tầng, bọn hắn cũng không cần tham gia.

Ở cách đó không xa, một cặp mắt đầy oán độc nhìn chăm chú vào Hàn Thiên Nguyệt như muốn cắn xé cô ra.

Khi Hàn Thiên Nguyệt cảm thấy có ánh mắt không thiện ý nhìn mình thì quay đầu liền chỗ vừa rồi đã không có ai, vừa rồi giống như là ảo giác của cô vậy. Nhưng cô biết đó tuyệt đối không phải là ảo giác mà là sự thật, có người oán hận đến muốn giết cô.

“Sao vậy?” Mộ Lăng Huyền thấy cô cứ nhìn về một hướng có góc cây liền hỏi.

“Không có gì, linh lực hồi phục thế nào rồi?” Hàn Thiên Nguyệt lắc đầu liền hỏi.

“Tạm ổn rồi, dù sao làm “thứ đó” cũng mất rất nhiều linh lực, tu vi quá thấp nên việc thiếu linh lực cũng là một vấn đề muốn mạng người!” Mộ Lăng Huyền mặt tái nhợt nhìn cô.

“Àn, xác thật là tu vi quá thấp cũng rất phiền.” Hàn Thiên Nguyệt sờ sờ cằm nói rồi liếc qua nhìn Mộ Lăng Huyền một cái: “Mạng anh cũng rất lớn, trong quá trình làm “nó” bị tặc cũng chưa treo nga~!”

Mộ Lăng Huyền: “...” Hắn chưa bị nổ chết cũng là lỗi của hắn hả?!!! Hôm qua bắt quá lúc nóng giận mới khiến cô suýt bị lôi của hắn đánh trúng, lúc này lại mang thù, đúng là thù rất dai.

Chương 23: Tang thi chuột.

Vi Vi, em làm sao vậy?" Sở Phi nhìn thấy Nhã Vi lại mất tập trung liền lo lắng hỏi.

"A, em không có chuyện gì đâu." Nhã Vi mỉm cười mà lắc đầu.

"Em nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta về tới căn cứ thủ đô rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi!" Sở Phi kéo Nhã Vi vào trong lòng mà an ủi.

"Vâng, anh ngủ ngon." Nhã Vi ngọt ngào nói rồi cũng nằm xuống, mặc cho Sở Phi ôm vào trong lòng mà nhắm mắt sau một hồi hoan ái.

Không biết lý do vì sao, cô ta cứ cảm thấy càng tới gần căn cứ thủ đô thì trong lòng cứ bồn chồn không dứt, giống như sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ vậy.

Còn mấy ngày trước nữa, đang ngủ trên xe thì bỗng nhiên lại cảm thấy bản thân trong lòng lạc lõng như vừa vụt mất thứ gì đó rất quan trọng với mình, không chỉ một mà đến hai lần.

Cô kiếp trước cũng luôn dựa vào dự cảm của mình nên mới tìm được đường sống trong chỗ chết rất nhiều lần, mặc dù hiện tại có xuyên qua một thân thể mới thì cô vẫn luôn tin tưởng vào dự cảm của mình.

Nhưng mà, bắt đầu từ hôm qua cô ta đã có cái cảm giác bồn chồn, bất an này rồi, càng gần thủ đô cảm giác này càng rõ ràng, vì vậy mà hai ngày nay cô cứ như người trên mây mà mất tập trung, có mấy lần suýt bị tang thi cào trúng khi đang chiến đấu.

Cô cũng có nói chuyện này cho mọi người trong đội nhưng bọn họ cũng chỉ an ủi cô một chút mà thôi, riêng Sở Phi, Âu Dương Viêm và Ngô Phàm đều tin tưởng cô, bọn họ cũng làm việc cẩn thận và chú ý hơn nhưng cái cảm giác bất an này vẫn còn đó và ngày một mãnh liệt hơn.

Nhã Vi cố kìm nén sự bất an trong lòng mà rúc vào lòng ngực của Sở Phi mà ngủ, có lẽ cô ta cùng những người khác đều không hề biết, chân chính dự cảm bất an của Nhã Vi là phải chờ đến khi họ vừa bước chân vào thủ đô, dù có muốn phòng cũng không phòng được.

.....

Khi cả đoàn xe đều chìm vào giấc ngủ, Hàn Thiên Nguyệt cùng Mộ Lăng Huyền bỗng nhiên mở mắt bật người dậy.

Lúc cả hai cùng dùng thần thức "nhìn" thứ đang ngày một tiến đến gần đoàn xe ở phía sau thì sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Chủ nhân, xảy ra chuyện gì vậy?" Lam U lập tức cung kính hỏi.

"Đi thông báo tất cả đoàn xe, có đàn tang thi chuột đang hướng tới đây, lập tức chuẩn bị đi qua cầu." Mộ Lăng Huyền lập tức phản phó.

"Vâng." Lam U lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đi thông báo.

Cả đoàn xe đang im lặng lập tức hỗn loạn, những người không có sức chiến đấu lập tức hối hả thu dọn đồ mà ngồi vào trong xe, những dị năng giả cùng binh lính thì đề cao tinh thần, chuẩn bị chiến đấu.

"Chắc, xem ra phiền phức rồi đây, phía trước là tang thi cá phía sau thì một đàn tang thi chuột." Hàn Thiên Nguyệt thở dài đứng lên.

"Em định làm gì?" Mộ Lăng Huyền nhìn vẻ mặt cùng động tác của cô thì đoán được đang có ý định làm gì đó nguy hiểm.

"Cầm lấy." Hàn Thiên Nguyệt ném cho Mộ Lăng Huyền một cái túi.

"Em định làm gì, Hàn Thiên Nguyệt, anh cấm em tự đưa mình vào nguy hiểm." Hân không cần nhìn cũng biết trong đó là gì, tức giận mà nắm lấy tay cô.

"Nào nào, bình tĩnh chút đi, đây cũng đâu phải lần đầu tiên em tự nhảy vào nguy hiểm chứ, huống chi em còn không gian còn khôn có thể vào tránh né bất cứ lúc nào!" Hàn Thiên Nguyệt bị Mộ Lăng Huyền nắm đến đau tay cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ trán anh.

"Anh đi, em đưa đoàn xe rồi đi. Tu vi của anh cao hơn em, giao cho anh đi." Mộ Lăng Huyền đem cái túi đưa cho Hàn Thiên Nguyệt.

"Chắc, Tinh thần Phong Thần Huyền nổi tiếng lãnh huyết, sát phạt chạy đâu mất rồi, đừng có như đàn bà mà mè nheo nữa có được không?" Hàn Thiên Nguyệt thật bó tay rồi.

"..." Mộ Lăng Huyền không lời gì để nói, chỉ chăm chú nhìn cô.

“Được rồi,còn dây dưa nữa thì tang thi chuột tới là xong cả lũ đó,đi đi,nếu lạc nhau em sẽ thông qua Ly Dạ truyền lời cho anh,anh nghĩ em sẽ yếu ớt dễ chết vậy sao?”Hàn Thiên Nguyệt đành thờ dài.

“Được,em phải chú ý cẩn thận,mang theo Lam U đi.Hắn tu vi cũng chỉ trúc cơ sơ kì nhưng tạm coi như là một trợ lực tốt,lôi linh căn cực kì có thiên phú.”Mộ Lăng Huyền đành nhượng bộ,hắn biết tính tình cố chấp của cô sẽ không bỏ qua chuyện này,vẫn là thuận theo đi.

“Ân,đã biết.”

Hàn Thiên Nguyệt hiềm hoi nở một nụ cười cho Mộ Lăng Huyền,chuẩn bị xoay người đi thì một lực đạo phía sau kéo cô quay lại,cô còn chưa hiểu gì thì một thứ mềm mềm lạnh băng dán lên môi cô sau đó lập tức dờ đi.

Hàn Thiên Nguyệt sau khi lấy lại tinh thần thì dờ khóc dờ cười cái tên nào đó đã chạy tới xe phía trước,trốn thật nhanh,thật đáng yêu nga~.

“Lam U,đi thôi”Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn cái cục đen thui đứng làm vật trang trí từ nãy tới giờ ở bên kia.

“Vâng,tiểu thư.”Lam U lập tức đuổi theo phía sau Hàn Thiên Nguyệt,hắn biết vị tiểu thư thực lực cường hãn không kém chủ nhân nhà hắn này rất được chủ nhân để ý,hắn dù phải bỏ mạng cũng phải bảo vệ người này.

Hàn Thiên Nguyệt rất nhanh đuổi ra phía sau cùng của đoàn xe,ở đó hiện tại đã được dựng lên một bức tường đất cao hơn ba mét do dị năng giả thổ hệ tạo ra nhằm ngăn cản đường chạy của tang thi chuột đang ngày một tiến gần tới đoàn xe.

“Hàn tiểu thư.”Những dị năng giả trong đội chiến đấu vừa thấy Hàn Thiên Nguyệt lập tức cung kính chào.

“Các người đều lên xe đi,đoàn xe chuẩn bị rút lui.”Hàn Thiên Nguyệt bỏ lại một câu rồi nhảy lên tường đất,Lam U cũng đi theo nhảy lên.

Đám dị năng giả còn định nói gì đó nhưng lại có binh lính tới thông báo rút lui,bảo bọn họ lập tức lên xe.Vì tình hình gấp rút,đám dị năng giả cũng không tiện nói gì thêm mà khom người cung kính cúi chào Hàn Thiên Nguyệt một cái rồi xoay người trở lại xe.

Bọn hắn hiện tại nếu có ở lại cũng chỉ vương chân Hàn tiểu thư mà thôi,chi bằng nghe theo mệnh lệnh mà rời đi.Nhưng nhờ chuyện này mà địa vị của Hàn Thiên Nguyệt trong đội chiến đấu lại cao thêm một mảng lớn trong lòng của các dị năng giả đội chiến đấu và binh sĩ đội bảo vệ.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn đám tang thi chuột đang tới gần liền phóng thủy nguyên tố từ không khí ngưng thành nước xối ướt toàn bộ đám chuột kia,sau đó là tặng kèm một tấm lõi phù,trực tiếp đem đám chuột ướt kia giặt thành than,nhờ có nước mà theo phản ứng di chuyển lập tức một mảnh tang thi chuột bị tấm lõi phù giặt thành cục than.

Lam U ở bên cạnh cũng không kém cạnh,phóng lõi điện giặt chết hàng loạt đám chuột.

Dù có lợi hại tới đâu,đối đầu với một đàn hơn mấy ngàn con tang thi chuột thì cũng như trứng chọi với đá,đánh mãi không hết,hai người đánh chuột gần nửa giờ thì gần cạn kiệt linh khí.

Hàn Thiên Nguyệt dùng thần thức dò xét,tìm kiếm con đầu đàn,chi có giết con đầu đàn thì cả đàn tang thi chuột sẽ lập tức tan rã ngay.

Không phụ lòng cô,lập tức dò thấy một con tang thi chuột có chút khác biệt so với những con khác,là tang thi chuột hệ tinh thần cấp 2 hậu kì.

Phía sau,đoàn xe đã an toàn vượt qua cầu,không ai chú ý tới bên này nên Hàn Thiên Nguyệt thoải mái lấy kiếm mà ngự không đi tới chỗ con tang thi chuột đang ẩn nấp mà một phát trí mạng,cả đàn tang thi lập tức hỗn loạn thành một đoàn,chạy tứ tán.

Giải quyết xong tang thi chuột,Hàn Thiên Nguyệt cùng Lam U chạy tới chiếc xe được Mộ Lăng Huyền để lại mà leo lên.

Cô cầm lấy một lá bùa dán vào trên xe,đây chính là ẩn tức phù mà cô vẽ,tay còn lại là một quả cầu nhỏ,chính là bạo lõi mà Mộ Lăng Huyền liều mạng nhiều lần bị nổ mà chế ra,thứ này có thể làm ra một vụ nổ cỡ trung,có thể diệt trong một phạm vi nhất định có tính lan truyền,có thể giữ chân tang thi cá không đến gần được cây cầu trong một thời gian nhất định .

May mắn là trong lúc luyện thi thành công hai quả,một quả trong tay cô phòng ngừa và một quả trong tay của Mộ Lăng Huyền dùng để đưa cả đoàn xe đi.

Lúc hai người vừa chạy tới giữa cầu,Hàn Thiên Nguyệt cùng Lam U lập tức nghe một tiếng tí rất nhỏ ở phía sau xe,vừa quay đầu nhìn xuống dưới chân ghé phía sau thì hai mắt khê co rụt lại.

Không kịp nghĩ gì mà trực tiếp túm Lam U chạy vào không gian,hai người vừa biến mất thì cả chiếc xe nổ tung,ngay cả cây cầu cũng bị nổ sập.

Hàn Thiên Nguyệt ở trong không gian nhìn thấy cảnh tượng nổ tung ở bên ngoài mà sát khí lập tức không kìm chế được mà tản ra.

Khốn kiếp,lại có kẻ dám ám toán cô,thật là chán sống rồi mà!Nếu để bà tìm ra kẻ đó,bà tuyệt đối cho hắn dục tiên dục tử đến hết đời,hừ hừ.

Lam U từ lúc tiến vào không gian đã ở vào trạng thái đóng máy,đầy ngờ ngác nhìn cảnh tượng mây xanh nước biếc,rừng núi xanh tốt cùng không khí tràn đầy linh khí dày đặc mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra,bản thân mình đang ở đâu.

“Chủ nhân,xây ra chuyện gì vậy a~?”Salem lập tức nhảy tới trên vai Hàn Thiên Nguyệt mà lo lắng hỏi,nó cảm nhận được sát khí nồng đậm trên người chủ nhân lúc này,xem ra có kẻ chạm tới điểm mấu chốt của ngài ấy rồi đi.

Hàn Thiên Nguyệt không trả lời Salem,thu lại sát khí rồi nhìn Ru đang đứng dưới chân mình:“Ru,liên hệ cho chủ nhân ngoài,có kẻ để bom cảm ứng trong xe của bọn ta,bảo hấn tra cho ra là kẻ nào,không được để kẻ đó chết!”

“Đã rồi!”Ru gật đầu rồi dùng khế ước,liên hệ với chủ nhân nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bên này,Mộ Lăng Huyền vừa nhận được thông tin mà Ru vừa truyền tới,sắc mặt cực kì âm trầm mà cho người đi điều tra,đây là lỗi của hấn vì lần này hấn đã mắc một sai lầm cực kì nghiêm trọng.

Quả nhiên,làm phạm nhân sống an nhàn đã quá lâu khiến hấn quên mất rất nhiều điều cần bàn mà một cường giả cần có,hấn suýt chút thì làm hại tới Hàn Thiên Nguyệt vì cái sơ sót ngu ngốc chết tiệt này.

Những người ở xung quanh Mộ Lăng Huyền khi thấy cả người hấn toả ra lãnh khí thì đều không ai dám thờ mạnh,bọn hấn không biết vì sao đang yên đang lành mà Mộ thiếu lại phóng lãnh khí nhưng chắc chắn một điều,theo định luật bảo toàn tính mạng,bọn hấn lúc này vẫn là cách xa Mộ thiếu đang nổi bão nếu không tuyệt đối sẽ bị đem đi đút tang thi.

Chu Thư Linh ngồi trong xe,vừa nghe hệ thống thông báo nhiệm vụ thất bại thì khẽ nhíu mày.

“Hệ thống vì sao nhiệm vụ của ta lại thất bại chứ,quả bom cảm ứng lại không thể nổ chết con tiện nhân Hàn Thiên Nguyệt kia là sao?”À tuyệt đối không thể tin được có kẻ có thể sống được sau vụ nổ gần như vậy.

[Nhiệm vụ nhân vật chưa chết,nhiệm vụ thất bại]

Trả lời Chu Thư Linh vẫn là giọng nói máy móc không chút cảm xúc khiến ả tức đến nghiến răng.

Cái đêm mà bị tiện nhân Hàn Thiên Nguyệt kia làm nhục nhã,ả đã bỏ chạy ra ngoài lại vừa lúc bị hệ thống này chọn trúng,từ một người bình thường trở thành một dị năng giả không gian được mọi người chào đón,dù chỉ là hậu cần nhưng mấy kẻ người thường kia vẫn luôn nhìn ả với ánh mắt ngưỡng mộ khiến lòng hư vinh của ả cũng ngày càng tăng.

Lúc hệ thống tuyên bố nhiệm vụ giết chết Hàn Thiên Nguyệt thì ả đã cực kì vui vẻ mà dùng chút điểm tích lũy khó khăn lắm mới có được đi đổi bom cảm ứng bỏ vào trong xe của tiện nhân kia.

Hệ thống nói loại bom này cảm ứng được thân nhiệt người ở thời gian chừng 3 phút sau sẽ tự động nổ,vì không để sơ sót nên ả mới dùng hết điểm ra mà đổi,ây vậy mà nhiệm vụ của ả vẫn thất bại,thật tức chết mà!

Có lẽ,cả hệ thống và Chu Thư Linh đều không hề hay biết rằng,chính hành động tìm chết này của họ đã hoàn toàn chọc giận hai sát thần đáng sợ nhất thần giới,cuộc sống sau này cũng cực kì thâm thù là Chu Thư Linh hay hệ thống.

Hệ thống vốn dĩ tính toán ra Hàn Thiên Nguyệt có độ nguy hiểm cực kì cao đối với nó,vì vậy mới ban bố nhiệm vụ diệt trừ cho Chu Thư Linh.

Còn về Mộ Lăng Huyền thì nó cũng giống như vậy nhưng nó xét về giới tính trước,nghĩ rằng sẽ cho ký chủ đi công lược,vì vậy Hàn Thiên Nguyệt xui xẻo bị dính đòn đầu tiên.

Hàn Thiên Nguyệt ở bên này,hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở chỗ Mộ Lăng Huyền,cô lúc này cực kì ảo não mà thông qua không gian mà nhìn ra bên ngoài.

Từng “bé” cá tang thi bơi qua bơi lại trước mặt mà thờ dài ngao ngán,cô lúc này cực kì muốn bầm con mẹ nó đứn nào dám cài cái bom cảm ứng trong xe cô.

Không gian cần không không phải là vạn năng,không có khả năng tự động di chuyển,khi cô tiến vào không gian thì không gian tự biến ảo thành hạt bụi để che giấu.

Cô bây giờ mà muốn lên bờ thì phải rời không gian mà bơi lên bờ,dĩ nhiên là trăm phần trăm sẽ bị mấy bé tang thi cá hay biến dị trong nước bu lại mần thịt,lúc đó thì thật cười không xong rồi.

Lam U đứng nghiêm cẩn ở bên cạnh Hàn Thiên Nguyệt, thấy cô đầy suy tư mà nhìn xuống mặt hồ đang chiếu cảnh tượng bên ngoài đầy ảo não thì đành mở miệng.

“Tiểu thư, chi bằng để tôi ra ngoài giết chúng, nước có thể dẫn điện, như vậy có thể thoát ra cũng rất cao.”

“Thích đi dâng hiến thịt cho tang thi đến vậy hả?”

Lam U: “...”

“Người nghĩ mình có mấy cân mấy lượng, vừa ra ngoài chưa đến 1 giây đã thành bộ xương trắng rồi!”

Lam U: “...” “Hắn không còn gì để nói.

“Cút đi phòng tu luyện, chưa tới trúc cơ hậu kì thì đừng có trước mặt ta loạn chuyển.” Hàn Thiên Nguyệt sau khi trào phúng xong, trực tiếp một cước đá vào hông Lam U khiến hắn bay thẳng vào trong hồ nước rồi xoay người đi phòng chế phù.

Cả Salem và Ru ở bên cạnh dùng ánh mắt ngu ngốc mà nhìn Lam U một cái rồi theo chạy đi rừng cây tìm đồ ăn, bỏ lại Lam U đang đầy chán nản ở trong hồ.

Lam U cảm thấy hắn thật rất vô dụng, từ trước giờ chẳng làm được cái gì cả.

Khi còn bé thì được chủ nhân thu lưu, dạy tu chân, ăn mặc không lo mà chỉ cần tu luyện, nhưng lúc này hắn thực lực lại chẳng thể bảo vệ người chủ nhân giao phó mà ngược lại là một gánh nặng.

Sau một hồi suy nghĩ, Lam U đứng lên đi thay đồ rồi tiến vào phòng tu luyện, hắn phải thật cố gắng hết mình, tuyệt đối không thể để chủ nhân và tiểu thư thất vọng được, hắn muốn đứng đằng sau mà bảo vệ hai người mà hắn kính trọng.

Vì ý nghĩ này mà rất nhiều năm sau, có người hỏi Lam U thực lực cường đại như vậy, vì sao lại vẫn chỉ làm một ảnh vệ ở bên cạnh Tĩnh đế cùng Băng hoàng, hắn chỉ mỉm cười, vị trí hắn phấn đấu chính là được ở phía sau bảo vệ cho hai người họ, vì họ mà tồn tại.

Hàn Thiên Nguyệt sau khi tiến vào phòng chế phù thì trực tiếp bế quan, cô cố gắng mà vẽ ra phòng ngự phù, đó chính là thứ duy nhất để rời đi đáy sông mà không bị cái đám cá kia mần thịt.

Điều đáng giận là toàn bộ phòng ngự phù cao cấp của cô chế lúc trước lại quá cao cấp, chịu được một kích toàn lực của thần cấp, dĩ nhiên không thể dùng tùy tiện.

Hiện tại cô đành phải cầm đầu mà đi về đại vại cái phòng ngự phù cấp thấp dùng tạm, thời hạn hiệu lực và độ phòng ngự dù không bằng loại cao cấp nhưng đối phó với bọn tang thi cá cấp 1, 2 bước đầu kia thì vẫn còn xài tốt chán.

Đội Hàn Thiên Nguyệt vẽ xong cả núi phòng ngự phù, ẩn tức phù, ẩn hình phù, bạo lôi phù, ngũ hành phù, cũng đã qua hơn ba tháng trong không gian.

“Salem, ta muốn đột phá trúc cơ đỉnh, em cùng Ru đi thu hoạch đồ ăn trong vườn và đám động vật nha!” Hàn Thiên Nguyệt ôm Salem lên dặn dò.

Cô sau khi vẽ 1 đồng phù, ẩn ẩn cảm giác muốn đột phá lên trúc cơ đỉnh, dĩ nhiên việc thu hoạch sẽ giao cho hai đứa rảnh nhất trong không gian này đi làm rồi, dù sao Lam U cũng đã bế quan tu luyện không thể làm phiền nga~.

“Chủ nhân, giao cho bọn em, người mau đi bế quan đi.” Salem vui vẻ gật đầu, nó cực kì vui vẻ nhận việc nha, đồ ăn ngon trong kho cũng rất nhiều ngu gì không làm, bọn nó có thể lên ăn vụn đâu.

Hàn Thiên Nguyệt dĩ nhiên nhìn thấu cái ý đồ nhỏ này của Salem nhưng cũng chỉ cười rồi xoay người rời đi.

Salem đợi đến lúc đem đồ thu hoạch tới kho thì mới bị ai phát hiện ra, chủ nhân phúc hắc nhà nó ấy vậy mà dùng một đạo tường ngăn cách kho hàng ra từng khu.

Có khu rau củ quả, khu thịt tươi, khu đồ ăn chín, khu quần áo, khu vật dụng hằng ngày, khu đồ dùng y tế và thuốc men, khu đồ điện, khu xe, khu vũ khí. Và hiện tại chỉ có khu rau củ quả và thịt sống là mở ra khiến chúng nó có thể đi vào, còn những khu khác đều bị ngăn lại.

Ô ô, sao nó có thể quên được chủ nhân phúc hắc nhà nó là trùm hưởng thụ chứ, nó nhớ tới nụ cười trước khi rời đi liền minh bạch lúc đó nó đã bị chủ nhân cho thành nô dịch không công rồi!!!

Ru ở bên cạnh nhìn cái mặt khổ bức của Salem mà thở dài, ngay từ đầu nó đã cảm thấy nụ cười kia không ổn rồi, quả nhiên không sai mà!

.....

Căn cứ thủ đô.

“Tiểu Vi, sao mẹ thấy đạo này con cứ đứng ngồi không yên vậy?” Nhã Uyên Chi nhìn Nhã Vi như người trên mây mà lo lắng.

“Con không sao.”Nhã Vi cười mà an ủi.

Cô cảm thấy cái cảm giác kia lại ngày càng rõ ràng hơn,thực sự khiến cô ngày càng muốn phát điên khi mà biết có nguy hiểm cực kì nhưng lại không biết đó là gì,tâm trạng mấy ngày nay cũng ngày càng khó chịu,sáng nay còn to tiếng với Sở Phi khiến hấn tức giận mà bỏ đi nữa.

“Dù gì thì con cũng nên đi xin lỗi tiểu Phi đi,nó cũng lo cho con lắm,cố gắng giữ nó cho chặt vào,Sở gia ở căn cứ thủ đô cực kì có lực lượng không thua gì Âu Dương gia.”Nhã Uyên Chi lập tức khuyên bảo.

“Con biết phải làm gì,mẹ không cần lo.Chỉ là con khốn Hàn Thiên Nguyệt kia vẫn còn sống đến thủ đô,đã thế còn đi di chuyển tới Tây Nam căn cứ,con thực hối hận khi lúc trước không kiên nhẫn trực tiếp xô ngã nó để giữ chân con tang thì trẻ con kia,đáng lí ra phải là đẩy nó vào đàn tang thì mới chắc chắn lấy cái mạng nó được,thực tức chết mà!”Nhã Vi đây oán độc mà nói.

Lúc đó đáng lẽ cô nên kiên nhẫn một chút mà tìm cách giết con khốn đó,nếu không thì làm sao mà đến được thủ đô,có sự bảo vệ của Hàn gia chứ?!

“Con đừng tức giận nữa,coi như con nhỏ đó mạng lớn chưa chết được,sau này tìm cách cũng được,chỉ cần con nắm được Sở Phi cùng Âu Dương Viêm trong tay thì lo gì không giết được nó!”

“Hừ,nó cũng y như thằng cha và họ hàng cực phẩm của nó,thật chán ghét đến muốn giết quách cho xong.”Nhã Vi nói xong thì uống một ngụm nước.

“Nhắc tới cái đám khốn nạn đó làm gì,không vì bọn họ thì mẹ con mình sẽ bị đám người của Sở gia nhìn với ánh mắt chán ghét kia sao?”Nhã Uyên Chi tức giận đến giậm chân.

“Được rồi,bọn họ giờ cũng không liên quan gì tới chúng ta,đem họ tới căn cứ thủ đô đã hết lòng rồi,còn lại tự sinh tự diệt đi,con đi tìm Sở Phi nói chuyện.”

Nhã Vi nói xong thì đứng lên đi ra ngoài,dù là có khó chịu gì thì cũng phải đi làm hoà với Sở Phi trước đã,còn những chuyện khác thì để sau rồi tính,cô cũng không thể để vụt mất nam nhân đầy quyền lực này được,cô còn phải dựa vào hấn mà nắm trong tay căn cứ thủ đô này.

Cô tuyệt đối sẽ không an phận làm một nữ nhân bình thường,bị nam nhân bảo vệ mà bị phụ thuộc,cô muốn nắm giữ mọi thứ trong tay cả quyền lực lẫn tâm của những nam nhân kia,đó mới chính là sát thủ hoa hồng đen từng vang danh ở kiếp trước nên có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mạc Lâm

Hàn Thiên Nguyệt cảm nhận linh lực trong đan điền liên hải lòng,cô hiện tại chỉ cần một cơ hội để thành công kết đan hoàn mỹ nữa là được.

Thử dùng thần thức nhìn toàn bộ không gian,lúc nhìn tới trong kho hàng thì khoé miệng không tự chủ được mà khẽ giật giật.

Vừa nhìn tới kho hàng cũng vừa lúc nghe thấy con thú cưng Salem nhà mình đang oán hận mà nói xấu sau lưng mình,thật là không biết biểu thị thái độ gì luôn về cái vấn đề này.Hàn Thiên Nguyệt đành thờ dãi lấy hai hộp gà chiên bơ trong khu thực phẩm chuyển tới trước mặt hai con mèo.

Cả Salem và Ru khi thấy hai hộp gà xuất hiện trước mặt thì giật mình,bọn nó biết là vị chủ nhân(nữ chủ nhân) thân ái đã xuất quan,và cũng vừa lúc nghe được những câu oán hận của Salem.

Ru thì rối rắm một trận nhìn qua Salem đã vui vẻ mà bắt đầu gặm đùi gà,nó dù sao cũng là lần đầu tiên chung sống với vị nữ chủ nhân này.

Salem thấy Ru còn nhìn chằm chằm cái hộp gà trước mặt:“Người ăn đi,chủ nhân đã đưa tới trước mặt tức là cho chúng ta ăn rồi,chủ nhân dù không phải loại rộng rãi gì nhưng đối xử với thủ hạ lại cực kì tốt!”

Ru nghe vậy cũng không nghĩ gì nữa,bắt đầu cúi đầu thưởng thức cánh gà,ăn thật ngon a~.

Hàn Thiên Nguyệt thấy hai con mèo ăn đầy sung sướng thì khẽ cười,đứng dậy đi ra ngoài chạy vài vòng trong không gian để khởi động.

Cô bây giờ muốn lập tức đi ra ngoài mà bơi tới trên mặt sông,dù cho có phòng ngự phù thì cũng phải tìm cách ra khỏi mặt nước thì mới có thể ngự kiếm được.

Không biết hai ngày qua,không gian của cô đã trôi tới chỗ nào luôn rồi,còn không mau đi lên thì xác định trước sau gì cũng trôi ra tới biển Đông,tới lúc đó thì có nước mà khóc không ra nước mắt.(ở đây là tính thời gian bên ngoài nhé,1 ngày ở ngoài=1 năm ở trong không gian.)

Hàn Thiên Nguyệt nhìn ra bên ngoài,đợi cho một đàn cá biến dị bơi ra xa một chút liền dán một tấm bùa phòng ngự lên người rồi ra khỏi không gian,cố gắng nhanh hết sức có thể để bơi lên mặt nước.

Đáng tiếc,đời không như là mơ,cô vừa ra khỏi không gian thì những con cá tang thi hay biến dị xung quanh đã phát hiện ra cô mà dùng tốc độ cực nhanh bơi đến mà tấn công.

“Rắc...rắc...”Lớp phòng ngự bao bọc quanh người Hàn Thiên Nguyệt liên tục bị đàn cá tấn công,dù có rắn chắc đến đâu,dưới sự tấn công mãnh liệt của một đàn tang thi và biến dị cá hơn mấy chục con,không chút sút mẻ là chuyện không có khả năng.Một đám cá lộ ra hàm răng sắc bén như máy cưa,cứ thế lao về phía vòng phòng ngự của Hàn Thiên Nguyệt không chút mệt mỏi.

Cô bị đàn tang thi cá bao vây đến không có chỗ mà bơi đi,đành phải ném ra một tấm bạo lôi phù rồi lập tức trốn trở lại không gian vừa lúc lớp phòng ngự trên người bị phá tan.

Vừa vào không gian,Hàn Thiên Nguyệt ngồi trên mặt cô mà thở dốc,con mọt nó,gặp cả đàn cá chết đói thế này,quả thật muốn lên khỏi mặt nước chính là một nan đề lớn a~.

Cô nhìn ra bên ngoài,thấy một đám xác của tang thi và biến dị cá bị bạo lôi phù nổ đến cháy đen đang trôi nổi trong nước mà thở dài.Xem cái kiểu này,e là phải liều một phen rồi!

Hàn Thiên Nguyệt cắn răng dán tiếp hai lá phòng ngự trên người rồi ra không gian,tiếp tục cố gắng bơi lên trên,có hai con cá biến dị đang tiến tới gần liền bị cô rút kiếm từ không gian chém nát thành từng mảnh,máu đỏ nhuộm cả một mảnh nước sông.

Cô cũng không để ý được nhiều,lập tức dùng hết sức bơi lên mặt nước,càng kéo dài thì lại sẽ có một đàn tang thi cá ngửi mùi máu mà tới,lúc đó lại càng phiền phức hơn nữa.

Khi mắt thấy sắp ra lên tới mặt nước,Hàn Thiên Nguyệt bất chấp tất cả,mặc kệ con biến dị cá bên cạnh đang tấn công lớp phòng ngự mà dùng chân đạp đầu nó nhảy ra khỏi mặt nước rồi ngồi lên kiếm bay cao lên trời.

Khó khăn điều khiển kiếm bay tới bờ ở trước mặt không xa,trực tiếp nằm thẳng luôn trên đất đầy chặt vật,mặc kệ bùn đất cùng quần áo ẩm ướt cùng vết thương trên cánh tay vừa rồi khi con biến dị cá phá tan phòng ngự mà sượt qua.Cô thật sự là mệt muốn đòi mạng rồi,vừa bơi lại vừa phân tâm đi giết một đám tang thi cá rồi lại biến dị cá,hiện tại đến đầu ngón tay cũng không nhúc nhích nổi nữa rồi!

Hàn Thiên Nguyệt cố gắng bình ổn lại nhịp thở của mình,lấy nước trong không gian ra rửa vết thương rồi băng bó qua loa một chút.

“Chị...chị không sao chứ?”Lúc Hàn Thiên Nguyệt đang chuẩn bị đứng lên thì một giọng yếu ớt vang lên từ sau.

Khi quay lại nhìn,cô liền thấy một bé gái chừng 6,7 tuổi gầy yếu đang núp trong bụi cây gần đó mà chăm chú nhìn cô,đôi mắt đen tràn đầy sợ hãi và đi kèm với sự tò mò.

Một đứa bé ở trong thời mạt thế này cũng rất khó sống nếu không có người lớn để dựa vào,đa số đều là chết lúc mấy ngày đầu của mạt thế.Nếu có sống sót thì về hồn nhiên,ngây thơ cũng sẽ mất đi,sót lại chỉ còn sự tuyệt vọng kiêu ngạo với mạt thế khắc nghiệt này.

Cái cô bé nhỏ này cũng không ngoại lệ,Hàn Thiên Nguyệt nhìn vào đôi mắt con bé cũng hiểu phần nào những gì cô bé từng trải qua,bất quá khác biệt ở chỗ,đôi mắt cô bé không hề có sự chết lạng cùng tuyệt vọng mà thay vào đó là ánh sáng của hy vọng le lói trong đôi mắt đen to tròn kia.

“Em sống ở chỗ này sao?”Hàn Thiên Nguyệt đứng lên rồi đi về phía cô bé.

Cô bé khi nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đi tới trước mặt thì ngẩn người ra,đầy bất ngờ vì nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp không tí vết của cô.

“Em tên gì vậy,cô bé nhỏ?”Hàn Thiên Nguyệt đầy kiên nhẫn mà ngồi xuống,điều dàng hỏi.

“Em...em là Mạc Tâm,chị tiên nữ,chị tên gì vậy?”Mạc Tâm lập tức lấy lại tinh thần,vui vẻ nói.

“Nha,chị là Hàn Thiên Nguyệt,không phải là chị tiên nữ đâu bé con.”Hàn Thiên Nguyệt vui vẻ mà gõ nhẹ lên trán của cô bé,thật là một cô bé lanh lợi nga~.

“Nhưng em vừa thấy chị bay trên trời kia mà,nề em từng nói có thể bay trên trời chính là thần tiên,chị chính là chị tiên nữ nha!”Mạc Tâm vẫn cứ khẩn khẩn nói.

“Ách,thôi tùy bé vậy,cho chị hỏi một chút,ở đây là chỗ nào vậy?”Hàn Thiên Nguyệt đầu hàng,cô cũng không rảnh hơi đi cãi với một đứa bé.

“Dạ,đây là ở...”Mạc Tâm đang nói giữa chừng thì lập tức nghe được có tiếng bước chân đi về hướng này,lập tức nhanh tay kéo Hàn Thiên Nguyệt vào bụi cây,bản thân cô bé thì đứng ra ngoài,dùng cả cơ thể không cao của mình mà che cô lại.

Hàn Thiên Nguyệt bị Mạc Tâm bất ngờ kéo vào bụi cây mà còn ngẩn người,khi nhìn lại thì thấy cô bé đang bị ba nam nhân chừng 20 tuổi,tay cầm cây côn sắt còn dính máu khô vậy lấy,trên mặt thì tràn đầy vẻ hung thần ác sát mà đi tới.

Cô chỉ cần động não một chút cũng biết bọn chúng đang muốn làm gì cô bé,trên tay Mạc Tâm đang cầm là một nửa ổ bánh mì đã thiu,ba tên đó sau khi giựt lấy nửa ổ bánh mì kia rồi đẩy ngã cô bé sang một bên,ngheh ngang rồi đi.

Hàn Thiên Nguyệt khẽ nhủ mảy một cái rồi thôi, cô biết thế giới này hiện tại chính là nhục nhọc cường thực, không có bất kì luật lệ nào bảo vệ trẻ con như lúc trước nữa, bây giờ chỉ có nắm tay ai lớn thì người đó thắng, thật là một thế giới đầy ngột ngạt đau.

Mặt thế bất quá giống như một trò chơi đào thải vậy, kẻ yếu luôn luôn là kẻ chết đầu tiên, chỉ có kẻ mạnh mới có thể đứng ở trên đỉnh mà nhìn xuống, mà người bị đào thải đầu tiên nhiều nhất luôn luôn là người già và trẻ con và sau đó là phụ nữ, một thế giới đầy khắc nghiệt.

Chờ sau khi ba người kia đi mất, Mạc Tâm gạt dụi mắt đỏ hoe của mình mà đi tới bụi cây che giấu Hàn Thiên Nguyệt: “Chị tiên nữ, an toàn rồi chị mau ra đi!”

Hàn Thiên Nguyệt nghe vậy cũng đứng lên đi ra ngoài, chăm chú nhìn Mạc Tâm đang nở nụ cười trước mặt mà không nói gì.

Mạc Tâm thấy cô không nói gì thì cũng không dám hỏi nhiều: “Chị tiên nữ, chỗ này là ở bên ngoài của căn cứ tỉnh R, em nghe anh trai em nói nơi này là căn cứ tư nhân do một đám xã hội đen dựng lên, chị nhớ cẩn thận một chút nha!”

“Vì sao không vào trong căn cứ mà lại phải dựng lều mà ở bên ngoài?”

“Ở bên ngoài đều là những người nghèo, không đóng đủ lương thực cho bọn họ thì không được vào.”

“Em ở cùng anh trai sao?”

“Dạ, em ở cùng anh trai và em trai song sinh nữa, anh trai em ngày nào cũng phải ra bên ngoài kiếm đồ ăn cho hai bọn em, đến trời tối mới trở về.” Mạc Tâm cúi đầu nói.

“Kìa, chị có thể ở qua đêm chỗ em không, chị hiện tại đang bị thương nên không có sức đi xa được.” Hàn Thiên Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ của Mạc Tâm mà dịu dàng nói.

“A, em nghĩ là được. Chị tiên nữ đi theo em đi, chỗ của em cũng gần đây thôi!” Mạc Tâm vui vẻ kéo tay Hàn Thiên Nguyệt đi về một hướng.

Hàn Thiên Nguyệt cũng thuận theo để cô bé kéo mình đi, trong lòng thì thở dài, cô bé này chả có chút tâm phòng bị người lạ gì cả, có lẽ do được anh trai cô bé bảo hộ rất tốt đi.

Mạc Tâm dắt tay Hàn Thiên Nguyệt đi tới. Đây là một căn cứ loại nhỏ, bên ngoài mấy bức tường cao là một loạt dây kẽm gai và chọc gỗ được dựng bao bọc xung quanh tạo thành một vòng lớn, phía sau là rất nhiều người ăn mặc lam lũ rách rưới đang đi lại, có một nhóm người tay cầm súng hoặc là dao đâm hung thần ác sát đứng ở chỗ hàng rào gỗ.

Mạc Tâm chân chửi một chút rồi khẽ cúi đầu rồi lúi lét kéo Hàn Thiên Nguyệt đi vào, đi tới một túp lều nhỏ đầy dơ bẩn.

Vừa rồi trên đường đi, Hàn Thiên Nguyệt đã dùng chút ảo thuật che mắt để che đi cái khuôn mặt của mình, dù sao ở chỗ này còn vác cái mặt xinh đẹp ra chẳng khác nào mời gọi rắc rối. Nhờ vậy mà mấy tên đứng canh ở ngoài cũng chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi thôi, có lẽ trừ bỏ Mạc Tâm có thể nhìn thấy dung mạo thật của cô, nhưng người khác lúc này nhìn thấy chỉ là một nữ nhân xấu xí và bẩn thỉu mà thôi.

“Chị, người này là ai vậy?” Một đứa bé trai có đến 7 phần giống Mạc Tâm đi từ trong lều ra.

“Tư Tư, vào trong rồi nói chuyện.” Mạc Tâm nhìn xung quanh một chút rồi lúi lét cả hai vào trong lều.

Mạc Tư thấy chị mình nói vậy cũng không hỏi gì mà đi theo vào, còn rất ý tứ thả màn xuống.

“Tư Tư, chị tiên nữ này là Hàn Thiên Nguyệt, chị gặp chị ấy ở bờ sông nên mang về đây.” Mạc Tâm vui vẻ kể.

Lúc này Hàn Thiên Nguyệt cũng đã coi bỏ ảo thuật, Mạc Tư nhìn thấy cũng rất bất ngờ, không nói được gì.

“Chị tiên nữ, đây là em trai song sinh của em, Mạc Tư.” Mạc Tâm rất vui vẻ mà giới thiệu hai người với nhau.

“Chào em, chị làm phiền các em vài ngày nhé, có đói không, chỗ chị có chút đồ ăn này!” Hàn Thiên Nguyệt rất hào phóng mà lấy ra mấy cái bánh mì sandwich đóng gói mà lúc trước lấy được trong siêu thị.

Hai đứa trẻ nhìn mấy bịch bánh mì sandwich mà hai mắt gần như phát sáng, miệng không tự chủ mà nuốt một ngụm nước miếng.

“Ăn đi, cho hai em đó, coi như là phí cho chị ở tạm đây vài ngày nhé!” Hàn Thiên Nguyệt đẩy hai bịch bánh mì sang cho cặp song sinh.

“Dạ, cảm ơn chị tiên nữ!” Cả hai cùng đồng thanh gọi khiến Hàn Thiên Nguyệt dờ khóc dờ cười.

“Vì sao hai em không ăn hết?”

Hàn Thiên Nguyệt nhìn hai bé chỉ cùng nhau mỗi người ăn một miếng bánh mì sandwich trong 1 phần, dư lại một phần thì lại để qua một bên.

“Cái này để dành cho anh hai bọn em, đồ tốt như vậy cũng phải chừa cho anh ấy nữa!” Mạc Tâm vui vẻ nói.

Hàn Thiên Nguyệt nghe vậy cũng hiểu được,thật là hai đứa bé rất hiểu chuyện đâu.Cô cũng không ngần ngại,lấy ra thêm một phần Sandwich nữa đưa cho cặp song sinh.

“Hai em ăn đi,ở chỗ chị vẫn còn,sẽ không thiếu phần của anh trai hai đứa đâu!”

Hai đứa bé nghe vậy cũng không khách sáo nữa,cắm đầu mà gặm bánh mỳ,đã nhiều ngày rồi cả hai cũng chỉ uống nước cầm hơi,lương thực anh trai kiếm được đều phải nộp cho đám người xấu kia để đổi lại cả ba đều có chỗ mà đặt lưng.

Hàn Thiên Nguyệt tìm một chỗ coi như sạch sẽ một chút mà ngồi xuống,nhắm mắt tu luyện hồi phục linh khí,lúc điều khiển kiếm bay tới trên bờ thì cô đã dùng sạch sẽ linh khí trong cơ thể rồi,thật là có cho kim cương cô cũng chả dám nhảy xuống sông lần nữa,quá đòi mạng rồi!

Tu luyện đến trời sập tối,Hàn Thiên Nguyệt cũng không quên hai bé con đáng yêu còn ở bên cạnh mình,lấy ra thêm ba phần để cả ba cùng dùng,vừa dùng xong thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân,sau đó là màn lều bị vén lên,đi vào là một nam nhân chừng 21,22 tuổi.

Hàn Thiên Nguyệt vừa nhìn thấy hình dáng nam nhân thì cả khẽ ngẩn ra,đậu mọt nó,vì sao lại có một nam chủ ở đây thế này!!!Khoan đã,Mạc Lâm....Mạc Tâm,Mạc Tư,chết tiệt thì ra cả ba là anh em,số cô cũng quá đồ rồi,đi một chút là lại gặp một nam chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Mạc Lâm vừa trở về thì thấy một nữ nhân xa lạ ngồi trong lều của mình liền đẩy đề phòng,nhìn sang hai đứa em còn đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô thì khẽ nhủ mồm:“Tâm Tâm,cô ta là ai?”

“Anh hai,chị ấy là chị tiên nữ,sáng nay em gặp chị ấy bay từ dưới sông lên đó!”Mạc Tâm nhìn thấy anh trai nhà mình về tối thì nhào lên mà kể hết cho Mạc Lâm nghe.

“Anh hai,mau ăn cái này đi!”Mạc Tư kéo anh trai mình vào rồi hạ màn lều xuống,nhét vào tay hán bánh Sandwich mà Hàn Thiên Nguyệt lấy ra hồi trưa.

Mạc Lâm nhìn chằm chằm thứ trong tay mà đờ cả người,mạt thế đã qua hơn 1 tuần,những loại thức ăn nhanh như bánh Sandwich đóng gói này đáng lẽ đã hư từ lâu rồi,nhưng phần trong tay hán lại không hề có dấu hiệu hỏng gì cả.

“Anh,mau ăn đi,đó là của chị tiên nữ lấy ra đó,chị ấy nói coi như là phí tạm trú ở lại đây!”Mạc Tâm vui vẻ hối thúc Mạc Lâm ăn.

Mạc Lâm nghe vậy nhưng cũng không động đậy,nghiêm túc nhìn sang Hàn Thiên Nguyệt đang ngồi xếp bằng ở đối diện.Hắn cảm nhận được sự nguy hiểm từ nữ nhân này,huống chi hiện tại là mạt thế,lòng người rẻ mạt đến đáng thương,không lý gì lại hào phóng mà đem ra làm phí tạm trú ở cái nơi bẩn thỉu này.

Thử hỏi bỗng dưng có một nữ nhân xinh đẹp xuất hiện trước mặt ba anh em hán,cho bọn họ đồ ăn chỉ để coi như phí ở tạm,nếu là người khác thì chỉ cần dùng vũ lực là có thể chiếm lấy một mình một lều,vì quái gì phải chịu khổ mà chui vào đây cùng ba anh em hán chứ,rốt cuộc thì cô ta sẽ có ý đồ gì?!

Hàn Thiên Nguyệt như đọc thấu ý nghĩ của Mạc Lâm mà lạnh nhạt nói:“Tôi bị thương nặng,cần thời gian hồi phục,còn vì sao chọn ở chỗ các người,đơn giản là vì bé Tâm đã vì cứu tôi mà bị cướp mất đồ ăn,tôi không phải kẻ làm ơn mắc oán,dù sao đồ ăn tôi cũng không thiếu!”

Mạc Lâm nghe xong thì khẽ thả lỏng tâm của mình một chút,lý do của cô cực kì hợp lý không thể chối được,dù sao cũng bị thương nặng không có sức đi đánh nhau mà chiếm chỗ ở,đã thế còn nợ Mạc Tâm một lần cứu mạng nên mới đi theo con bé về đây:“Nếu vậy thì cô tạm thời ở đây đi,tốt nhất là đừng đi ra ngoài,nếu không tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu!”Với cái nhan sắc hại nước kia của cô,không gây ra rắc rối mới là lạ đó,dĩ nhiên câu sau là Mạc Lâm bổ sung thêm trong lòng.

“Tốt,phiền ba anh em chiếu cố nhiều hơn rồi,tôi tên Hàn Thiên Nguyệt.”

“Xin chào,tôi là Mạc Lâm.Cô là dị năng giả không gian sao?”Mạc Lâm tò mò hỏi,hắn từng nghe nói dị năng giả hệ không gian có thể bảo quản đồ ăn lâu hơn bình thường.

“Xem như vậy đi!”Hàn Thiên Nguyệt nói xong thì nhắm mắt,tiếp tục tu luyện không có ý tiếp tục nói chuyện.

Mạc Lâm thấy cô nhắm mắt nên cũng không hỏi tiếp mà chuyển chú ý đồ ăn,đã nhiều ngày hán cũng chưa ăn gì,số thức ăn ít ỏi kiếm được đều phải nộp lên cho đám khốn kiếp kia,mấy ngày này chỉ có thể bầm bụng uống chút nước để sống qua ngày,rất lâu rồi hán cũng chưa được ăn ngon như thế này.

“Tâm Tâm và cả Tư Tư nữa,hai đứa đã ăn chưa,hay ăn của anh đi!”Mạc Lâm nhìn hai đứa nhỏ gầy gò mà đau lòng,đẩy bánh sandwich qua.

“Anh hai,hai bọn em đều đã ăn no cả rồi,đó là của anh,mau ăn đi!”Mạc Tư lập tức đẩy về mà hối thúc Mạc Lâm.

“Đừng đó, anh hai, cả hai bọn em đều được chị tiên nữ cho đồ ăn rồi, anh mau ăn đi, nhanh lên nếu không kẻ xấu sẽ cướp mất đó!” Mạc Tâm rất ấn ý mà gật đầu theo, bé sợ có kẻ xấu lại tới giật mất đồ ăn của anh trai, lúc đó anh trai lại bị đòi thì không được rồi.

Mạc Lâm thấy hai em mình nói với giọng chắc chắn rồi còn vỗ cái bụng ăn căng tròn của mình mà dở khóc dở cười, đành cúi đầu gặm bánh sandwich trên tay.

Hàn Thiên Nguyệt nghe được cuộc đối thoại của ba anh em mà cũng biết thêm vài thứ về họ, ví như Mạc Lâm cực kì để ý đến cặp song sinh này, sẵn sàng đánh đổi tất cả để bảo vệ hai đứa em mình, lại ví như hai bé song sinh cũng rất thương anh trai mình, cực kì ngoan ngoãn nghe lời.

Mạc Lâm này không phải Mạc Lâm đầy tàn độc, âm trầm của một năm sau, khi ở bên cạnh Nhã Vi, theo như cô đoán, có lẽ tính cách trở nên tiêu cực đến đáng sợ kia là vì cái chết của hai đứa em song sinh khiến hắn không thể tin vào ai được nữa, còn vì sao đoán như vậy là vì trong sách không hề thấy qua hai đứa em này của Mạc Lâm.

Theo trong truyện thì nữ chủ cũng phải mất rất nhiều tâm huyết mới có thể thu cái tên bệnh xà tinh này vào hậu cung, mà còn là tên tàn nhẫn nhất trong đám nam nhân trong hậu cung của cô ta.

Dị năng của tên này cũng khá xứng với tính cách tàn nhẫn của hắn sau này, hệ ăn mòn, có thể ăn mòn tất cả mọi dị năng, trừ âm hệ, quang hệ ra. Thời kì đầu dị năng này khá là gâp gâp vì tính ăn mòn chỉ ăn mòn đồ vật mà tốc độ lại rất chậm, không thể dùng trong chiến đấu, nếu dùng huy thi diệt tích thì tạm xài được.

Dị năng này phải đạt đến cấp 4 mới bắt đầu có thể ăn mòn dị năng của người khác, đến khi đạt cấp 7 thì gần như là không sợ bất kì dị năng nào cả trừ quang cùng âm hệ hi hữu.

Cũng nhờ dị năng bá đạo này cùng nhan sắc không tẻ của mình nên Mạc Lâm mới được nữ chủ để ý tới, dù sao nữ nhân kia bề ngoài là yêu các nam nhân của mình chứ thật chất người cô ta yêu lại là chính bản thân mình mà thôi.

Theo trong nguyên tác, Mạc Lâm ở trong bóng tối làm rất nhiều vì nữ chủ, cô rất muốn nhìn thử, nếu không có Mạc Lâm ở trong bóng tối dọn đường thì cô ta sẽ làm được gì đây, thật rất chờ mong đây.

Nếu cô không làm, hiện tại Mạc Lâm chỉ mới kích phát dị năng của mình, vì thấy nó quá gâp gâp nên trước mắt là dùng cận chiến để giết tang thi đi, cái cây ống tuyết đầy máu đen kia chính là bằng chứng a~.

Hàn Thiên Nguyệt đành loại bỏ hết cái đồng suy nghĩ linh tinh trong đầu, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Nói bị thương bất quá chỉ là cái cớ, chút thương ngoài da khi bị vảy biến dị cá gây ra đã hồi phục 6,7 phần, linh lực thì cô đã hồi phục từ lâu, nhưng ngu gì lại nói ra, dù sao đây cũng là cơ hội tốt để gần ba anh em nhà Mạc Lâm, cô cũng rất thích cặp sinh đôi lanh lợi kia nha, nếu có thể kéo họ tới căn cứ Tây Nam, sau này chắc chắn là một trợ lực rất tốt, tốt xấu gì cũng là một trong các nam nhân của nữ chủ, làm sao có thể tầm thường đâu nì.

Hàn Thiên Nguyệt tu luyện tới tờ mờ sáng thì nghe ở ngoài lều ồn ào liền mở mắt ra, cả ba anh em Mạc Lâm đều không thấy đâu, dùng thần thức dò ra ngoài.

“Mạc Lâm, mày đã nói với tao là hôm nay giao thức ăn mà? Mày đã hai ngày chưa giao rồi, hay mày muốn đem hai đứa em của mày nộp thay?”

“Lão Trương, có thể hoãn vài ngày không? Tôi khi tìm được đồ sẽ lập tức nộp cho anh, tha cho hai đứa em tôi đi.” Mạc Lâm cầu xin nói.

Hắn mấy ngày nay đi ra ngoài tìm những nơi gần đây đều không có gì cả, vì dị năng của hắn quá yếu không thể dùng để giết tang thi nên không tổ đội dị năng nào chịu nhận hắn, hắn chỉ có thể đi giết tang thi cùng nhóm người thường. Mà người thường lại không dám đi quá xa căn cứ, nếu gặp tang thi đàn thì coi như xong rồi.

Còn về phần vì sao không để Hàn Thiên Nguyệt lấy đồ ăn ra mà nộp thì hắn không làm được, giữa bọn họ quan hệ chỉ là người lạ, không thể bắt người khác giao thức ăn thay cho mình được, cô ta lấy đồ ăn cho ba anh em hắn ăn ngày hôm qua đã là quá đủ rồi.

“Hoãn lại, mày xem chỗ này làm từ thiện hả? Hôm nay mày mà không giao đồ ăn hai ngày thì tao sẽ đem hai đứa em của mày đi.” Lão Trương hừ lạnh, nhìn sang hai bé sinh đôi đang núp phía sau Mạc Lâm.

Hàn Thiên Nguyệt nhủ mày, mắt đầy băng hàn nhìn lão Trương, khôn kiếp! Hai đứa bé bất quá chỉ có 6,7 tuổi, hắn lại dám dùng ánh mắt xấu xí kia nhìn bọn nhỏ, cô liền đứng lên, vén màn đi ra ngoài.

Lão Trương cùng mấy tên phía sau hắn ở bên ngoài vừa nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đi ra thì hai mắt đầy thèm thuồng mà nhìn cô chằm chằm.

“Ừc, Trương ca, anh xem con nhỏ kia...” Một tên phía sau lập tức lên tiếng.

Hàn Thiên Nguyệt lúc này không hề dùng ảo thuật che mắt, khuôn mặt tinh xảo với ngũ quan tinh mỹ, đôi mắt tím đầy xinh đẹp, dáng người lồi lõm không thể che lấp, dù quần áo có chút chật vật nhưng không hề ảnh hưởng đến khí chất và bề ngoài của cô. Lão Trương vừa nhìn liền hận không thể lập tức tiến lên sờ mảy cái trên thân hình đầy đặn kia.

“Mạc Lâm, hay mày giao con nhỏ này cho tao, món nợ hai ngày qua của mày tao sẽ xoá bỏ.”

Mạc Lâm vừa nghe xong thì lập tức nổi giận, tên rác rưởi này lại dám đánh chủ ý lên Hàn Thiên Nguyệt, không nhắc tới quan hệ của cô ấy với hai đứa em hần, chỉ nói tới ân tình cô cho bọn họ ăn thức ăn ngon ngày hôm qua cũng đủ để bọn hần nợ cô một ân tình lớn rồi, dù có giết hần thì hần cũng không làm được việc giao cô cho bọn rác rưởi này.

Hàn Thiên Nguyệt nghe xong cũng không phản ứng gì, chỉ lạnh nhạt đứng đó nhìn Mạc Lâm, cô muốn nhìn xem tên nam chủ này sẽ làm ra quyết định gì đây, tốt nhất đừng khiến cô phải thất vọng.

Mạc Tâm và Mạc Tư nghe lão Trương nói xong thì lập tức xông lên, chắn trước người Hàn Thiên Nguyệt mà bảo vệ.

“Không được động vào chị tiên nữ, người xấu!” Mạc Tâm dù sợ nhưng vẫn kiên cường mà đối với đám lão Trương la to.

“Mau cút đi, người xấu, không cho các người động vào chị tiên nữ!” Mạc Tư cũng đầy tức giận mà la to.

Mạc Lâm thấy phản ứng của hai đứa em mình như sắp chọc giận đám lão Trương thì lập tức đứng ra chắn trước hai đứa nhỏ, tiện thể dùng cơ thể cao 1m87 của mình mà che khuất Hàn Thiên Nguyệt cao 1m7.

“Lão Trương, cô ấy không liên quan gì tới bọn tôi, xin ông giờ cao đánh khẽ, đồ ăn thì qua vài ngày nữa tôi sẽ nộp cho các người!”

“Mẹ kiếp! Mày dám giỡn mặt với tao đó hả? Tụi mày còn đứng đó làm gì, đi bắt con nhỏ kia cho tao, đứa nào ngăn cản thì đập chết nó!” Lão Trương lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, gọi người đi lên muốn bắt lấy Hàn Thiên Nguyệt.

Mạc Lâm lúc này đầy lo sợ làm hai đứa nhỏ bị thương, đang muốn bảo cả ba cùng chạy đi, bản thân đi lên chặn mấy tên hung thần ác sát kia thì cánh tay bị người giữ lấy, theo đà cả ba anh em bị kéo ra phía sau, khi hần hoàn hồn lại thì thấy Hàn Thiên Nguyệt đã đứng trước ba anh em.

“Hàn tiểu thư, cô đang làm gì vậy, mau chạy đi!” Mạc Lâm đầy lo lắng, muốn đi lên thì lập tức chạm tới đôi mắt đầy băng hàn của Hàn Thiên Nguyệt mà bất giác rùng mình mà đứng lại tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tử Ma xuất hiện.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Mạc Lâm xong thì quay đầu nhìn đám người đang tiến tới, không nói một lời, trực tiếp cho một cái băng hoa, một loạt cây băng từ dưới đất đâm lên, trực tiếp đâm xuyên qua hết đám người đang đi tới, chết không thể chết lại, máu nhuộm đỏ cả một mảnh.

Mạc Lâm vừa nhìn lập tức tái mặt mà cố gắng che mắt hai đứa em trong lòng của hần, quả nhiên như hần đoán, nữ nhân kia không phải động vật ăn chay, cực kỳ nguy hiểm và đáng sợ, căn bản không cần hần bảo vệ gì, ngay từ đầu cô ta đang thử thách hần, nếu vừa rồi hần chọn sai thì chắc chắn hần sẽ giống như đám tay chân của lão Trương kia rồi.

Lão Trương nhìn cảnh tượng trước mặt mà xui xẻo trên đất, nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt như nhìn quái vật đáng sợ, hần lần này đã trúng thiết bản rồi, nữ nhân xinh đẹp nhìn qua yếu đuối như sẽ bị gió thổi đi này lại là dị năng giả, lại còn là băng hệ quý giá cấp bậc còn không thấp, hần xong thật rồi!

“Đại... đại nhân, tha mạng, tôi không biết ngài là dị năng giả, xin ngài tha mạng!” Lão Trương bỏ hết vẻ hống hách thường ngày mà quỳ xuống dập đầu dưới chân Hàn Thiên Nguyệt.

Đám người ngay từ đầu đứng xem cuộc vui cũng đầy khiếp sợ và sùng bái mà nhìn Hàn Thiên Nguyệt, bọn hần bị đám người lão Trương ức hiếp lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy hần thê thảm như vậy.

Hàn Thiên Nguyệt đầy chán ghét nhìn lão Trương đã sợ tới mức đái ra quần, ướt một mảnh liền hừ lạnh.

“Tất cả ai có hận thù muốn đánh hần thì bước lên, đánh chết hần, chỉ dùng tay cùng chân mà đánh, đánh chết mỗi người được một gói bánh quy.”

Cô mới không động vào tên bản thủ này, chỉ tỏ bản tay mình, chỉ bằng cho đám người có hận thù với hần đi lên đánh tới chết, như vậy vừa xả được mỗi hận trong lòng họ vừa giúp cô đỡ bản tay.

Vừa nghe Hàn Thiên Nguyệt nói xong, một đám nam nhân, lão nhân, phụ nữ gầy yếu cùng nhào lên, tay đám cước đá cực kỳ mạnh mẽ, bọn hần mộ phần vì thức ăn một phần vì mỗi hận suốt thời gian qua bị đám người lão Trương ức hiếp.

Mạc Lâm nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt mà khẽ run rẩy, nữ nhân này quả nhiên không thể chọc, quá đáng sợ rồi!

Mạc Tâm cùng Mạc Tư mới đầu đều sợ ngây người, sau đó là dùng ánh mắt đầy sùng bái mà nhìn Hàn Thiên Nguyệt, chị tiên nữ quá mạnh mẽ, quá xinh đẹp a~.

Hàn Thiên Nguyệt khi nhìn thấy hai cặp mắt tràn đầy sự sùng bái cùng ngưỡng mộ của hai đứa nhỏ mà khẽ đỡ trán, hai đứa nhỏ này khả năng thích ứng còn cường gấp mấy lần thẳng anh của mình, vừa thấy cảnh máu me vậy mà còn sùng bái nhìn cô, hết chỗ nói rồi!

Cô ném một thùng bánh quy còn đóng thùng cho mấy người kia tự chia, bản thân quay người lôi kéo ba anh em vào trong lều.

“Chị tiên nữ, chị đánh người xấu thực soái.” Mạc Tâm hai mắt toả sáng nhìn Hàn Thiên Nguyệt khiến cô dở khóc dở cười.

“Chị tiên nữ, thu em làm đệ tử đi, em cũng muốn mạnh mẽ giống chị để bảo vệ anh hai cùng chị em.” Mạc Tư lập tức đứng nghiêm túc nói.

“Xin lỗi nhóc, chị chỉ có một đệ tử thôi, không nghĩ thu thêm đâu!” Hàn Thiên Nguyệt xoa đầu Mạc Tư, nhìn thẳng nhóc ỉu xiu thì bổ sung thêm: “Nhưng chị có thể dạy võ cho em nha, sau này có lẽ sẽ có lợi khi giết tang thi hay đánh cận chiến, dĩ nhiên sẽ ăn khổ rất nhiều nha! Sau này, có khi em sẽ kích phát dị năng giống anh em chẳng hạn.”

Mạc Tư vừa nghe thì hai mắt toả sáng, đu theo Hàn Thiên Nguyệt, đảm bảo sẽ chịu khổ cũng không sợ. Nó muốn mạnh hơn, muốn bảo vệ người thân của mình, đó là nguyện vọng của nó lúc này.

Mạc Lâm thấy hai đứa em thần kinh thép nhà mình đu theo Hàn Thiên Nguyệt thì cạn lời, hần giờ không biết phải phản ứng như thế nào nữa!

“Cô không phải dị năng giả hệ không gian sao?”

“Tôi có nói mình chỉ có một dị năng sao?”

Mạc Lâm: “....” Quả thật cô không có nói, là do hần hiểu nhầm đi, ra cô là dị năng giả song hệ, nhìn dị năng có vẻ cấp bậc cũng rất cao.

“Cô giết đám lão Trương, sẽ bị đám người trong căn cứ để mất tới, mau rời khỏi đây đi!”

Dù giết đám đáng chết kia rất hả giận nhưng phía sau bọn hần có đám người trong căn cứ, lúc đó tuyệt đối không phải dễ giết như vậy, trong đó tập trung đều là dị năng giả, còn có cả súng ống đạn dược, dù cô nàng này có mạnh tới đâu cũng không thể đánh lại nhiều người như vậy, huống chi cô ấy đang bị thương, Mạc Lâm lo lắng Hàn Thiên Nguyệt bị bọn họ liên lụy mà phải bỏ mạng ở chỗ này, như vậy khiến anh em bọn hần càng khó chịu hơn.

Hàn Thiên Nguyệt đang chuẩn bị trả lời thì tiếng của Salem truyền tới: “Chủ nhân, em cảm nhận được tử khí đặc hữu của Tử Ma nhất tộc, ở rất gần với người.”

“Tử Ma nhất tộc? Làm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này?” Hàn Thiên Nguyệt tâm lập tức trầm xuống.

“Cái này em không biết, nhưng em cảm nhận được dù chỉ là một tia nhỏ yếu ớt thôi, có lẽ có người đã từng tiếp xúc với Tử Ma nên mới lấy dính chút tử khí kia.” Salem lập tức nói.

“Lần ra dấu vết không?” Nếu Tử Ma xuất hiện ở chỗ này, cô e là vị diện này không xong thật rồi, này không còn đơn giản là mặt thể nữa.

“Quá yếu ớt nên em không thể lần ra được!” Salem đành cụp tai đầy buồn bã mà nói, nó nhận thấy được đã là rất may rồi, dù sao tộc của nó luôn rất nhạy cảm với tử khí của Tử Ma nhất tộc.

“Đề Ru thông báo chuyện này cho Huyền đi, để hần cảnh giác một chút, ta e là sắp tới có vẻ không bình yên rồi!”

“Vâng, chủ nhân.” Salem nói xong thì đi tìm Ru, nếu vị diện có Tử Ma tộc thì thế nào cũng sớm hay muộn sẽ trở thành một vị diện chết, chủ nhân của bọn nó bây giờ thực lực quá kém, khó lòng mà đánh lại được Tử Ma tộc nhân kém nhất.

Hàn Thiên Nguyệt tính tính ngày, cô đoán sắp mưa tới, nếu còn ở lại chỗ này thì e là không xong rồi, loại mưa kia như tính axit đối với con người, còn chưa tính người bị tang thi hoá khí dính nước, phải lập tức rời khỏi chỗ này.

“Mạc Lâm, anh cùng Tâm Tâm và Tư Tư cùng đi với tôi đi, nếu ở lại thì đám kia cũng không để yên cho ba người!” Hàn Thiên Nguyệt lập tức nói.

“Được!”

Mạc Lâm chần chờ một chút rồi lập tức gật đầu, dù sao đi cùng một dị năng giả cường đại cũng có chút đảm bảo, huống chi hần cảm thấy nữ nhân này lại không chỉ đơn giản là một dị năng giả song hệ.

Hần ở lại chỗ này chịu đề ép bất quá là vì muốn an toàn cho hai đứa em mình, hiện tại lại có người muốn đưa bọn hần đi thì tại sao lại không chứ?!

Ba người thu thập một chút rồi cùng theo Hàn Thiên Nguyệt đi ra khỏi mấy cái vòng gỗ cùng dây kẽm bao bọc bên ngoài, đi một khoảng xa thì Hàn Thiên Nguyệt lấy ra một chiếc Hummer đã cải tạo chắc chắn trước sự kinh ngạc của ba anh em Mạc Lâm.

Mạc Lâm lái xe, Hàn Thiên Nguyệt ôm Salem ở ghế phụ lái, hai bé sinh đôi ở ghế sau.

“Chúng ta đi đâu?” Hần bây giờ chỉ biết dựa vào cô gái này đã bảo hộ tốt hai đứa em mình, hiện tại nghe theo cô cũng là việc tất nhiên.

“Đi tìm chỗ ở chắc chắn một chút, trước khi trời tối phải tới nơi!” Hàn Thiên Nguyệt nói rồi lấy ra chút bánh mỳ ngọt cho ba anh em tự ăn.

“Được, tôi biết một chỗ.” Mạc Lâm nói xong thì nhún ga.

“Salem, cảm nhận được khi nào mưa không?” Dùng thần thức nói chuyện với Salem ở trong lòng.

“Chủ nhân, có thể mưa xuống vào tối này hoặc ngày mai, số lượng bệnh độc trong không khí đang tăng một cách đột ngột.” Salem ngửi ngửi một chút rồi nói.

“Ừ, xem ra phải tìm chỗ trú chân trước khi mưa xuống...”

“Chủ nhân, người có phiền muộn sao?” Nó cảm nhận được tâm trạng không yên của chủ nhân nhà nó.

“Àn.” Hàn Thiên Nguyệt cũng không che giấu, dù sao cô với Salem cũng có liên kết giữa khế ước với nhau.

“Là Tử Ma nhất tộc?”

“Ừ, ta e là đây sẽ không còn là một thế giới mặt thế đơn giản như thế nữa, còn cả thực lực của tên Tử Ma kia, thật là khó chịu đâu!” Hàn Thiên Nguyệt thở dài mà nói đầy ngao ngán.

Nếu như là cô thời kì đỉnh phong thì sẽ sợ gì một tên Tử Ma tộc chứ, nhưng hiện tại ngay cả kim đan cũng chưa phải thì đánh đấm cái quần què gì nữa chứ!

Bây giờ mà đòi xông lên, có mà đem mình làm thức ăn cho bọn chúng thì có đó. Càng nghĩ thì càng tức giận với lão cha nhà mình, hết chuyện lại ném mình vào thế giới này, cái gì mà thường thức trải nghiệm chứ, có mà tự đâm đầu đi gặp phiền phức thì có.

“...” Salem cũng không dám hỏi nữa, nó biết trong lòng chủ nhân hiện tại cực kì không thoải mái, vẫn là im lặng quan sát tình hình vậy, mong là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Lâm lái xe tới tầm chiều 4,5 giờ thì đến một ngôi biệt thự cách tỉnh R không xa, đây là một ngôi biệt thự dạng nghỉ dưỡng hai tầng, có cổng sắt bao bọc xung quanh căn nhà, xung quanh biệt thự đều là đất trống trải, cách một khoảng xa mới có một căn nhà khác.

Hàn Thiên Nguyệt quan sát tình cảnh xung quanh căn biệt thự thì khá hài lòng, nơi này có thể tạm trú được trong suốt thời gian mưa sắp tới, xem như không tệ.

Trong nhà rất sạch sẽ, không có máu đen hay bừa bãi gì, chỉ có chút bụi do lâu ngày không người dọn dẹp mà thôi, có vẻ chủ nhân căn biệt thự này không có ở đây khi mặt thế bùng xuống, trong nhà còn hai bao gạo, gia vị nấu ăn, khí ga, cùng chút đồ ăn vặt.

“Dọn dẹp một chút, chúng ta sẽ tạm thời ở lại chỗ này, tôi đi nấu chút đồ ăn cho bữa tối!” Hàn Thiên Nguyệt nói xong thì đi vào bếp, bắt tay nấu vài món đơn giản, cô chắc chắn không thể trông cậy gì vào Mạc Lâm biết nấu ăn hay để hai đứa song sinh đi nấu rồi, vẫn là tự thân vận động vẫn tốt hơn, cô không muốn ngược đãi bao tử của mình.

Ba anh em Mạc Lâm thì cùng nhau bắt tay dọn dẹp một chút mấy phòng ngủ và phòng khách, dù sao cũng ở lại một thời gian nên phải dọn dẹp một chút.

-----Căn cứ Tây Nam-----

“Chủ nhân, lệnh đã được đưa xuống căn cứ, có vài gia tộc nhỏ lại không thuận theo, nói chuyện mưa máu gì đó là nhầm nhứ.” Bạch Y nghiêm cẩn đứng một bên báo cáo tình hình.

“Vậy thì cứ để bọn họ tùy ý đi, hậu quả tự bọn chúng gánh lấy, cho người của chúng ta để ý một chút là được!” Mộ Lăng Huyền lạnh nhạt nói.

“Vâng.” Bạch Y cung kính nói.

“Vẫn chưa tìm được tung tích nhà đầu Mị Nhi sao?”

“Hắc Y vẫn đang tìm kiếm, nhưng dấu hiệu ở hiện trường cho thấy Lăng tiểu thư vẫn còn sống, bất quá đã đi đâu thì khá khó tìm một chút!”

“Bảo Hắc Y tiếp tục tìm đi, con nha đầu đó dù gì trên danh nghĩa cũng là đệ tử của Nguyệt, sống thì phải thấy người chết phải thấy xác, nếu không ta cũng không biết bàn giao với Nguyệt như thế nào.” Mộ Lăng Huyền thở dài, thật là phiền phức đầu: “Còn có, nữ nhân kia, để ý một chút, đừng để ả chết quá sớm, Nguyệt muốn xử lý cô ta.”

“Vâng, chủ nhân.” Bạch Y nói xong thì lập tức rời đi, để Mộ Lăng Huyền ngồi một mình trong phòng.

Mộ Lăng Huyền hoàn toàn không thể ngờ được dù có Ly Dạ ở phía sau âm thầm bảo vệ nhưng lại gặp phải một Tử Ma, dù chỉ là hạng tôm tép nhất nhưng lại kìm chân Ly Dạ khiến cho Lăng Mị Nhi rơi vào nguy hiểm, bây giờ tung tích không rõ.

Đến hán cũng không thể ngờ tới, vị diện này ở khu vực viễn tưởng lại xuất hiện Tử Ma, Ru cũng vừa truyền tới việc Hàn Thiên Nguyệt phát hiện tử khí của Tử Ma, xem ra không phải chỉ một hai tên, xem ra đám Tử Ma kia lại có toan tính gì đó với vị diện này, hoặc là chúng đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng sẽ là

thứ gì khiến đám Từ Ma nhất tặc lại dám xuất hiện ở nơi này đây?!

Hắn vẫn là phải nhanh chóng thu phục hết đám phiến phức kia càng nhanh càng tốt, tránh cho căn cứ hắn dày công xây dựng lại bị bọn chúng phá hỏng, còn chưa kể tới một đám Từ Ma đang đi lẩn nhẩn ở bên ngoài kia.

Nghĩ là làm Mộ Lăng Huyền đứng lên, cho người đi gọi hết đám Tôn Ngao Vũ và mấy vị lão gia của ba nhà lại, dù sao cũng cần sự giúp đỡ của mấy lão gia để triển khai kế hoạch.

Bên này, Mộ Lăng Huyền sút đầu mẻ trán mà bận rộn không kịp nghỉ thì bên Hàn Thiên Nguyệt lại vừa nhận được tin tức Ly Dạ truyền tới, tâm trạng cũng khẽ trầm xuống.

Cô không hề nghĩ rằng bên Ly Dạ lại trực tiếp gặp một tên Từ Ma, Lăng Mị Nhi lại gặp nguy hiểm, rơi xuống vực, sống chết không biết.

Có lẽ mau mắn lúc ở chỗ cây cầu, cô để lại một ấn kí lên người Lăng Mị Nhi mới đảm bảo con bé vẫn còn sống, dù bị thương khá nặng nhưng chưa nguy hiểm tới tính mạng.

Mọi chuyện diễn ra không nằm trong tính toán thật là rất khó chịu, càng vì vậy cô càng phải cố gắng tăng lên thực lực của mình nếu không sắp tới e là lại kéo chân sau của Mộ Lăng Huyền nữa, điều đó càng khiến cô chán ghét hơn, sự kiêu ngạo của một Băng thần cũng là một thành viên của Hàn gia, một trong tứ đại gia tộc thần giới không cho phép cô yếu thế dù ở bất kì trường hợp nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Triệu Nguyên

“Gia chủ, đã tìm được tung tích của tiểu thư, nhưng đó là lúc trước mạt thế, hiện tại vẫn chưa biết sống chết như thế nào!” Một đệ tử cung kính đi vào báo cáo.

“Phái một nhóm đi ra tìm hiểu thông tin, à, không được, ta phải đích thân đi mới được. Con gái của ta, ta phải đích thân đi tìm, dù nó có biến thành tang thi, ta cũng vẫn sẽ nuôi con bé, tuyệt đối không thể để nó chịu khổ được.” Vị nam trung niên đầy khí thế ngồi trên ghế chủ vị lúc nghe được chữ sống chết không rõ thì lập tức cuống lên, cái phong vị đầy uy nghiêm hồi nãy cũng trực tiếp bị đá bay luôn!

“Đại ca, làm ơn bình tĩnh một chút giùm em cái, anh là gia chủ của cái nhà này đó, chừa chút uy nghiêm trước mặt đệ tử trong gia tộc một chút đi!” Một nam nhân ngồi bên tay phải có 7 phần giống người vừa được gọi là gia chủ đầy thờ dài bất đắc dĩ mà nói.

“Nhị ca nói đúng đó, anh đừng lo quá mức, em tin cháu gái của em cũng không chết dễ dàng đâu!” Giọng nữ đầy mạnh mẽ vang lên.

“Tiểu Tuyết, hiện tại là mạt thế, con bé một mình sẽ sống sao nổi chứ?!”

“Tur Đồ Triệt, anh nghĩ em không lo cho đứa cháu gái duy nhất của mình hả, anh bây giờ không giữ bình tĩnh thì làm sao có thể đi tìm con bé!” Nữ nhân gọi tiểu Tuyết ngồi bên tay trái gia chủ tức giận đến đứng lên.

“Nào nào, Tuyết Tuyết, đại ca nữa, đều bình tĩnh chút đi, đừng cãi nhau nữa!” Nam nhân kia lập tức đứng ra giải hòa, thật tình là hai anh em mà như chó với mèo, hờ hững là lại cãi nhau, hẳn lại phải ở giữa giúp cả hai điều hoà.

“Tur Đồ Lăng, anh xem lại nha, ai thêm cãi nhau với anh ấy chứ, cái đồ cứng đầu đó nói có bao giờ nghe ai đâu, hừ!” Tur Đồ Tuyết tức giận lườm hai người một cái rồi ngồi xuống uống trà hạ hỏa, thật tức chết cô mà. Cô cũng rất quan tâm tới đứa cháu gái duy nhất chưa gặp mặt của mình a~, ở Tur Đồ gia này qua nhiều đời đều là nam thừa nữ thiếu, một đời trong gia tộc dòng chính có cao lắm là hai nữ, còn lại đều là nam.

Hiện tại tới đời Tur Đồ Triệt làm gia chủ thì dưới gối e là chỉ có một đứa con gái vừa mới tìm hiểu được tung tích kia, cả Tur Đồ Lăng và Tur Đồ Tuyết đều chưa có bạn lữ, thành ra lúc này dòng chính Tur Đồ gia lại ít đến đáng thương, nếu không phải có Tur Đồ Triệt thiên phú biến thái và Tur Đồ Lăng, Tur Đồ Tuyết thiên phú không sai thì e là đã bị đám dòng thứ kia nuốt đến không còn tro cốt từ lâu rồi.

“Rồi rồi, đại ca bất quá lo cho con gái duy nhất của mình nên như thế, em để bụng làm gì, cả bố tuổi rồi đấy!” Tur Đồ Lăng cười khò mà nói.

“Nè nè, em chỉ mới 35 thôi nhá, vẫn còn trẻ chán so với mấy lão quái vật mấy trăm năm kia!” Tur Đồ Tuyết hừ lạnh.

“=,=” Tur Đồ Lăng đành ngậm miệng, hẳn còn nói nữa thì con khủng long bạo chúa kia có mà nhào tới cắn thịt hẳn luôn chứ chẳng đùa, rốt cuộc đây là em hẳn hay mà bà nội hẳn vậy trời, tức giận thì hô thẳng tên họ, nói chuyện không dùng chút kính ngữ, hừ hừ, có ai làm anh thất bại như hẳn không?!

Tur Đồ Triệt lúc này đã lấy lại bình tĩnh, quả thật hẳn lo quá mất khôn, vẫn là giải quyết chuyện chính trước rồi đi tìm con gái của mình vậy, dù sao con bé cũng là kết tinh giữa hẳn và “nàng ấy”, dù con bé có thành dạng gì thì vẫn là con của hẳn.

“Khụ,vào chính sự đi thôi!”Tur Đồ Triệt đành ho khan cắt ngang cuộc cãi nhau của hai đứa em mình.

-----Căn cứ thủ đô-----

“Anh Phi,số dĩ năng giả vào các thành trấn thu thập vật tư xung quanh căn cứ đều gặp tang thi đàn tấn công,tổn thất rất nhiều người rồi,chẳng lẽ có tang thi cao cấp ở phía sau thảo túng?”Nhã Vi lo lắng nhìn Sở Phi cùng Âu Dương Viêm ở trước mặt.

Rõ ràng lúc bọn họ đi,tang thi cũng vẫn chưa tập kết thành đàn nhiều như vậy,đa số đều là hành động đơn lẻ,vậy mà hai ngày qua các đội đi năng cùng quân đội đi thu thập vật tư đều lần lượt gặp phải tang thi đàn,số lượng lên tới vài ngàn con,có đội đã trực tiếp đoàn diệt.

Phía sau chắc chắn phải có tang thi hệ tinh thần hoặc tang thi cao cấp thảo túng mới khiến chúng đồng loạt tập kết theo đàn như thế.

“Có lẽ như em nói,nhưng thực lực của con tang thi thảo túng kia cấp mấy thì chúng ta không hề biết được,nếu tùy tiện hành động sẽ dẫn tới tổn thất rất lớn.”Sở Phi nhíu mày,tâm khê trầm xuống mà nói.

“Huống chi,các đội đi thu thập vật tư phát hiện các kho hàng lớn đều trực tiếp dọn sạch đến không còn một hạt gạo,rốt cuộc là kẻ nào đã tới trước và một lần lại có thể chuyển đi nhiều vật tư như vậy mà người ở căn cứ lại không hề phát hiện,rất đáng ngờ!”Âu Dương Viêm lập tức chỉ ra điểm đáng ngờ nhất.

Hắn có linh cảm,việc tang thi đàn tập kích cùng với các kho hàng lớn bị dọn sạch là cùng một người làm ra,có thể tùy ý thảo túng tang thi xem ra không tầm thường chút nào.

Còn cả việc vật tư của hai nhà Sở cùng Âu Dương đều bỗng nhiên thiếu hụt hết một nửa mà không hiểu vì sao, bị mất lúc nào cũng không hề hay biết,rốt cuộc là kẻ nào có thể có bản sự mạnh như vậy,có thể thần không biết quỷ không hay mà dọn đi hết một nửa kho vật tư trong khi được bảo vệ nghiêm ngặt đến con muỗi cũng không lọt,chẳng lẽ trong gia tộc có gián điệp,nếu không vì sao có thể vượt qua được an ninh nghiêm ngặt của quân đội mà chuyển đi vật tư của cả hai nhà chứ?!

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao đây,vật tư trong hai gia tộc nếu cứ như vậy đi xuống thì không bao lâu sẽ bị thiếu hụt.”Nhã Vi lập tức nói,dù cô ta có không ít vật tư thu thập trên đường nhưng không lí nào cô lại phải đem ra nuôi cái đám ăn không ngồi rồi trong hai gia tộc Sở cùng Âu Dương,cô không cam lòng a~.

“Trước mắt cứ chờ người thám thính tình hình trở về rồi tính tiếp,trong gia tộc thì bọn anh sẽ cố gắng cắt giảm lương thực một chút có thể cầm cự một thời gian,chắc chắn sẽ có cách thôi!”Sở Phi thờ dãi nói,thật sự là dù cho có ba gia tộc Mộ,Hàn và Lăng gia rồi đi nhưng căn cứ thủ đô lại có một đám ngóc đầu lên mà tranh quyền,gần ba ngày nay bọn hắn đều sứt đầu mẻ trán để xử lí đám chết tiệt kia,bây giờ lại lòi thêm một đồng rắc rồi thật sự muốn vắt kiệt sức lực của bọn hắn rồi!

Nhã Vi thấy Sở Phi nói như vậy,cả Âu Dương Viêm cũng đồng ý thì không nói thêm gì nữa,lấy cớ không khoẻ mà trở về nhà trước,cô cũng không thể ngồi im mà chờ như vậy được.

Khi đi qua một con hẻm nhỏ tới,Nhã Vi liền nghe tới một âm thanh lạnh băng vang lên:“Khắc khắc,xem ra ngươi gặp rắc rối đi!”

Nhã Vi lập tức cảnh giác mà nhìn qua,vừa lúc thấy được một thân hình bị một cái áo trùm đen bao bọc từ đầu tới chân,ngay cả khuôn mặt cũng bị cái nón rộng che khuất,đang đứng trong chỗ tối của con hẻm,ánh sáng không thể chiếu tới.

“Ngươi là ai?”

“Khắc khắc,ta là ai không quan trọng,ta có thể giúp ngươi giải quyết phiền muộn,nắm trong tay cả căn cứ này,kể cả làm bá chủ toàn bộ căn cứ nhân loại đều có thể nga~,khắc khắc.”Vẫn giọng người nói đầy gai óc đó,nói những tham vọng chôn sâu trong lòng của Nhã Vi khiến cô ta đầy sùng sốt một lúc.

“Ngươi...?”

“Khắc khắc,làm sao ta biết ý nghĩ trong lòng ngươi sao?Điều đó không quan trọng,ngươi có muốn làm kẻ mạnh nhất,đứng trên đỉnh của mặt thế này hay không?”

“Ngươi...ta....”Nhã Vi lúc này đầy bối rối,nghe những lời tên thần bí này cũng khiến tâm cao ngạo cường giả của cô rục rịch,nhưng cô biết được một trên đời không có cái gì cho không cả,không lí nào tên này lại không có yêu cầu gì.

Như nhìn thấu ý nghĩ này của Nhã Vi,tên áo đen thần bí lập tức nói ra:“Khắc khắc,dĩ nhiên là sẽ có cái giá của nó,ta và người cùng nhau làm một giao dịch,như thế nào?”

“Ngươi muốn gì ở ta?Giao dịch như thế nào?”Nhã Vi lúc này đã rục rịch.

“Ta giúp ngươi đạt được mong ước,đổi lại,ngươi phải giúp ta tìm được một thứ và giết vài tên chướng mắt.Nữ nhân,ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Tốt,ta đồng ý làm giao dịch với ngươi,ta muốn trở thành kẻ đứng trên đỉnh sức mạnh,bá chủ của mặt thế này!”Nhã Vi lập tức đồng ý ngay lập tức,cô ta muốn có quyền lực cùng sức mạnh,được kẻ khác kính ngưỡng.

Nhưng có lẽ,không lâu sau Nhã Vi sẽ phải hối hận đến muốn lập tức tự sát khi quyết định bút giao dịch này,đây căn bản chính là khiến ả bước lên con

đường tìm chết khi lần lượt đi khiêu chiến sự kiên nhẫn không chỉ là hai vị thần mà còn chọc tới hai vị sức mạnh đáng sợ siêu việt hơn cả thần đầy khủng bố kia, thứ mà tên kia muốn, cần bản phẩm nhân không bao giờ có thể chạm tới.

Cái giá cho sự tham vọng vô hạn chính là dùng cả linh hồn bản thân mình đi đặt cược vào đó, Nhã Vi đúng là có hào quang nữ chủ nhưng khi đã đi lệch đường thì cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Dĩ nhiên đây là chuyện của vài năm sau đó, hiện tại Nhã Vi tâm trạng lại cực kì tốt mà tiếp nhận chiếc nhẫn không gian chứa đại lượng vật tư có thể nuôi sống cả căn cứ suốt vài năm sung túc cùng với mấy viên tinh hạch cao cấp mà tên nam nhân áo trùm đen thần bí kia đưa cho, cô ta không hề hay biết bản thân bất quá chỉ là con chốt thí trong ván bài khổng lồ này.

Hàn Thiên Nguyệt bên này cũng không hề hay biết một âm mưu đang sắp nhằm vào cô cùng Mộ Lăng Huyền đã bắt đầu khởi động, cô sau khi ném cho Mạc Lâm một bao tinh hạch thì để lại Salem canh gác, bản thân thì tiến vào không gian vẽ một chút phù để phòng khi cần dùng tới.

Dù sao sau cơn mưa máu, tang thi tất cả đều sẽ là cấp 1 hoặc cấp 2, tới lúc đó thì tang thi hành động cực kì linh hoạt và nhanh nhẹn, sẽ khó xoi hơn tang thi cấp 0 rất nhiều.

Hiện tại có chút thời gian, vẫn làm chút là bài tẩy để phòng ngừa khi nguy cấp mà dùng tới, Từ Ma nhất tộc đã xuất hiện thì vị diện mặt thể này đã không còn là cuốn mặt thể mà cô biết nữa rồi, chắc chắn sẽ có rất nhiều thay đổi nghiêng trời lệch đất, vẫn là phòng hờ trước cũng không sai.

“Chủ nhân, có người tới!” Giọng của Salem lúc này truyền tới.

Hàn Thiên Nguyệt đánh bỏ dờ vẽ phù mà ra không gian, lúc này trời đã gần sắp tối hẳn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ trong phòng liền thấy một đội ba chiếc xe việt dã đã được cải tạo đang hướng tới chỗ biệt thự của bọn cô mà chạy tới.

Thứ dùng thần thức quét hết cả ba chiếc xe, đến khi “nhìn” tới nam trung niên ngồi ở chiếc xe cuối cùng, được đám mặc đồ quân nhân bảo vệ nghiêm cẩn thì Hàn Thiên Nguyệt khẽ cười lạnh.

Trên đời này quả nhiên là rất duyên phận đâu, lúc này có thể gặp được tên đó ở chỗ này, thật là làm cô tiết kiệm rất nhiều tinh lực đâu ni.

“Hàn tiểu thư, chúng ta có để họ vào không?” Mạc Lâm lúc này đã gõ cửa tiến vào, lập tức hỏi ý kiến của Hàn Thiên Nguyệt.

Hắn không có một chút hảo cảm nào với đám quân nhân kia, đó là những kẻ mà lúc trước khi bắt đầu chạy nạn, bọn chúng vì nịnh hót một tên thiếu gia ở thủ đô mà bỏ bọn hắn ở giữa đường, suýt chút thì cả ba anh em đều đã bỏ mạng, nói không hận thì chính là quá giả dối.

Hàn Thiên Nguyệt dù quay lưng lại với Mạc Lâm nhưng vẫn còn thần thức bao bọc xung quanh, dĩ nhiên là sẽ “nhìn” rất rõ hận ý ở trong mắt của hắn dù chỉ là một tia loé lên ở đáy mắt.

“Cứ nhìn xem đi, chi cần bọn họ không quá phận là được, còn nếu không biết an phận của mình thì tùy tiện giết hết là được!” Hàn Thiên Nguyệt lạnh nhạt nói.

Những lời đầy huyết tinh mà cô nói giống như nói tới nay ăn cơm hay ngủ vậy, đủ khiến cho Mạc Lâm khẽ sửng sốt một chút về độ bạo lực của vị tiểu thư trước mặt mình.

Dù sao giữa bọn họ với đám dưới kia cũng là có thù, vậy thì tùy tiện giết cái là xong, cô từ trước tới giờ không thích để lại hậu hoạn, à, có lẽ là trừ nữ chủ cùng đám nam nhân của cô ta đi, dù sao cô cũng cần đồ tiêu khiển trong cái thế giới mặt thể này, dĩ nhiên là trừ cái đám Từ Ma tộc chết tiệt kia ra.

Mạc Lâm khi biết ý nghĩ của cô cũng khẽ thờ phào, dù cô có bảo hắn sống hoà bình với đám rác rưởi kia thì hắn vẫn phải cắn răng mà nhin xuống hận ý trong lòng.

May mắn, may mắn là cô lại không đề ý tới tính mạng những kẻ kia, chi cần bọn hắn làm gì quá phận thì có thể giết, nếu hắn không giết được thì không phải còn vị hung thần trước mặt đó sao?

“Triệu Nguyên.”

“Sao?” Mạc Lâm nghe cái tên thì đầy khó hiểu nhìn Hàn Thiên Nguyệt cả người đều đang toà ra sát khí mà lùi lại một chút.

“Tiến sĩ sinh vật học, Triệu Nguyên, tôi muốn mạng của hắn, những tên còn lại tùy anh xử lý.” Hàn Thiên Nguyệt ném cho Mạc Lâm một xấp bạo liệt phù cùng phòng ngự phù rồi xoay người đi xuống dưới lầu, bỏ lại Mạc Lâm còn đang ngơ ngác chưa kịp tiêu hoá hết lời cô vừa nói.

Bạo liệt phù cùng phòng ngự phù bất quá là Hàn Thiên Nguyệt cho Mạc Lâm dùng lúc cần động thủ chém giết mà thôi, dù sao thực lực của Mạc Lâm hiện tại quá thấp, dĩ năng gần gà kia lại không dùng được, chỉ bằng trực tiếp ném bạo liệt phù vào đám kia để nổ thành cặn bã cũng rất nhanh, gọn, lẹ đâu.

Hàn Thiên Nguyệt vừa rồi nhìn thấy tên kia thì trong đầu lại hiện lên kí ức của Lăng Mị Nhi lúc trước đã cho cô xem, kí ức đầy đen tối, đau đớn cùng hận ý đan xen, sự đau khổ cùng cực trong các cuộc thí nghiệm không dành cho con người kia.

Chính tên tiến sĩ điên Triệu Nguyên kia đã dùng cơ thể những dị năng giả không có gia thế hoặc là đối đầu với nữ chủ mà tiến hành những cuộc thí nghiệm tàn khốc, hắn cũng được xem là một cánh tay đắc lực của nữ chủ.

Thứ khiến Hàn Thiên Nguyệt nổi lên sát khí đối với Triệu Nguyên chính là những gì mà hắn đã làm với Lăng Mị Nhi ở kiếp trước, cô hiện tại có thể xem là sự phụ của con bé, mà điều tất cả người ở thần giới đều biết cô có tính cách cực kì bao che khuyết điểm đối với người của mình. Cô tuyệt đối sẽ không để một tên điên như Triệu Nguyên tiếp tục sống sót về tới căn cứ thủ đô, thù của Mị Nhi thì để sự phụ cô tới đòi tốt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chung Nhâm

“Đội trưởng, trong biệt thự kia hình như có người ở.” Một tiểu binh đi tới nói.

“Phá cửa đi, chúng ta sẽ ở đó qua đêm nay, mấy kẻ đó nếu không nhường chúng ta vào thì trực tiếp giết đi, không cần phí thời gian với bọn phế vật đó!” Nam nhân được gọi là đội trưởng lạnh lùng nói.

Từ khi Chung Nhâm hắn có lời hệ dị năng cường đại thì ngay cả cấp trên cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi, huống chi là một đám người thường phế vật không lên được mặt bàn, đám cả gan làm loạn thì hắn không ngại giết bớt cho rảnh chuyện, cái gì mà quân nhân phải bảo vệ người dân chứ, đó chỉ là ở thời bình mà thôi chứ đối với mạt thế hỗn loạn như thế này thì mơ đi, đối với hắn thì hiện tại chỉ có nắm đám ai to thì người đó là chủ.

“Chắc chắn, vừa tới thì đã muốn phá cửa xông vào nhà, còn muốn chém giết người ở bên trong, thật là rất kêu ngoạ đầu!” Một giọng đầy châm chọc liên vang lên.

Hàn Thiên Nguyệt vừa bước ra khỏi cửa thì nghe được câu nói đầy tàn bạo của Chung Nhâm thì khẽ cười lạnh, tốt cho một quân nhân bại hoại, chửi trách Mạc Lâm lại muốn giết bọn chúng, một đám rác rưởi à không đúng, nói rác rưởi thì sỉ nhục rác mất rồi.

Mạt thế chỉ mới hơn một tuần mà đạo đức đã suy đồi đến đáng thương, chưa gặp mặt đã muốn đòi chém giết để cướp chỗ ở của người khác, đã vậy còn là kẻ mặc trên người bộ quần áo quân nhân đầy kiêu ngạo nữa chứ! Thật là mở rộng tầm mắt đầu nì.

Đám Chung Nhâm nghe có người buông lời châm chọc thì đầy tức giận mà nhìn sang, vừa nhìn thì đã bị giật mình đến đơ người.

Trước mặt là một đại mỹ nữ xinh đẹp hiếm có với đôi mắt màu tím yêu mị, thân hình cân đối, trên người rất sạch sẽ giống như mạt thế bên ngoài không hề liên quan gì tới cô vậy.

Hai mắt Chung Nhâm khi nhìn thấy Hàn Thiên Nguyệt đang đứng bên trong cửa sắt thì hai mắt khẽ loé lên đầy dục vọng, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân khí chất đầy cao quý mà lạnh lùng kiêu ngạo như vậy từ khi mạt thế diễn ra đến bây giờ.

Ở trong mấy căn cứ, có rất nhiều nữ nhân mặc kệ là địa vị cao như bác sĩ, diễn viên, đại thiên kim tiểu thư đều phải từ bỏ tôn nghiêm của mình nằm dưới thân nam nhân để đổi lấy cái ăn, nhưng nữ nhân trước mặt hắn lúc này lại vẫn giữ được sự cao quý cùng kiêu ngạo của mình, tuyệt đối là cực phẩm, khiến hắn thật rất muốn áp dưới thân mà hành hạ, phá hủy cái vẻ kiêu ngạo lạnh lùng kia.

Hàn Thiên Nguyệt nhìn Chung Nhâm vừa lúc bắt được cái dục vọng bản thủ vừa xẹt qua của hắn, khuôn mặt cô khẽ trầm xuống, đôi mắt tím than lúc này đã phủ đầy băng hàn lạnh đến thấu xương.

Thật tốt a, lại dám có ý đồ với cô, còn dám trần trụi dùng ánh mắt xấu xí kia đánh giá thân hình của cô, xem cô dễ bắt nạt đầu nì.

Hàn Thiên Nguyệt khẽ cong khoé môi lên, đầy châm chọc nhìn Chung Nhâm ở bên kia cổng sắt, trực tiếp thả ra uy áp của một trúc cơ hậu kì đỉnh phong áp lên đám người Chung Nhâm khiến bọn hắn lập tức mặt trắng bệch không còn giọt máu, quý thẳng xuống mặt đường, có tên quá yếu mà trực tiếp phun ngụm máu nằm bất tỉnh nhân sự.

Chung Nhâm quỳ trên đất, mặt tái nhợt mà trong lòng đã hồi hận đến xanh ruột rồi, nữ nhân kia vậy mà lại là dị năng giả mà còn là dị năng tuyệt đối không thấp hơn cấp 2, hắn lần này đã trúng thiết bả rồi!

Mạc Lâm sau khi dặn dò cặp sinh đôi ở yên trong phòng thì đi ra cửa liền nhìn thấy một cảnh tượng thật con mẹ nó không còn gì để nói.

Mấy tên ngu kia lại chọc vào cái vảy ngược nào của vị Hàn tiểu thư bạo lực này rồi, trực tiếp bị uy áp đè trên mặt đất, ngay cả cái đầu cũng ngóc không dậy được, thật đáng đời.

Quả nhiên với nhân phẩm của đám quân nhân bại hoại này, không chọc họa mới là chuyện lạ đó, lần này bọn chúng chọc vào vị nữ sát tinh kia thì coi như xong rồi!

“Vị... vị tiểu thư này, chúng tôi chỉ là muốn ở qua đêm trong biệt thự của cô thôi, không có ý gì đâu!” Chung Nhâm trán đầy mồ hôi mà cắn răng nói.

“Nha, không có ý gì?” Hàn Thiên Nguyệt đầy châm chọc: “Vừa rồi kêu thuộc hạ của mình phá cửa, nếu bọn ta không cho các người ở thì trực tiếp giết, ta không nghe sai đi?”

“Ách,kia....kia bắt quá tôi nói đùa mà thôi,tiểu thư không cần hiểu lắm,ta nói đúng không?”Chung Nhâm cố gắng biện giải rồi lại quay sang mấy thuộc hạ còn tỉnh táo ở phía sau mình mà hỏi.

“Đúng đúng, Chung đội trưởng bắt quá chỉ nói đùa mà thôi,tiểu thư không cần hiểu lắm!”Đám kia nghe vậy cũng hòa theo,bọn hần còn chưa muốn chết a~,nữ nhân này quá khủng bố rồi.

“A,ra là đang nói đùa sao,tiểu thư thật đó!”Hàn Thiên Nguyệt cười cười,nói đầy vẻ tiếu nuôi.

Đám Chung Nhâm nhìn vẻ mặt của cô mà trong lòng toát mồ hôi lạnh,nữ nhân này là đang tiếu cái gì vậy,là tiếu không thể giết bọn hần sao???

“Muốn ta tha cho các ngươi cũng được,bắt quá...”Hàn Thiên Nguyệt nói,trên mặt khẽ mỉm cười kéo dài câu nói.

Đám Chung Nhâm cũng sốt ruột liền hỏi:“Tiểu thư,cô bắt quá chuyện gì a?”

“Bắt quá,ta muốn nam nhân ở trong chiếc xe kia của các ngươi,giao hần ra,các ngươi có thể rút!”Hàn Thiên Nguyệt không khách khí,chỉ tay vào chiếc xe cuối cùng đang đậu cách đó không xa.

Đám Chung Nhâm nhìn theo hướng tay của Hàn Thiên Nguyệt thì lập tức giật mình,người ngồi trong chiếc xe kia chính là người trong nhiệm vụ cần hộ tống lần này của bọn hần,giao sư sinh vật học,Triệu Nguyên.

Lần này chỉ cần hộ tống thành công vị giáo sư này tới căn cứ M thì bọn hần đều sẽ lập công lớn,có khi còn tiến chức vị cao hơn nữa,địa vị cũng được nâng lên một bậc.

“Này,tiểu thư,cô có thể đổi điều kiện khác không?”Chung Nhâm khó xử lên tiếng.

“A,không được sao?Thật đáng tiếc đâu.”Hàn Thiên Nguyệt khẽ cười đầy tiếu nuôi nhìn đám Chung Nhâm một cái.

Chung Nhâm còn chưa hiểu nụ cười tiếu nuôi kia của Hàn Thiên Nguyệt là gì thì cảm thấy một cảm giác đầu đốn cùng cực ập tới,chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã vật ra đất,hơi thở thoi thóp,đám thủ hạ có dịp nể phía sau Chung Nhâm cũng thay phiên nhau ngã ra đất,hơi thở yếu ớt,trên người là từng vết máu ghê rợn cắt qua người.

“Thật đáng tiếc,ta đã cho các ngươi cơ hội,chính các ngươi tự vụt mất thôi,không thể trách ta nha~.”Hàn Thiên Nguyệt cười lạnh một cái rồi xoay người đi tới chiếc xe.

Mạc Lâm ở phía sau nhìn toàn bộ chuyện từ đầu tới cuối thì chảy mồ hôi ướt cả lưng áo,thật là một nữ nhân khủng bố đến đáng sợ,một lời không hợp trực tiếp xuống tay không có một lời cảnh cáo.

Nhìn đám Chung Nhâm toàn thân là máu,hấp hối trên mặt đất mà Mạc Lâm cho bọn chúng một cái ánh mắt đồng tình,chọc ai không chọc đi chọc nữ nhân đáng sợ kia,chết là đáng lắm!

Bên này,Hàn Thiên Nguyệt đi tới chiếc xe,còn cách vài bước chân thì cửa xe mở ra,một bóng trắng lập tức lao ra rồi hót hải chạy đi như bị ma đuổi.

Triệu Nguyên vừa nãy còn nhắm mắt ngủ trong xe,lúc vừa mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh Hàn Thiên Nguyệt dùng phong dị năng chém đám Chung Nhâm thì sợ đến tái mặt,sáu đó nhìn thấy nữ nhân kia đang đi về hướng hần thì lập tức mở cửa xe mà chạy đi hướng ngược lại,hần còn quý cái mạng của mình,hần không muốn chết a!!!

Hàn Thiên Nguyệt mắt lạnh nhìn bóng dáng Triệu Nguyên hót hải chạy đi,khẽ hừ lạnh một cái.Thật là một tên quý nhất gan,ham sống sợ chết chẳng ra cái tích sự gì.

Đám có gan dùng con người làm thực nghiệm cho nghiên cứu điên cuồng của mình mà lại không có gan đối mặt với kẻ giết người sao,quá thất vọng đầu ni,vẫn là giữ hần lại chờ gặp Mị Nhi thì giao cho con bé giải quyết vậy.

Nghĩ là làm,trước khi bóng dáng Triệu Nguyên quẹo vào một con hẻm,Hàn Thiên Nguyệt lập tức đóng băng toàn thân Triệu Nguyên thành một tảng băng lớn khiến hần lập tức bị chìm vào giấc ngủ đông.

Sau khi thu toàn bộ tảng băng,ném vào một góc nào đó trong không gian thì Hàn Thiên Nguyệt lập tức quay lại biệt thự,nhìn bầu trời có lẽ sắp mưa rồi,vẫn là thu dọn sạch sẽ một chút trước khi mưa xuống.

Mạc Lâm bên này nghe lời vừa rồi của Hàn Thiên Nguyệt,trực tiếp dùng dị năng ăn mòn hết mấy cái thi thể của đám Chung Nhâm,hiện tại chỉ còn lại một vũng máu loãng.

Thu thập xong mấy chiếc xe của đám Chung Nhâm thì cả hai trở lại biệt thự nghỉ ngơi,cặp sinh đôi khi nhìn thấy hai người bình an trở lại thì lập tức riu rít mà đu lên bắt đầu kiểm chuyện để nói,Hàn Thiên Nguyệt cũng nói vài câu rồi trở về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mặc Thanh

Đúng như Hàn Thiên Nguyệt đoán,trời mưa máu vào lúc tầm 2 giờ sáng,mùi tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí khiến người khác cảm thấy cực kì khó chịu,cô cũng cảm ứng được nồng độ virut tang thi cực kì cao trong từng giọt mưa máu kia,thật sự là khiến người ta cảm thấy rất chán ghét đầu.

Hàn Thiên Nguyệt để Salem ở bên ngoài coi chừng,bản thân thì tiến vào không gian bắt đầu rèn luyện thể lực,dù sao linh lực cũng không phải vô tận,hiện tại cô còn phải đối mặt với sự xuất hiện của Tử Ma tộc kia,nếu không nhanh chóng rèn luyện thì chỉ có nước làm thức ăn cho đám ghê tởm kia mà thôi.

Trời mưa máu liên tục suốt 7 ngày liền,bao phủ khắp nơi trên thế giới,và số lượng người bị tang thi hoá cũng tăng mạnh,số lượng nhân loại lại giảm thêm một nửa,đủ để thấy trận mưa này đáng sợ đến mức nào!

Toàn bộ tang thi đều chạy ra đứng ở dưới cơn mưa,bất động mà tiếp thu lực lượng trong những giọt mưa máu tanh nồng kia,đặc biệt là chúng như bị ấn nút tạm dừng vậy,dù có công kích chúng thì chúng vẫn đứng bất động mặc kệ hết thảy.

---Căn cứ ở Tây Nam---

“Huyền,có mấy tên ngu ngốc kia đã dính phải mưa máu,đã ngã xuống bất tỉnh,bắt đầu có dấu hiệu tang thi hoá rồi!”Hạ Khải Hi cầm tập tài liệu mà báo cáo mà nhũn mày.

Thật là một lũ ngu ngốc,đã chạy tới ăn nhờ ở đậu căn cứ do Mộ Lăng Huyền dồn tâm huyết xây dựng nên mà còn không biết điều,dám chống đối lại còn đòi một nửa quyền khống chế căn cứ nữa chứ,thật đúng là nực cười mà!

Đám già đó là xem Mộ đại thiếu là quả hồng mềm đi,lần này hẳn sẽ ngồi chờ xem Mộ đại thiếu phúc hắc chinh chết đám mất mủ đó!

“Trong những ngày mưa này,ai tang thi hoá thì để cho Bạch Y cùng Hắc Y đi xử lý,không được để ai ra khỏi nhà.”Mộ Lăng Huyền chỉ nhàn nhạt phân phó một cái rồi tiếp tục xem giấy tờ trong tay.

“Được,cứ giao cho tớ là được.Nhưng mà,hiện tại vẫn chưa tìm được tung tích của Lăng Mị Nhi,Lăng gia bên kia như muốn nổi điên rồi,tính sao đây?”Hạ Khải Hi lo lắng hỏi.

Mộ Lăng Huyền dừng bút rồi ngược mắt lên nhìn Hạ Khải Hi,nhàn nhạt đáp:“Nói cho bọn họ,hiện tại Lăng Mị Nhi vẫn còn sống,không nguy hiểm tính mạng,bảo bọn họ chờ đi!”

“Được,tớ biết rồi,vậy tớ đi trước.”

Hạ Khải Hi nói xong thì xoay người đi ra ngoài,vừa lúc đụng mặt Bạch Y đi tới,gật đầu coi như chào hỏi một cái rồi đi rồi đi.

Bạch Y đến ánh mắt cũng không thèm liếc Hạ Khải Hi lấy một cái,trong mắt hắn,nhân loại tầm thường bất quá là loài ti tiện mà thôi,nếu không phải vì là người quen của chủ nhân thì hắn cũng chả thèm để tâm tới.

“Chủ nhân.”

“Ừ,thế nào rồi?”Mộ Lăng Huyền nghe Bạch Y tiến vào,tiện thể khoá cửa thì ngẩng đầu lên nhìn.

“Vâng,có dấu hiệu của Tử Ma xuất hiện ở căn cứ thủ đô, trên người của một nữ nhân tên Nhã Vi có chút khí tức của chúng,có lẽ cô ta đã tiếp xúc rất gần với tên Tử Ma tộc đó!”

“A,Nhã Vi sao,chắc chắn,xem ra lại có phiền phức rồi đây,bất quá,không cần đụng tới cô ta,bí mật theo dõi là được và đừng để tên Tử Ma kia phát giác ra,cứ để Nguyệt trở về rồi tính đi!”Mộ Lăng Huyền khẽ xoa cằm suy nghĩ một chút rồi phân phó.

“Vâng,chủ nhân.Nhưng mà,có vẻ như tên Tử Ma kia đang muốn tìm vật gì đó thì phải,còn là vật gì thì ngay cả nữ nhân Nhã Vi kia cũng chưa được biết tới.”Bạch Y mặt vô biểu tình mà nói tiếp.

“Vật sao?Thứ có thể khiến Tử Ma nhân chú ý thì tuyệt đối không phải là vật phạm rồi,ngươi chú ý một chút,có manh mối gì thì nói cho ta.”

“Vâng,chủ nhân.”Bạch Y nói xong thì lập tức rời đi.

Cả căn phòng chỉ còn lại một mình Mộ Lăng Huyền ngồi trên ghế nhũn mày nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn những giọt mưa đỏ như máu mà rơi vào trầm tư.

“Tử Ma tộc a,rốt cuộc là các ngươi đang muốn tìm thứ gì ở một vị diện hạ cấp này đâu?”

.....

“Khốn kiếp,ngươi cút xa ra ta!”Lăng Mị Nhi tức muốn học máu nhìn cái tên đang dính trên người mình mà tung chân đạp cho mấy cái vô mặt.

Nếu không phải vì cô bị thương nặng,linh lực trong người khô kiệt thì đảm bảo cô sẽ cho cái tên khốn trước mặt một cái hoà cầu đốt trụ hấn rồi!Đám lợi dụng lúc cô bị thương mà ăn đậu hủ của cô,xem cô là đồ chùa hả?!!!

Còn dám tự nhận là chồng tương lai của cô,bớt đùa đi,bộ người không nhớ thân phận của mình chắc?!

Lăng Mị Nhi mấy ngày trước lúc đi cùng đám Tôn Ngao Vũ mở đường cho đoàn xe,vừa lúc đến đoạn đường đèo thì gặp một tên mặc cái áo choàng đen từ đầu tới đuôi,ngay cả mặt cũng không thể thấy được,cả người lại toát ra một loại khí tức âm trầm như tử khí khiến cô cũng phải rùng mình,cảm thấy như bị cái gì áp chế mình vậy,cực kì khó chịu trong người.

Khi tên kia bỗng nhiên ra đòn tấn công bọn cô thì có Ly Dạ lập tức phản ứng mà chặn được đòn hiểm đó,nếu đòn đó mà trúng vào mấy chiếc xe của bọn cô thì đảm bảo là cả đám chết chùm luôn khỏi bàn cãi,lực lượng cực kì khủng bố,không phải là một người mới trúc cơ như cô có thể đỡ nổi.

Lăng Mị Nhi cũng đoán một chút cấp bậc của tên đó,nếu so sánh một chút,cô đảm bảo tên áo đen quái dị kia tu vi ít nhất là kim đan hậu kì chứ không phải đùa,còn vì sao cô lại nói vậy hả,trực giác của tu chân giả luôn luôn rất nhạy bén về mặt này,cái này cũng là Nguyệt tỷ thân yêu kiêm sư phụ của cô đã từng nói.

Lúc nhìn tên áo đen quái dị kia lao vào cùng đánh với Ly Dạ,Lăng Mị Nhi cũng cảm thấy cực kì rung động,này tuyệt đối là trận đánh giữa cao thủ với cao thủ với nhau a~.

Ly Dạ bảo mọi người lập tức rời đi,hắn sẽ chặn tên áo đen kia cho bọn họ có thời gian chạy trước,nhưng ai có thể ngờ được là không chỉ có một tên áo đen chứ?!

Lăng Mị Nhi thấy thêm một kẻ nữa xuất hiện nên đành phải cẩn thận bước xuống xe,giục đám Tôn Ngao Vũ đi trước,trong số bọn họ thì thực lực của cô là cao nhất,nếu cô không đứng ra chặn thì tất cả cũng sẽ chết ở chỗ này!

Điều khiến cô kinh ngạc chính là,tên kia vậy mà để mấy chiếc xe của đám Tôn Ngao Vũ đi qua,cô cũng cảm nhận được như ánh mắt dưới cái nón trùm kia từ khi xuất hiện đã dán chặt lên người cô vậy,lúc này mà Lăng Mị Nhi còn không hiểu thì thật sự là phụ lòng dày dõ của Hàn Thiên Nguyệt rồi!

Những tên áo đen này,nhìn qua là muốn chặn giết cả đám nhưng thực chất người bọn chúng nhắm tới chính là bản thân cô a~.

Lăng Mị Nhi dù rất sợ hãi dưới cái ánh mắt như nhìn con mồi kia nhưng cô lại không hề lùi bước,cẩn thận lấy vũ khí bắt đầu tấn công tên kia,cô chỉ cần kéo dài chút thời gian để Ly Dạ tới cứu trợ là tốt rồi,cô biết năng lực của mình là tới đâu.

Bất quá sự thật chính là rất tàn khốc,chỉ trong đòn đầu tiên,Lăng Mị Nhi đã bị một cánh tay đen thui của tên kia chế trụ,bụng bị hấn tay còn lại dùng tốc độ mất thường không thể nhìn được mà trực tiếp đâm ra một cái lỗ lớn,may mắn là Lăng Mị Nhi kịp né đi chỗ yếu hại,nếu không thì cô chết chắc trong đòn vừa rồi!

Lăng Mị Nhi cùng đường đành lấy một tấm lòi bạo phù cao cấp mà Hàn Thiên Nguyệt từng đưa cho cô phòng khi trường hợp xấu nhất,cô dùng toàn lực thoát khỏi kim chế rồi lùi về phía sau,ném vào tên áo đen kia.

“Ầm!!!”

Một trận nổ kinh thiên khiến trên đường đèo rung lên kịch liệt,đất đá ở trên cao cũng ào ào rơi xuống.

Lăng Mị Nhi ngồi bệch xuống đất,sắc mặt trắng nhợt ôm lấy vết thương ở bụng mà thở dốc rồi nuốt vào một viên đan trị thương,nếu không phải Hàn Thiên Nguyệt vì lo cho cô học trò của mình mà chạy đi luyện mấy bình đan được và phù chú thì có lẽ giờ này Lăng Mị Nhi đã là thành cái xác không hồn trên tay tên kia rồi!

Bất quá,khi nhìn thấy tên áo đen kia vẫn còn đứng ở chỗ kia,trên quần áo bất quá rách một chút thì trái tim của Lăng Mị Nhi như ngừng đập,lần này cô thật sự sợ thật rồi,Hàn Thiên Nguyệt từng nói lòi bạo phù cao cấp kia ngay cả tiên tôn đều bị nổ thành tra,bất quá chỉ có tác dụng với dưới cấp bậc thần tướng mà thôi.

Nếu cái tên quái dị áo đen kia ăn trực diện một lòi bạo phù mà lại lông tóc vô thương thì cấp bậc chắc chắn là cao hơn cả thần tướng cấp như Hàn Thiên Nguyệt từng nói!

Lăng Mị Nhi lúc này ánh mắt đã bắt đầu mơ hồ,do nãy mất máu và kiệt sức mà nhìn tên quái dị kia bắt đầu cất giọng cười khàn khàn đầy âm trầm mà đi tới gần cô.

Điều mà Lăng Mị Nhi nghe được cuối cùng chỉ là một giọng nữ nói gì đó rồi đến tiếng nổ mạnh và hét thảm của tên kia,sau đó thì mất đi toàn bộ ý thức.

Đôi khi cô tỉnh lại thì nhìn thấy mình đang nằm trong một căn phòng sa hoa ở khách sạn năm sao,còn vị trí ở thành phố nào thì cô chịu thua.

Điều đáng nói chính là khi cô tỉnh lại thì lại thấy bên cạnh mình nằm một tên nam nhân nhìn sơ qua tầm 1m85 có mái tóc trắng dài ngang lưng xoả tung trên gối,khuôn mặt góc cạnh xinh đẹp như được tạc từ tượng vậy,không một góc chết,chiếc mũi cao xinh đẹp cùng đôi lông mày dày đầy vẻ anh khí,lông mi dày cong,đôi môi mỏng đầy quyến rũ,đẹp đến cả Lăng Mị Nhi còn phải tự ti,cái tên này đúng chuẩn một con yêu nghiệt hàng thật giá thật,nếu so với

Mộ đại thiếu biến thái phi nhân loại kia thì cũng không hề kém một chút nào!

Lăng Mị Nhi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu nghiệt kia đang thất thần thì chạm phải một đôi mắt màu đỏ như máu đang nhìn chăm chăm mình, theo định luật bảo toàn thân thể, cô hét một cái rồi trực tiếp duỗi chân dùng toàn lực đập cái tên yêu nghiệt nào đó vừa mở mắt rồi xổng giường, bản thân thì lù lù lại sát vào góc giường, đầy đủ phòng nhìn chăm chăm tên nam nhân kia, mà phải nói, tên này làm bằng gì mà cô đá đến đau cả chân, phải biết khi vào trúc cơ thì thân thể cô cũng cứng rắn hơn rất nhiều người thường a~.

Và tình cảnh quỷ dị xuất hiện, tên nam nhân yêu nghiệt tóc trắng mắt đỏ kia lại bò lên giường, vươn tay kéo bàn chân mà Lăng Mị Nhi vừa đập hất ra và bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng.

Lăng Mị Nhi lúc đầu còn đang chuẩn bị muốn chạy vào không gian, bất chấp bị bại lộ thì cảm nhận được một đôi bàn tay lạnh ngắt không chút nhiệt độ của con người cầm lấy chân cô mà bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

“Anh...anh...anh đang làm cái gì thế hả, buông ra, lưu manh!!!” Lăng Mị Nhi giãy giụa muốn thu chân về thì lập tức nghe được một giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc.

“Ngoan, xoa một chút sẽ không đau nữa!”

“Ách, anh...” Lăng Mị Nhi đang muốn nói gì đó thì lập tức bị cắt ngang.

“Vừa rồi em đá tôi, chân có phải rất đau không, để tôi xoa một chút sẽ không đau nữa!” Nam nhân kia liền dịu dàng nói rồi tiếp tục cúi đầu nhìn cái bàn chân nhỏ nhắn đã đỏ lên của Lăng Mị Nhi mà chăm chú xoa bóp.

Lăng Mị Nhi bị tình cảnh này làm xấu hổ đỏ cả mặt, này là tình huống quỷ dị gì thế, cái tên này là ai, lại còn rất dịu dàng với cô nữa, cô hình như cả hai kiếp đều chưa từng gặp qua hán a, một tên có vẻ ngoài yêu nghiệt như thế này thì cô tuyệt đối sẽ không thể nào quên được.

“Tôi là Lăng Mị Nhi, còn anh là ai, tôi hình như không quen biết anh?”

Nam nhân nghe Lăng Mị Nhi hỏi vậy thì chỉ khẽ cười một tiếng, đặt chân cô trở lại trong chăn rồi ngồi trên mép giường nhìn cô.

“Anh là Mặc Thanh, sau này sẽ là chồng tương lai em nhé, tiểu hồ ly.”

Câu nói của Mặc Thanh trực tiếp đánh Lăng Mị Nhi trong sống ngoài khát: “Cái gì?!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Địa ngục nhân gian(1)

Sau 7 ngày trời mưa máu, khi vừa tạnh mưa thì nhiệt độ lại lập tức tăng lên tới 37-38 độ khiến cho rất nhiều người thường bắt đầu ngã bệnh do thay đổi nhiệt độ đột ngột.

Hàn Thiên Nguyệt nhíu mày nhìn đám tang thì vừa bị cô dùng kiếm chém rớt đầu, quả thật là tất cả tang thi cấp 0 sau trận mưa vừa rồi đều đã tăng cấp lên cấp 1, có khi lòi ra mấy chục con cấp 2.

Nói chính xác là hiện tại thấp nhất là tang thi cấp 1, còn cao nhất thì e là tang thi cấp 7 cũng sẽ có đi, dù sao trận mưa máu kia cũng giúp tang thi tiến hoá và lên cấp cực kì nhanh, y như ngôi hỏa tiễn vậy.

Lúc này đây, nhân loại mới chân chính là bước chân vào thời kì tận thế tàn khốc nhất, kẻ sống sót chính là kẻ mạnh.

“Hàn tiểu thư, tang thi ở đây đều là tang thi cấp 1 và 2, lực lượng và tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều so với tang thi cấp 0, vì sao lại như vậy?” Mặc Lâm khó hiểu vừa đảo tình hạch vừa nhìn qua Hàn Thiên Nguyệt đứng cách mình không xa mà hỏi.

“Còn nhớ trận mưa máu suốt 7 ngày kia không, đó chính là cơ hội giúp tang thi thăng cấp, động thực vật thì trở nên cuồng bạo hơn, con người chính là loại bị áp chế duy nhất trong cơn mưa kia.” Hàn Thiên Nguyệt chỉ nhàn nhạt nói một chút.

Mặc Lâm nghe vậy thì giật mình, suy nghĩ một chút thì lập tức khiến hán toàn thân toát mồ hôi lạnh, nói như vậy thì không phải tang thi tiến hoá cực kì nhanh, động thực vật biến dị hay tang thi càng mạnh mẽ hơn và con người chính là trở thành tầng chót của chuỗi thức ăn hay sao?!

Hàn Thiên Nguyệt liếc nhìn Mặc Lâm một cái liền biết đang nghĩ cái gì trong đầu, bất quá cô cũng không muốn an ủi gì cả, dù sao đó cũng là sự thật, trước sau gì cũng phải đối mặt với sự thật tàn khốc này mà thôi!

Cả bốn người dọn dẹp xong đám tang thì lang thang xung quanh siêu thị ba tầng cỡ trung xong thì lập tức nhắc chân tiến vào, cửa vào vì có vật chặn lại

tang thi nên khá là khó mở,bất quá với cái sức lực khủng bố của Hàn Thiên Nguyệt thì chỉ cần ra một quyền là giải quyết xong xuôi,nhanh,gọn,lẹ.

Vì tránh bị tang thi lại tràn vào nên bốn người hỗ trợ đem những vật nặng vừa rồi chặn lại cửa bị Hàn Thiên Nguyệt một quyền đánh văng ra,đem chúng xếp chồng lại như cũ.

Đúng lúc này,bốn người lập tức ngửi thấy một mùi hương,biểu tình lập tức đều khác nhau.

Mạc Lâm thì vẻ mặt tràn đầy sự nghi ngờ và cổ quái,cặp song sinh Mạc Tâm Mạc Tư thì tràn đầy sự vui vẻ,riêng Hàn Thiên Nguyệt thì khuôn mặt đã tối sầm lại,quanh người đã bắt đầu tản ra khí lạnh đến thấu xương.

Mạc Lâm là người đứng gần cô nhất cũng bất giác rung mình mà lùi về sau một bước,cách Hàn Thiên Nguyệt xa một chút vì hắn cảm nhận thấy sự nguy hiểm đang phát ra từ cô.

Mùi hương mà bốn người ngửi thấy bất quá là mùi thịt nướng mà thôi,đối với hai đứa nhỏ Mạc Tâm Mạc Tư thì đã lâu không nghe thấy mùi thịt nướng hay là được ăn thịt nướng nên tự nhiên sẽ cảm thấy vui mừng khi ngửi thấy mùi này.

Bất quá Mạc Lâm và Hàn Thiên Nguyệt thì không cho là như vậy,thái độ hoàn toàn ngược lại với cặp song sinh.

Mạc Lâm khi ngửi thấy mùi thịt nướng đúng là mới đầu còn cảm thấy vui mừng nhưng sau đó thì lại cảm thấy kì lạ khi mùi thịt nướng kia không giống bất kì mùi thịt nào mà hắn từng ngửi qua,sự cảnh giác trong lòng cũng lập tức bị đề cao hơn.

Về phần Hàn Thiên Nguyệt,cô sống cũng đã vài trăm ngàn năm,có cái gì mà chưa từng thấy qua,vừa ngửi thấy cái mùi thịt nướng trong không khí thì cô đã biết đó là thịt gì nướng thành,và cô tuyệt đối sẽ không cảm thấy vui mừng gì về chuyện này chút nào.

Hàn Thiên Nguyệt không nói gì,cầm chắc vũ khí rồi lần theo mùi hương mà đi tới,ba anh em Mạc Lâm cũng đi theo phía sau cô.

Bốn người cùng nhau đi lên tầng hai,lúc đi tới phía sau hai cái giá hàng liền lập tức bị cảnh tượng trước mắt đánh sâu vào thị giác,có lẽ đối với ba anh em Mạc Lâm thì cả đời này tuyệt đối sẽ không thể quên được cảnh tượng như ở địa ngục kia.

Một đám nam nhân cao to lực lưỡng chừng hơn 10 người,trên tay còn cầm súng ống,dao găm quân dụng,mã tấu đang mỗi người cầm một chút thịt mà gặm.

Điều đáng nói ở đây chính là nếu cảnh tượng kia sẽ rất bình thường nếu không có khung cảnh khủng bố xung quanh làm nền thì có vẻ khiến người khác nghĩ bọn họ đang hưởng thụ thịt thơm ngon xa hoa trong thời kì mật thế này.

Xung quanh đám nam nhân kia rải rác trên sàn nhà là từng bãi máu tươi,đúng thế là máu tươi không phải máu đen tanh hôi của tang thi mà đó chính là máu người,còn có cả các nội tạng người,ở một góc có vài người bị trói thành cái bánh tét,có người đã ngắt cổ người vẫn còn tỉnh nhưng tinh thần đã hoảng sợ đến tột cùng.

Trên cái bếp nướng ở giữa đám nam nhân kia là một cái đầu cùng một nửa thân còn lại của một đứa trẻ nhìn qua thì có lẽ chừng mới một hai tuổi mà thôi,lúc này đã bị nướng chín vàng rượi.

Cả bốn lúc này đã chú ý tới cái thứ mà đám nam nhân kia đang gặm,có hình dạng như một cánh tay hoặc một cái chân đứa trẻ.

Ở một góc cách đám nam nhân không xa,Hàn Thiên Nguyệt cùng Mạc Lâm có thể thấy được một cái núi xương nhỏ nhô chằng chịt ở đó,không cần nói cũng biết đó tuyệt đối không phải là xương của động vật.

Mạc Tâm cùng Mạc Tư sau khi nhìn rõ thứ đang ở trên lò nướng thì lập tức bụng sôi trào,trực tiếp chạy sang một bên mà ới hết toàn bộ những thứ mà hai đứa mới ăn vào sáng nay ra.

Mạc Lâm thì đã giận đến đỏ cả mắt,hắn lúc này đã hiểu cái gọi là chân chính ăn thịt người là như thế nào,đạo đức cùng nhân tính của con người chỉ vừa mới một tháng mật thế đã biến dạng vặn vẹo đến mức này.

Bản thân Hàn Thiên Nguyệt thì càng toả ra khí lạnh cùng sát khí nhiều hơn,ăn chính đồng loại của mình mà còn là một đứa trẻ,trong khi thức ăn ở trong siêu thị cô nhìn thấy tuyệt đối sung túc,dur dả cho đám người này sống qua vài tháng chứ không ít,lúc này lại đem thịt người đi nướng mà còn ăn trong khoái chí như vậy,dù cô có là thần,từng thấy qua nhiều cảnh tượng tàn khốc nhưng cũng không kim được mà phải nhúu mày lại.

Nơi này thật sự chính là một cái địa ngục nhân gian,quả nhiên trong mật thế này thứ nguy hiểm nhất chính là con người,nhân tính thoái hoá đến cùng cực.

“A,lão đại,nhìn xem có hai đứa nhỏ kia,có cả con nhỏ thật xinh đẹp a~.”

Vì tiếng động bên này của Mạc Tâm và Mạc Tư đã thu hút sự chú ý của đám nam nhân kia,một tên trong đó liền lập tức hai mắt phát sáng mà nói với tên mặt sẹo đầy hung tợn ở bên cạnh.

“Lão đại,hai đứa nhỏ kia nhìn qua rất non mềm,thịt chắc chắn sẽ ngon hơn cái đứa chúng ta vừa ăn đi!”Một tên khác lại lên tiếng và dùng ánh mắt như nhìn thức ăn mà nhìn Mạc Tâm và Mạc Tư như chực nhào tới ăn thịt ngay vậy.

Cặp song sinh bị ánh mắt đáng sợ của tên kia hù dọa,trực tiếp nép sau Mạc Lâm mà run rẩy cả người,ngay cả tiếng khóc cũng không dám khóc to mà

kìm nén thành tiếng nước nở.

“Ai nha,con nhỏ kia cực kì xinh đẹp a,lão đại,anh hưởng dụng nó xong thì phải cho bọn em hưởng thụ đó!”Lại một tên dùng ánh mắt bẩn thỉu nhìn từ trên xuống dưới Hàn Thiên Nguyệt không chút kiêng kị nào.

“À,từ mặt thể cho đến bây giờ,con nhỏ này là nhìn ngon nhất mà tao từng thấy,cả cơ thể đầy đặn,nếu để nó nằm dưới thân rên rỉ thì còn gì bằng.”Tên được gọi là lão đại kia từ đầu tới cuối luôn dùng ánh mắt thèm khát nhìn Hàn Thiên Nguyệt,khi nghe đàn em nói vậy cũng càng cười to mà nói ra ý nghĩ của mình.

“Bọn mày...”Mạc Lâm tràn đầy tức giận đang muốn đi lên nói chuyện thì lập tức cả người căng cứng lại,theo phản xạ mà kéo hai đứa em mình lùi ra sau mấy bước.

Hắn vừa rồi muốn đi qua người Hàn Thiên Nguyệt thì lập tức cảm thấy bản thân như rơi vào hầm băng ngàn năm vậy,lạnh đến tận trong xương cốt,vì vậy mà theo phản ứng hắn lập tức lùi lại vài bước,hắn đã nhìn thấy dưới chân của Hàn Thiên Nguyệt mặt đất đã có dấu hiệu đóng băng rồi.

Lúc này trong lòng hắn đã thầm đốt mấy cây nhang cho đám ngu ngốc kia rồi,vì Hàn tiểu thư này tuyệt đối không phải là đồ ăn chay mà chân chính là một sát thần đó!

“Mạc Lâm”

“A,ơ,có tôi.”Mạc Lâm vừa nghe mình bị điểm danh thì lông tơ trên người thay nhau dựng đứng lên,thật là một giọng nói lạnh đến không cảm xúc a~.

“Đem hai đứa nhỏ đi tăng trên đi.”

Vẫn là giọng nói bình lặng không pha chút cảm xúc nào,nhưng như vậy càng khiến ba anh em Mạc Lâm sau nhiều ngày sống chung với Hàn Thiên Nguyệt cũng biết hiện tại cô đang cực kì tức giận.

“Được,tôi đi ngay đây!”Mạc Lâm không dám chùng chờ mà trực tiếp vác luôn hai đứa em của mình mà vất chân lên cõ chạy lấy người.

Bớt đùa đi,nữ sát thần họ Hàn kia một khi tức giận thì tuyệt đối không đơn giản chỉ là giết người không đầu.Ngày hôm qua hắn đã tận mắt nhìn cô ta trực tiếp vãi kiếm chém người cụt hai chân rồi tiếp đó là đá vào đám tang thi gần đó nhìn bọn chúng bị từng chút từng chút bị tang thi ăn mất,tiếp theo là chặt đứt đầu chúng,thật sự tính về sự tàn nhẫn,sợ là khó có ai qua được vị Hàn tiểu thư này,quả nhiên là càng đẹp càng có độc a~.

Bất quá,hắn càng bội phục vị Hàn tiểu thư này,ở trong cái thời người ăn thịt người như mặt thể này,càng tàn nhẫn càng sống lâu,nếu quá thiện lương thì trước sau gì cũng sẽ chết thảm không nhắm mắt.

Đám nam nhân kia nhìn thấy Mạc Lâm đem hai đứa trẻ chạy lên lầu 3 để lại Hàn Thiên Nguyệt thì cũng không vội đuổi theo mà trên mặt lại càng tràn trề hơn cảm xúc bẩn thỉu của mình.

“Ai da,xem ra bạn trai của cô em bỏ cô em lại rồi,chi bằng ở lại chơi với bọn đi,bọn anh tuyệt đối không bạc đãi một đại mỹ nhân như cung đâu!”Tên lão đại đứng lên mà bắt đầu đi lại gần Hàn Thiên Nguyệt.

“Bọn mày có thích ăn thịt mình không?”Hàn Thiên Nguyệt mặt vô biểu tình nhìn đám nam nhân trước mặt mà môi khẽ cong lên một độ cong nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Du Ngoạn Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.